

ДЖЕЙМС ПАТЕРСЪН, АНДРЮ ГРОС СПАСИТЕЛЯТ

Превод от английски: Огнян Алтънчев, 2007

chitanka.info

Авторите биха желали да благодарят на няколко души, помогнали за написването на тази книга. Съни и Дон Суини, както и техни приятели — всички родом от Броктън. Дженифър Дженко и персонала на „Брейкърс“ в Палм Бийч. А също така и на Стив Васблом от Оукланд — луд за връзване новозеландец, чиито крака обаче с всяка изминала година стъпват все по-здраво на земята.

ПЪРВА ЧАСТ
ГОЛЕМИЯТ ШАНС

1.

— Не мърдай, Тес — казах аз, потен и задъхан. — Даже не мигай. Дори само като си поемеш дъх, ми се струва, че изведнъж ще се събудя и отново ще помъкна шезлонгите около басейна, представяйки си какво би могло да ми се случи с това невероятно момиче. Ами ако това се окаже сън?

Тес Маколиф се усмихна и в тези нейни сини очи отново открих онова, което я правеше толкова неотразима. За нея човек не можеше да каже просто, че е „гадже и половина“. Тя беше нещо повече от красива — стройна, със спортна фигура, с гъста кестенява коса, сплетена на дълга и дебела плитка. А смехът ѝ те караше да загубиш ума си. Харесвахме едни и същи филми — *Мemento*, *Семейство Таненбаум*, *Казабланка*. Смеехме се на едни и същи неща. Откакто се запознахме, не можех да мисля за нищо друго, освен за нея.

В очите на Тес се мярна съчувствие.

— Съжалявам за съня ти, Нед, но ще трябва да го прекъсна, защото ще ми смачкаш ръката.

Тя закачливо ме отблъсна и аз се търкулнах по гръб. Меките памучни чаршафи в луксозния ѝ хотелски апартамент бяха усукани като влажно корабно въже в единия край на леглото. Дънките ми и долнището на черния ѝ бански се търкаляха някъде по пода. Само преди половин час седяхме един срещу друг в миниатюрното кафене „Булу“ и си щипвахме от бургерите — трийсет долара парчето — пълнено говеждо филе с пастет от черен дроб и трюфели. По едно време кракът ѝ се отърка в моя и след това едва успяхме да стигнем до леглото.

— Ох, така е по-добре — въздъхна Тес, подпирайки се на лакът. — Трите златни гривни „Картие“ лениво се залюляха на китката ѝ. — Я виж ти кой пак е на линия.

Поех си дъх и се озърнах наоколо, сетне се потупах по гърдите и краката, сякаш трескаво търсех нещо. Накрая се усмихнах и кимнах престорено:

— Аха, забелязах.

Следобедните слънчеви лъчи меко огряваха апартамента „Богарт“ в хотел „Бразилиън Корт“. В бара му не бих могъл да си позволя дори и питие, камо ли двете пищно обзаведени стаи, в които Тес живееше през последните два месеца.

— Знаеш ли, Нед, такива неща не се случват често — каза Тес малко смутено, опряла брадичка на гърдите ми.

— Какви неща? — попитах аз, вперил поглед в сините ѝ очи.

— Как какви? Ами такива, като да се съглася да изляза на обед с човек, когото съм видяла само два пъти на плажа. На това отгоре да си легна с него тук посред бял ден.

— А, това ли имаш предвид? — свих отегчено рамене. — Не знам, на мен ми се случва най-малко веднъж в седмицата.

— Значи така, а? — Ядоса се тя и лекичко ме ухапа по гърдите.

Целунахме се и аз почувствах как между нас отново *нещо* започна да се надига. Дребните капчици пот между гърдите на Тес бяха топли и невероятно вкусни. Дланта ми се плъзна по дългото гладко бедро и обхвана дупето ѝ. Тук имаше някаква магия. Не можех да се наситя да я галя. А вече почти бях забравил какво чувства човек в такива моменти.

Ей на това му викат *да си паднеш на оная работа*. Защото мястото, откъдето идвам, е на юг от Бостън, по-точно — Броктън. Все едно да намериш забравена стодоларова банкнота в джоба на старите си дънки, да спечелиш от лотарията.

Удар в десетката.

Подпряна на лакът, Тес ме гледаше закачливо:

— Ще ми кажеш ли на какво се усмихваш?

— На нищо. Просто затова, че съм тук с теб. Досега единственият късмет, който съм имал, е бил лош.

С едва забележимо движение Тес прехвърли бедрото си през мен и аз, като че ли бях правил това цял живот, отново проникнах в нея. Просто се взирах в тези яносини очи, в този луксозен апартамент и не вярвах, че съм тук посред бял ден с тази невероятна жена, за която само преди няколко дни не бих могъл дори и да мечтая.

— Е, поздравления, Нед Кели. — Тес сложи пръст на устните ми. — Според мен късметът ти започва да се променя.

2.

Запознах се с Тес само преди четири дни на красивия плаж, простиращ се покрай булевард „Норт Оунгън“ в Палм Бийч.

Винаги се представях с двете си имена — Нед Кели. *Като бандита*^[1]. Да се представиш така в някой бар, звучи добре, особено ако около теб са се събрали тайфа страховито изглеждащи типове. Само че с изключение на няколко наливащи се с бира австралийци и двама-трима англичани никой нямаше представа за кого става дума.

Онзи четвъртък, след като бях почистил съблекалните и басейна в имението, в което работех, седнах на оградата на плажа. Работех на половин ден като чистач на басейн при Сол Рот — Соли за приятели. Той бе собственик на една от онези обширни, подобни на испански хасиенди, къщи — доста разпространени из Флорида, които могат да се видят от плажа на север от „Брейкърс“. Щом ги зърне, човек обикновено не може да сдържи възклицанието си: „Брей, чие ли е туй чудо?“.

В това имение чистех басейна, лъсках колекцията от стари автомобили на Сол и от време на време си вземах да прочета по някое криминале, специално подбрано за неговата библиотека от приятелките му Черил и Джули. А понякога към края на деня даже сядах да изпия по един джин със Сол. Той ми бе дал стаичката над гаража му под наем. Двамата с него се срещяхме в „Табу“, където през съботите и неделите работех и като сервитьор. По онова време бях също така и спасител на половин работен ден на плажа в Мидтаун. Соли ми бе направил предложение, на което не можех да откажа.

А едно време учех в колеж. Бях опитал от истинския живот. Дори за малко работих и като преподавател в едно училище, когато си бях у дома, на север. Докато накрая всичко това се разпадна. Моите приятели тук ще паднат, ако им кажа, че някога съм искал да изкарам и магистърска степен по социология в Бостънския университет. „Магистърска степен по какво?“, ще възкликнат. „По чистене на басейни ли?“

Така че през онзи прекрасен ден аз седях на стената. От време на време хвърлях лениви погледи към Мириам, която живееше в съседната огромна хасиенда и си разхождаше двете кучета — Никълъс и Александра. Друга една от съседките на Соли, Мелъни Бюшър, известната биографка, също бе излязла навън с двамата си сина — Майкъл и Питър. По баща момчетата се казват Фескоу — татко им е собственик на „Ред Сокс“, — обаче Мелъни си запазила името, под което е писала цял живот. На стотина метра навътре в морето две-три хлапета караха сърф. Тъкмо се питах дали и аз да не се топна. Или първо да пробягам един километър по плажа, да се върна с плуване, после пак да побягам и пак да се върна с плуване. Премисляйки, гледах към морето с премрежени очи.

Точно в този момент, също като сбъдната мечта, се появи тя.

Със син бански от две части и глезени, потънали в пяната на вълните. Дългата ѝ червеникавокестенява коса бе вързана нагоре и от нея, подобно на пламъчета, потрепващи на ветреца, се люшкаха няколко не хванати от ластика кичурчета.

В онзи момент ми се стори, че от нея се излъчва някаква тъга. Погледът ѝ се рееше разсеяно към хоризонта. Стори ми се, че бърше очите си.

За миг си помислих: плаж, гальовен шепот на вълните, хубаво момиче с разбито от любов сърце... Ами че тя като нищо може да извърши някоя необмислена постъпка.

И то на моя плаж!

Затова изтичах към нея, пляскайки във водата.

Засенчих очите си с длан и гледайки в невероятно красивото ѝ лице, казах:

— Ако мислите това, което си мисля, че мислите, съветвам ви да не го правите.

— Какво да мисля? — учудено се обърна тя към мен.

— Не знам... Но гледам — на плажа хубаво момиче си бърше очите и рее замъглен поглед към хоризонта. Даже май в някакъв филм имаше такава сцена.

Тя се усмихна. И точно тогава със сигурност ми стана ясно, че е плакала.

— Искаш да кажеш, където момичето излиза да доплува през един горещ следобед?

— Точно този филм имах предвид — кимнах аз, вече леко пообъркан.

На врата си носеше тънка златна верижка, а тенът ѝ бе съвършен. Говореше с някакъв акцент, може би английски. Господи, та тази мацка беше направо убиец!

— Май малко се престарavam, но просто не искам злополуки на моя плаж.

— На *твоя* плаж ли? — попита тя учудено и премести поглед към къщата на Соли. — Вероятно и пред собствената ти къща, а?

Момичето се усмихна, явно си играеше с мен.

— Естествено. Виждаш ли прозорчето над гаража? Ето оттук — хванах я аз леко за ръката — можеш да го зърнеш през листата на палмата. А ако и малко се наведеш...

Най-накрая я накарах да се засмее, сякаш Господ чу молитвите ми.

— Казвам се Нед Кели — протегнах ръка.

— Нед Кели? Като бандита ли?

Онемях. Досега от никого не бях чувал това. Просто застинах като тъпак с глуповатата си усмивка и не смеех да помръдна.

— От Сидни съм. Нов Южен Уелс — каза тя и изведнъж ми стана ясно откъде идва акцентът ѝ.

— А аз — от Бостън — ухилих се в отговор.

Ето така започна всичко. Побъбрихме малко и момичето ми разказа, че живеела тук вече от два месеца и често се разхождала по плажа. Спомена също, че утре може би пак ще дойде насам. Отвърнах, че вероятно и аз ще се случя тук. Докато я гледах как се отдалечава, си помислих, че най-вероятно ми се надсмива иззад тези, струващи четиристотин долара, слънчеви очила „Шанел“.

— Между другото — вметна тя, обръщайки се към мен — такъв филм наистина има. *Хумореска*, с Джоан Крофърд. Провери, за да се увериш.

Още същата вечер си взех *Хумореска* под наем и видях, че главната героиня приключва с живота си, навлизайки бавно в морето.

А в сряда Тес отново дойде. Изглеждаше още по-страхотно в целия черен бански и сламена шапка. Този път не беше тъжна. Къпахме се заедно в морето и аз ѝ казах, че ще я науча да кара сърф. И известно време тя се остави да я обучавам. А когато я пуснах сама да

се справя, яхна точно тази вълна, която трябваше, и то в подходящия момент. Сетне се плъзна по нея също като професионалист и се засмя от брега.

— Ами че аз съм от Австралия, глупчо! Ние също си имаме наш Палм Бийч. Малко по-нататък от Уейл Бийч, на север от Сидни.

Уредихме си среща за обед след два дни в „Бразилиън Корт“ — един от най-реномираните хотели в околностите на Палм Бийч. Там беше отседнала. Тези два дни се оказаха цяла вечност за мен. С всеки звън на мобилния ми телефон си мислех, че тя се обажда, за да отмени срещата. Да, но не го направи. Видяхме се в кафене „Булу“, където човек трябва да си направи резервация месец преди това, освен ако не е Род Стюърт, да речем. Вълнувах се като тийнейджър, излязъл на първата си среща. Тя вече седеше на една от масите, облечена в секси рокля, покриваща само едното ѝ рамо. Не можех да сваля очи от нея. А после не успяхме дори до десерта да стигнем...

[1] Едуард Кели, по прякор Нед (1855–1880). Известен австралийски бандит, чието име повечето австралийци свързват с благородна борба за справедливост. — Б.пр. ↑

3.

— Мисля, че това е един от десетте най-добре прекарани следобеди в живота ми.

Преплетох пръсти зад главата си и погъделичках Тес с пръстите на краката си. И двамата лежахме чисто голи на огромната ѝ спалня в хотела.

— Значи си спасител на Мидтаун Бийч. А заедно с това си и любовник. Каква му е работата на един спасител в Палм Бийч?

Усмихнах се, защото тя явно се опитваше да ме преметне.

— Истинският спасител е същински морски вълк — отвърнах аз, поемайки топката. — Не откъсва очи от водата — спокойна ли е, вълнува ли се, няма ли мъртво вълнение? Освен това предупреждава Снежанките по плажа да се обърнат и да си изпекат и другата страна. Отмива редките опарвания от медузи с оцет.

— Обаче в момента си любовник, така ли? — усмихна се предизвикателно тя.

— Е, бих могъл да стана — отвърнах.

Тя се извърна и в очите ѝ проблесна нетърпеливо пламъче.

— Нед, помниш ли какво ти казах оня ден, че късметът ти започва да се обръща? Вече и аз май започвам да се чувствам по същия начин.

Не можех да повярвам, че жена като Тес Маколиф ми говори такива неща. У нея всичко бе висока класа и изисканост. Всъщност аз също не съм вчерашен, загрявах кога са си паднали по мен. Обаче, държейки я в прегръдките си, не можех да не се запитам какво в живота ѝ я е направило толкова тъжна. Какво се опитваше да скрие, когато се запознахме онзи ден на плажа?

Погледът ми бавно се плъзна по античния часовник на сгъваемото бюро срещу леглото.

— О, господи, Тес!

Беше почти пет часът. Целият следобед неусетно се бе изнизал.

— Знам, че ще съжалявам за думите си, но трябва да си вървя.

В погледа ѝ отново се мярна тъгата ѝ от онзи ден. После въздъхна:

— Аз също.

— Виж какво, Тес — започнах притеснено. — Нямах представа, че това ще се случи точно днес, но все пак си имам задължения. Може да не се видим няколко дни, но когато се срещнем, нещата ще бъдат съвсем различни.

— В какъв смисъл?

— Различни за мен. Например, като начало няма да се налага да пазя хората да не им се случи нещо лошо.

— Но на мен това ми харесва — усмихна се Тес.

— Искам да кажа, че ще бъда свободен. Ще мога да правя каквото пожелаеш. — Започнах да си закопчавам ризата и се заоглеждах за маратонките си. — Бихме могли да отидем някъде. По островите например. Добре ли ти звучи?

— Разбира се... — отново се усмихна Тес, но този път като че ли малко несигурно.

Подарих ѝ една дълга целувка, която сякаш казваше: *Благодаря ти за невероятния следобед*. След това с титанично усилие на волята се надигнах. Все пак имаше хора, които разчитаха на мен.

— Запомни какво ти казах! Не мърдай, даже не мигай. Точно такава искам да те запомня.

— Какво се каниш да правиш, Нед Кели, да ограбиш някоя банка ли?

Застанах пред вратата. После се извърнах към леглото и дълго не свалих поглед от нея. Всъщност започвах да се възбуждам само от мисълта, че тя ме пита подобно нещо.

— Не знам... — отвърнах с широка усмивка. — Но един мъж е длъжен да постъпва по мъжки^[1].

[1] Реплика от филма „Нед Кели“. — Б. пр. ↑

4.

Не банка, рекох си аз, докато сядях в стария понтиак бонвил кабриолет. Подкарвах го към моста за Уест Палм с мисли, реещи се из облаците. Обаче Тес почти бе отгатнала. Един-единствен удар, неповторим шанс, който щеше да преобърне живота ми.

Както вече казах, аз съм от Броктън. Роден град на Великолепния Марвин Хагълър и Роки Марчиано^[1]. Кей Четвърти, Перкинс Авеню, от другата страна на железопътната линия. Има различни квартали, би ви казал всеки жител на Броктън, но такъв като Буш няма.

Жителите на града обичат да казват, че населението на Броктън е четвърт чернокожо, четвърт италианско, четвърт ирландско, четвърт шведско и четвърт такова, с което човек по-добре да си няма работа. Занемарени квартали с еднакво олющени къщи, църкви и развалини от отдавна изоставени и затворени фабрики.

От всички тези квартали Буш обаче беше най-страховит. Имахме си банди, които воюваха всеки ден. Но ако нямаше някой и друг счупен крак или ръка, изобщо не се смяташе за битка. Половината хлапета постепенно се озоваха в трудово-изправителни училища или бяха включени в програми за малолетни престъпници. По-добрите изкарваха няколко курса в колежа или пък пътуваха до университета цяла година без прекъсване, преди да се хванат на работа в ресторанта на баща си или в общината. Ченгета и пожарникари — ето какви хора раждаше Броктън. Разбира се — и боксьори.

А, да, и мошеници.

Не че са лоши хората. Плащат си ипотеките. Женят се и си водят семействата на пикници както всички. Собственици на барове, членуват в „Ротъри“. Вадят барбекюто в неделя и крещят като откачени на мачовете на „Ред Сокс“. Залагат от време на време. Кривят по някоя и друга открадната кола. Понякога трошат главата на някой беден нещастник.

Моят баща бе точно такъв човек. Прекара повече време в затвора, отколкото въщи. Всяка неделя се товарехме на доджа и ходехме да го видим. Посрещаше ни, облечен в оранжевите

затворнически дрехи. Познавах стотици такива момчета. И все още познавам.

Което ме навежда на мисълта за Мики, Боби, Барни и Дий.

Знам ги, откакто се помня. И четиримата живеехме на не повече от четири пресечки разстояние един от друг. Между „Лейдън“, „Етсън“ и „Снел“. Нямахме тайни един от друг. Мики ми беше братовчед, син на чичо ми Чарли. Беше жилест, с къдрава червена коса, адски печен — каквато бе всъщност всяка откачалка от Броктън. Държеше се с мен така, сякаш не беше по-голям с шест седмици, а с шест години. Забъркваше ме в повече каши, отколкото мога да броя, но ме измъкваше от много повече. Боби беше братовчед на Мики, но не и мой. Той ми бе като по-голям брат, откакто родният ми по-голям брат загина в престрелка. Жената на Боби се казваше Дий и двамата бяха заедно от по-дълго време, отколкото който и да било от нас можеше да запомни. Барни бе най-забавният човек, когото съм виждал през живота си, а освен това играеше ролята на мой защитник в училище.

Всяко лято отивахме да работим във „Вайнярд“ — почиствахме бара, сервирахме по масите и вземахме пари, колкото да си платим сметките. През зимата обаче идвахме тук. Паркирахме коли пред клубовете, правехме се на моряци по туристическите яхти, работехме като пиколо из хотелите, занимавахме се с доставки по домовете.

Вероятно някой, чийто живот е най-обикновен, ще каже, че сме лоша тайфа. Но ще сгреша. Казват, че не можеш да си избереш роднините, обаче винаги можеш да си избираш хората, които обичаш. А те ми бяха повече роднини от истинските ми. Доказвали са го стотици пъти.

От Броктън всъщност излизаха два типа хора. Едните от тях скътваха всеки цент в края на седмицата — онова, което правителството не успяваше да ти вземе, го вземаше Църквата. А другите непрекъснато стояха на нокти, чакаха с широко отворени очи, готови да сграбчат големия шанс, още щом се появи.

И от време на време той наистина се появяваше. Същият онзи шанс, който не бива да изпускаш. Онзи, който би могъл да промени коренно живота ти.

Точно натам бях тръгнал, когато излязох от апартамента на Тес в „Бразилиън Корт“.

Братовчед ми го беше намерил.

[1] Двама световноизвестни боксьори, като Роки е единственият непобеден световен шампион в категория „тежка“. — Б.пр. ↑

5.

След като Нед си тръгна, Тес се хвърли по гръб на леглото и щастливо въздъхна:

— Сигурно съм луда...

Как можа да се открива така пред човек като Нед, особено пък ако се вземат предвид и останалите неща в живота ѝ.

Обаче нещо в Нед не ѝ позволи да удари спирачките. Може би с очите му, чарът или момчешки привлекателният му външен вид. Невинността му... Начинът, по който се бе приближил към нея в деня на запознанството им — сякаш бе изпаднала в беда стара мома. Отдавна никой не се бе държал с нея така, че да я накара да се чувства желана. И това ѝ хареса. На коя жена не би ѝ допаднало? Ако само знаеше...

Тя все още се гушеше в чаршафите, отново прехвърляйки в главата си всяка подробност от прекрасния следобед, когато чу гласа:

— Следващият.

Облегнал се на вратата към спалнята, той я гледаше с подигравателна усмивка.

Тес се стресна. Изобщо не бе чула ключът да прещраква във външната врата.

— Уплаши ме! — ядоса се тя, завивайки се с чаршафа.

— Бедната Тес. — Той поклати глава и хвърли ключа в един пепелник на бюрото. — Виждам, че обедите в „Булу“ и „Табу“ са започнали да те отегчават. Тръгнала си да обикаляш училищата, та дано намериш някой избягал от час ученик.

— Ти ме следиш, така ли? — скочи Тес. Това копеле като нищо можеше да го прави. Беше тъкмо в стила му. Тя реши да поотстъпи малко, засрамена повече от това, че се налага да се защитава. — Случайно стана. Но той ме смята за човек, за разлика от теб.

— Случайно, а? — Той пристъпи в спалнята и си свали сакото от „Бриони“. — Случайно, както ти ме срещна на плажа. А след това се видяхте още веднъж. След което просто случайно отидохте на обяд в „Булу“. *Спасител!* Колко романтично!

Тес рязко се изправи и седна в леглото.

— Ти си ме следил! Върви на майната си!

— Мислех си, знаеш, че аз съм ревнив мъж — каза той, без да ѝ обръща внимание.

Започна да сваля ризата си. Кожата на Тес настръхна. Бе сигурна, че той усеща тревогата ѝ и заради това така преднамерено бавно взе да разкопчава колана си.

— Колкото до това да вървя на майната си, извинявай, но няма да стане. — Той захвърли панталона си. — Защо според теб ти купувах всичките тези скъпи бижута?

— Виж какво — започна Тес, загръщайки се плътно с чаршафа, — хайде да не е днес. Нека само да си поговорим...

— Ще си поговорим — вдигна той рамене с безразличие, сгъвайки грижливо ризата и сваляйки боксерките си. — Нямам нищо против. Да си поговорим за това как се отнасям с теб като с принцеса, как ти купих пръстените, гривните и този диамант на шията ти. По дяволите, дори запомних имената на момичетата в „Тифани“ — Карла, Джанет, Кейти.

— Слушай... — Тес се взираше тревожно в него. — Случайно стана. Иначе е добро момче.

— Сигурен съм в това — усмихна се той. — Но теб не мога да разбера. Всичката тази бижутерия и мерцедеса. И изведнъж като най-обикновена разгонена кучка си вдигаш краката на паркинга пред момчето, дето паркира колите.

Започваше да я хваща страх. Знаеше го какъв е, когато изпаднеше в такова настроение. Той се приближи към леглото и приседна на ръба му. От ерекцията му едва не ѝ прилоша. Опита да се измъкне встрани, но той се пресегна и я сграбчи за лакътя. После хвана с другата ръка диаманта и го подхвърли леко в дланта си. За миг Тес си помисли, че ще го откъсне от врата ѝ.

— Мой ред е сега, кучко!

Дръпна чаршафите и я хвърли по гръб на леглото. После стисна глезените ѝ и широко разтвори краката ѝ. Прегъна я назад с една ръка и проникна в нея. Тя не се възпротиви. Не можеше. Усещаше го в себе си и това чувство я давеше. Той си мислеше, че тя е негова собственост, и може би нещата стояха точно така. Напъваше на мощни тласъци — както винаги — и както винаги тя го чувстваше в себе си

като някакво грубо и чуждо тяло. Изведнъж към това чувство се прибави и срам.

Съжалявам, Нед, прошепна тя мислено. И в този миг чу как мъжът върху нея изръмжа като животно. Беше потънал в пот.

Той я накара да му направи всички неща, които му харесваха и които тя мразеше. Когато накрая свърши, Тес остана да лежи на леглото, чувствайки се мръсна и жалка. Потрепери, като че ли в стаята изведнъж нахлу студ. Доплака ѝ се. Това трябваше да свърши веднъж завинаги. Веднага.

— Трябва да поговорим — каза Тес.

Той се бе изправил и нанизваше колана по гайките на скъпия си италиански панталон за голф.

— Съжалявам, скъпа, нямам време за приспивни разговори. Трябва да се връщам.

— Ще се видим ли тогава на вечерята?

— Ами зависи — отвърна той, пригласяйки косата си пред огледалото.

— От какво? — не разбра Тес.

Той се усмихна престорено жалостиво.

— Нещо много уютно взе да ти става тук, нали? Сигурно се чувстваш вече като у дома си, щом започна да си разиграваш коня. Ти си много хубава, моето момиче, но знаеш ли какво си мисля? Всичките тези бижута и колата... Сигурно вече са ти внушили, че принадлежиш към това място и положение. — Той пак се усмихна. — Надявам се, че ти е било хубаво толкова, колкото и на мен.

Сетне се извърна, подхвърляйки ключа от апартамента в дланта си:

— Между другото, наистина трябва да заключваш тази врата. Не знаеш кой може да влезе и да те изчука набързо.

6.

— Всичко свърши! — викна Тес, останала сама в стаята.

Разрита побесняла чаршафите. Потреперваше от срам, гняв и слабост. *Това повече нямаше да се повтори.*

Напипа нещо, изпаднало от джобовете му между чаршафите. Бяха дребни монети и малка тетка за голф. Тес ги събра с рязко движение и яростно ги запрати към стената.

Наметна си един пенъоар и отиде в банята да отмие усещането от ръцете му. Днес за последен път ги бе усетила върху тялото си. Това означаваше да се откаже от всичко това наоколо, но повече не можеше да го понася. Както каза Нед, ще отидат където си поискат. Той просто нямаше представа колко пророчески бяха думите му. Едно ново начало. Да, тя си го бе заслужила.

Тес се върна в спалнята и извади от гардероба дълга вечерна рокля „Долче & Габана“ без гръб. После се наведе и измъкна чифт обувки „Маноло Бланик“ с висок ток. Тази вечер щеше да изглежда приказно. Да му даде повод да съжалява за нея до края на живота си.

Върза косата си и се отпусна в огромната вана. Ароматът на лавандула я караше да се чувства пречистена. Изпъна се назад и облегна главата си на заобления ръб. Водата се затвори с тих плисък около раменете ѝ. Притвори очи.

В съзнанието ѝ веднага изплува лицето на Нед, жизнерадостният му смях. Въпреки изпитания срам не можа да изтрие чувството за един чудесно прекаран ден. Нед Кели, *както се наричаше бандитът*. Тя отново се усмихна, но блажено, като котенце. Отдавна мечтаеше да опита с някой, който се държи с нея добре... А Нед се държеше страхотно. Той просто я гледаше в очите.

Чу как вентилаторът на банята заработи, но продължи да лежи във ваната със затворени очи. После до ушите ѝ долетя тихо тананикане.

Тес се ококори и дъхът и секна. Над нея бе застанал някакъв огромен мъж. Сърцето ѝ заби лудо.

— Какво правиш тук?

Той я гледаше с мрачен и студен поглед. Тъмната му коса бе вързана отзад на опашка. Стори ѝ се, че го е виждала някъде и преди.

— Срамота! — въздъхна престорено мъжът и присви рамене.

После изведнъж сграбчи Тес за гърлото с яката си ръка и я натисна под водата.

Тес задържа дъха си, колкото може, но още щом отвори уста, водата изпълни дробовете ѝ и тя се закашля, задави се. Заблъска с ръце и се замята във ваната, разплисквайки водата. Опита се да стане, но мъжът натискаше здраво и главата, и раменете ѝ. Бе много силен, сигурно тежеше петдесетина килограма повече от нея.

Обхвана я паника, опита да си вземе дъх, но глътна още вода. Мъчеше се да достигне с нокти лицето на мъжа, да се улови за *каквото и да е*. През пяната виждаше яките му ръце, приковали я към дъното на ваната. След време почувства, че силите я напускат. Тя спря да рита и да се мята. Притихна. *Това не може да бъде*, рече си омаломощено Тес. Сетне в помътеното ѝ съзнание проблесна отчайваща мисъл: *Ето какво означава да умреш*.

7.

— Хей, Бандит! — възкликна Боби, когато влязох в кухнята на порутената, боядисана в жълто и потънала в плевели, къща до магистрала 95 в Лейк Уърт.

— Неди!

Дий стана, приближи се към мен и ме целуна по бузата. Беше като видение в дънки, с дълга, медноруса коса. Всеки път, когато тя ме прегръщаше, аз се сещах как страшно си падах по нея още когато бях на петнайсет години. Всъщност всички от квартала си бяха изгубили ума по нея. Обаче в девети клас тя си хареса Боби, който приличаше на Бон Джови.

— Къде беше? — вдигна поглед към мен братовчед ми Мики.

Носеше черна тениска, на която бе написано: „Щом не си от Броктън, значи си добро момче“.

— Къде мислиш, че е бил? — Барни се изви на стола си и се усмихна под онези очила с черни рамки, каквито носеше Елвис Костело. — Я му виж невръстното лице! Най-големият ден в живота му с дама.

— Стига де — обърна се към него Дий. После ме погледна въпросително: — Е?

— Ами... — огледах масата. — Тя дойде.

Около мен се надигна весела глъчка.

— Слава богу! — възкликна Боби. — Тъкмо се чудех как ще те извадим от това състояние на паника, дето те обхващаше всеки пет минути. На, заслужи си я — тикна ми той в ръцете кутия бира.

— Съдейки по часа и по тъпата ти щастлива усмивка, това е бил най-хубавият обед в живота ти — намеси се Мики, поглеждайки часовника си.

— Представа дори си нямате — поклатих глава аз.

— Хей, време имаме, колкото си искаме! — подхвърли Мики иронично. — Че какво друго щяхме да правим днес? А, да, оня дребен въпрос за някакви си пет милиона долара.

— Спокойно — обади се Барни и ми намигна. — Той просто е бесен, защото единственото същество, което би легнало с него, преди малко било подложено на евтаназия от Американското дружество за защита на животните.

Около масата отново избухна смях. Мики посегна към една черна брезентова чанта, бръкна в нея и извади пет големи плика.

— Е, и как се казва тя?

— Тес — отвърнах аз.

— Тес, значи... — Мики примлясна с устни, сякаш за да опита името ѝ, после ги разтегли в усмивка. — Мислиш ли, че това момиче пак ще те обича, ако се върнеш при нея с един милион кинта под мишница?

Всички притихнаха. Тази вечер нещата щяха да се обърнат за всеки един от нас. А това бе вълнуващо. Но си бе и най-обикновен бизнес.

Мики раздаде пликите.

8.

Планът, до най-малките подробности, бе дело на Мики. Само той го знаеше изцяло и как трябва да си паснат детайлите.

На „Саут Оушън“ — булеварда на милиардерите в Палм Бийч, имаше една приказна къща. Имаше си даже име. *Каза дел Осеано*.

Къща на океана.

А в нея — световноизвестни произведения на изкуството за петдесет-шестдесет милиона долара. По едно платно от Пикасо, Сезан и Джаксън Полок — вероятно се намираха и още доста ценни неща, но Мики бе ясен по този въпрос — само тези три картини и нищо друго!

Зад всичко това стоеше умна глава, беше ни известна под името *доктор Гаше*. Мики не ни казваше кой е той. А най-хубавото в цялата работа беше, че дори не трябваше да ги крием у нас. Просто като по учебник. Нашият дял беше десет процента в брой. Получаваме *пет милиона* на другия ден! Също като едно време — делим на пет. Специално аз рискувах всичко — чистото си досие и живота, който водех, независимо дали е лош или добър.

— Ще влезем тримата. Боби, Барни и аз — обясни Мики. — Дий ще е отвън с уоки-токито. Нед, запазил съм най-тънката работа за теб.

От мен се искаше само да обиколя из Палм Бийч и да задействам алармените инсталации в няколко скъпи къщи. Всичките им собственици щяха да бъдат на някакъв благотворителен бал в „Брейкърс“. Разполагах със снимки на къщите и, разбира се, с техните адреси. Местният полицейски участък бе малък и след като алармите отвсякъде писнеха, полицаите щяха да заприличат на Кийстоунските ченгета, мъчещи се да поемат в петнайсет посоки едновременно. Мики знаеше как да влезе в интересуващия ни обект и да обезвреди алармата. Може би трябваше да се погрижи и за една-две прислужнички, но просто нямаше как. Най-трудната част бе да не повредят картините, като ги свалят от стената.

— Сигурен ли си? — обърнах се аз към Мики, прехвърляйки в ръце снимките на къщите. — Знаеш, че искам да вляза с вас.

— Няма какво да доказваш — поклати глава той. — Не си арестуван нито веднъж. Колкото до нас, какво значение има дали ще ни добавят още една присъда или не? А теб, ако те хванат, за какво могат да те осъдят? Най-много за дребно хулиганство.

— Ако те хванат, изобщо не идвай тук — засмя се Барни и отпи от бирата. — Ще ти запазим половината дял.

— Всички гласувахме — обади се Дий. — Няма какво да си чешем езиците. Просто искаме да те запазим здрав и читав. За твоята малка Тес! — изкиска се тя.

Погледнах адресите. „Ел Браво“, „Кларк“, Уелс Роуд — едни от най-красивите улици в Палм Бийч. Там живееха приказно богатите.

— Ще се видим пак тук в девет и половина — каза Мики. — А парите до утре трябва да са по сметките ни. Въпроси?

Мики огледа присъстващите около масата. Това бяха хора, които познавах, откакто се помня. Най-добрите ми приятели.

Той надигна бирата.

— След този голям удар приключваме с всичко! Дий, вие двамата с Боби можете да купите оня ресторант, за който ни надувате главите от сто години. Барни, ако иска, да продава коли в Натик. Неди, ти можеш да напишеш Великия американски роман или да си купиш хокеен отбор, или изобщо каквото ти хрумне. Винаги съм твърдял, че ще ти дам този шанс и ето че накрая успях. Пет милиона! Радвам се, че всички заедно ще им се порадваме. Така че... ръцете на масата! Ето за това сме работили от тринайсетгодишни. — Той обходи с поглед лицата едно по едно. — Ако някой иска да се откаже, сега е моментът. Момчета, Неди, вътре ли сме?

Стомахът ми се присви. Това бе най-сериозната работа, с която съм се захващал. Откровено казано, всъщност се радвах на живота си, колкото и обикновен да беше, но дали някога пак щях да имам такъв шанс? Съдбата вече ми бе отнела някои неща из родните ми места. Сега ми се предоставяше случай да си ги върна с лихвите.

— Вътре сме! — извикаха в един глас Боби, Барни и Дий.

Аз поех дълбоко дъх. Пет милиона. Знаех, че пресичам невидима граница, но исках да го направя. Както каза Тес, късметът ми май започваше да се променя. Бях започнал отново да мечтая, а с един милион долара можеха да се купят много мечти.

Сложих си ръката върху купчината длани на масата.

— Вътре съм.

9.

В Палм Бийч не вали дъжд, а „Перие“. Едно време някакъв задник ми бе казал това стихче, но в него имаше известна истина. Това определено бе мястото за големия шанс.

Час и половина след срещата в Лейк Уърт паркирах бонвила на една пресечка от внушителната постройка от стъкло и бетон, криеща се зад високия жив плет на Уелс Роуд. Бях с бейзболна шапка, дънки и черна тениска, за да се сливам с околния сумрак.

Райденауер, пишеше на пощенската кутия. Запитах се дали това не е същият Райденауер, за когото по новините казваха, че сравнил със земята местната здравна компания. Ако беше той, съвестта щеше да ме гризе по-малко.

На павираната дъга пред входа бе спрял джип мерцедес. Промъкнах се покрай къщата и повдигнах резето на желязната врата, която водеше към задния двор на къщата. Молах се вътре да няма никой и алармата да се задейства. В къщата бе тъмно, само дето някъде отвътре проникваше слаба светлина. От кухнята навярно. Семейство Райденауер трябваше да бъдат в „Брейкърс“. Всичко изглеждаше точно. С изключение може би на свития ми на топка стомах.

Изад леко поклащащите се на слабия ветреца палми се виждаше страхотен басейн с плажна къщичка — умален модел на голямата сграда. Погледнах часовника — 7:40. Екипът заемаше позиция, а Дий преравяше полицейските честоти.

Поех си дълбоко дъх... Вече всичко бях поставил на карта — годините с чисто досие, запознанството с Тес. Казах си, че този път си струва, въпреки заплахата от затвор. И че не върших нещо, което не съм вършил и преди.

Промъкнах се покрай басейна и се приближих към плъзгащата се задна врата. Обикновена ключалка. На стената вътре се виждаха няколко картини. Бях сигурен, че вратата е свързана с алармената инсталация.

Извадих голямата отвертка от задния си джоб и я пъхнах между двете засрещаци се крила. После натиснах. Усетих леко помръдване,

но ключалката държеше. Това не ме изненада, затова напънах по-силно и долових отново помръдване. *Хайде, Неди, давай.*

Едното крило поддаде и изведнъж из цялата околност се разнесоха силни вибриращи звуци. Отвсякъде лумнаха прожектори и макар да го очаквах, сърцето ми подскочи. Огледах се, надзърнах и през стъклото, но не забелязах никого.

Работата, за която бях дошъл, бе свършена. *Марш оттук веднага*, заповядах си мислено и си плюх на петите.

Изтичах обратно по същия път, от който бях дошъл, привеждайки се зад живия плет. Накрая излязох на улицата и скочих в бонвила. Отново се огледах. По улицата не се виждаше жива душа, обаче бях сигурен, че полицията вече лети насам.

Усетих прилив на адреналин.

Едно на нула за мен.

Подкарах колата обратно към Каунти, повтаряйки си непрекъснато, че ченгетата не ме дебнат зад всеки ъгъл. *Спокойно...* Засега всичко вървеше по план.

Пристигнах до Коконът Роу, където завих надясно към езерото по оброчената от жив плет улица „Сийбриз“. Този път моят обект беше в стил от трийсетте, който тук наричаха тип „плантация“. Спрях колата на половин пресечка от къщата и се опитах да се добера до нея по възможно най-незабележимия начин, макар че трябваше и да бързам, защото имах график.

На предната врата видях стикер от охранителна фирма. *Това трябваше да охлади страстите на крадците.* Спрях за малко в сянката на живия плет и се озърнах. Далеч в края на пресечката една жена разхождаше кучето си и аз я изчаках да се прибере. Точно в 7:58 наоколо беше чисто. Наведох се и напипах един камък. Сетне го запратих в стъклото на предния прозорец. Алармената инсталация веднага нададе пронизителен вой и автоматичните прожектори окъпаха алеята в ослепителна светлина. Наблизо залая куче.

Вече тичах обратно, приведен зад живия плет, а сърцето ми биеше бясно. *Две на нула.*

Последният ми обект бе от онези импозантни постройки, които можеха да се видят по „Ел Браво“ отвъд Саут Каунти, под Уърт Авеню. Беше 8:05. Бях в график.

Под огромна арка, засадена с храсти, имаше тежка желязна врата. Според мен вътре щъкаше цяла армия от прислуга. Спрях колата на една пресечка от къщата и се промъкнах към задния ѝ двор. Прокраднах се внимателно покрай грижливо поддържаните храсти. Този дом бе строен за векове. Сигурно бе собственост на някой тип от старата аристокрация, а може би и на някой интернет милиардер. Вътрешните врати, гледащи към морето, бяха с двойно стъкло. Изобщо нямаше да успея да го счупя.

Притиснах се в стената и се запромъквах покрай нея, докато не стигнах до обикновена врата, която според мен водеше към кухнята. Надникнах предпазливо, вътре нямаше никого.

Обвих юмрука си с парцал, който носех специално за тази цел, и нанесох здрав удар по стъклото. Мамка му, никакъв звук!

Погледнах часовника — Мики и останалите сигурно тъкмо се канеха да влизат.

Врътнах топката на дръжката и се смаях, когато вратата се отвори безшумно. *Ега ти*, това капан ли беше! Предпазливо пристъпих в нещо като дълъг килер, който водеше някъде навътре към къщата. В края му видях стая със стъклен покрив, а по-нататък бе дворът. Вдясно бе отворената врата на столовата. Надникнах зад нея — високи тавани, по стените гоблени. Два полилея, които сякаш бяха взети от Романови.

Господи, луд ли съм, че правя такива неща? Бях сигурен, че къщата има алармена инсталация. Явно собствениците или прислугата не я бяха включили. Мина ми през ума дали да не се доближа до прозорците и да потърся контактите на алармата. Стана 8:10. Екипът сигурно щеше да влезе всеки момент. Трябваше някак си да я свърша тази работа. Сърцето ми биеше бясно.

Изведнъж дочух стъпки и замръзнах. Към кухнята вървеше чернокожа жена в бяла престилка. Камериерка най-вероятно. Тя вдигна поглед и ме видя. По разширените ѝ очи и застиналата в безмълвен вик уста разбрах, че се е изплашила повече от мен.

Не извика — челюстта ѝ просто увисна надолу. За щастие лицето ми бе скрито под широката козирка на шапката. Не би могла да ме разпознае, ако ме види повторно. Стоях като закован една-две секунди, след което промърморих: „Извинете, мадам“, и хукнах обратно към вратата.

Според мен тя вече търчеше към телефона да се обади в полицията. Все едно съм задействал алармата.

Префучах през храстите и се запромъквах вече с нормална крачка към Оушън Авеню. Скочих в бонвила, включих на скорост и подкарах с разумна скорост. Огледах се назад. Дали някой в тъмното не бе изхвърчал навън, за да погледне номерата на автомобила. Беше 8:15. Ченгетата сигурно кръстосваха като луди из целия град, опитвайки се да разберат какво, по дяволите, става.

— Ти си луд, Нед Кели! — викнах аз, колкото ми глас държи.

Три аларми за рекордно време.

Настъпих газта и усетих как вятърът роши косата ми. Карах покрай морето, луната бе изтеглила в него златиста пътека. Чувствах как ме изпълва триумфът от добре свършената опасна работа. Помислих си как бих прекарал живота си с Тес. Отдавна се бях подготвял за този миг на големия шанс.

10.

Нещо не бе наред. Мики го усети, още щом влязоха през вратата. Той имаше силно развито чувство за такива неща.

Къщата си бе на мястото. Приказна, огромна, осветена като италиански дворец, с островърхи венециански арки и прозорци с каменни балкончета под тях. Покрита алея, обрамчена от зеленина, водеше право към морето. Алеята пред тях бе най-малко сто метра дълга и всяко храстче и дръвче бе ярко осветено. Той чу хрущането на камъчетата под краката им. И тримата бяха облечени в откраднати полицейски униформи. Дори и да имаше някой, едва ли би ги заподозрял. Всичко си беше така, както беше планирал.

Въпреки това усещането за нещо нередно не го напускаше.

Той погледна към Боби и Барни. Долови, че и тях ги е страх. Познаваше ги твърде отдавна, за да знае точно какви мисли ги вълнуват в този миг.

Никога през живота си не са били толкова близо до нещо толкова голямо.

Каза дел Осеано.

Мики знаеше всичко за къщата, бе я изучил в детайли. Била е построена от някой си Адисън Мизнър през 1923 година. Знаеше вътрешното разпределение, алармената инсталация, помещението с картините.

Тогава какво го притесняваше? *Хайде стига, каза си той, вътре ни чакат пет милиона.*

— Ами това какво е, по дяволите? — смушка го Барни с черната чанта, в която бяха инструментите им.

В края на дългата предна алея имаше нещо огромно, осветено отдолу. Приличаше на мраморна делва.

— Къпалня за птички — отвърна Мики и се ухили.

— За птички ли? — сви рамене Барни и си оправи полицейската шапка. — За птеродактили по може да е.

Часовникът на Мики показваше 8:15. Дий им се беше обадила, че Нед, както се очакваше, си бе свършил работата. В момента

полицейските патрулки вероятно се щураха като луди из града. Знаеше, че по дърветата има монтирани камери, затова си криеха лицата под козирките на шапките. Застанал пред дъбовата порта, Мики огледа за последен път Барни и Боби. Бяха готови. Откога чакаха този шанс.

Мики натисна звънеца и малко след това една прислужница с вид на латиноамериканка им отвори вратата. Той знаеше, че освен нея в къщата няма никого. Обясни ѝ, че алармите на няколко къщи се обадили, включително и тази, затова трябвало да видят за какво става дума. Може би на жената ѝ направи впечатление голямата чанта, повесена на рамото на Барни. Сигурно се запита и къде им е колата. Но само секунда след това Боби я тресна с фенерчето и я завлече в един килер. Не можа да ги огледа хубаво. Той се появи след малко широко усмихнат. Усмивка за един милион долара.

Бяха вътре.

11.

Първото нещо, което трябваше да направят, бе да обезвредят алармената инсталация. Картините и скулптурите бяха свързани с нея и щеше да писне, ако някой ги повдигнеше. Имаше и детектори, реагиращи на движение. Мики бръкна в джобчето на полицейската си куртка и извади смачкано листче.

После набра комбинацията на клавиатурата: 10 — 02 — 85.

Дано стане номерът. Всичко зависеше от следващите няколко секунди...

Светна зелена лампичка. *Алармената инсталация бе изключена.* За първи път тази вечер Мики се отпусна. На устните му заигра усмивка. *Номерът щеше да мине!* Той намигна на Боби и Барни:

— Окей, момчета, къщата е наша!

Пред тях се извисяваше резбована махагонова арка, водеща към просторен хол. Навсякъде бъкаше от произведения на изкуството. Над огромната камина се виждаше картина от Канале Гранде със сцени от Венеция, но му бе казано да не я пипа. Сини китайски вази с бели шарки, бронзови статуетки и свещник в ъгъла — всичко сякаш бе донесено от приказен дворец. Шест стъклени врати гледаха към морето.

— Не знам какво е искал да каже оня тип, когато твърдеше, че богатите били различни от нас — промърмори Барни, оглеждайки се със зяпнала уста, — обаче... Мамка му, а?

— Не се заяпвай — ухили се Мики развълнувано. — Това са джобни пари в сравнение с онова, за което сме дошли!

Знаеше къде да отиде. Картината от Сезан бе в столовата. Тя бе вдясно. Барни извади чука и пилата от чантата, за да откърти платното от тежките антични рамки.

Стените на столовата бяха покрити с релефни червени тапети, а в средата й бе сложена дълга, полирана маса с огромен свещник. Изглеждаше така, сякаш около нея можеше да се побере половината свят.

Сърцето на Мики блъскаше в гърдите му. *Търси Сезан*, говореше си той наум, *ябълки и круши*. На стената отдясно.

Но въодушевлението, което го бе обзело в очакване на петте милиона, изведнъж се отля от него. Тялото му сякаш замръзна. Дъхът му секна.

На стената нямаше нищо. Никакъв натюрморт. Никакъв Сезан.

Картината липсваше!

Все едно някой го прободде в сърцето. Няколко дълги секунди тримата не смееха да помръднат, вперили неразбиращи погледи в празния правоъгълник на стената. После Мики изведнъж хукна към другата част на къщата.

Библиотеката!

Пикасо трябваше да бъде там, над камината. Тичаше из коридорите, а кръвта му като че ли бавно се вледеняваше от страх. Толкова внимателно обмислената акция отиваше по дяволите. Той се втурна в библиотеката и се закова сред претъпканите с книги лавици.

Никакъв Пикасо! На стената над камината зееше празен правоъгълник. Почувства, че нозете му се подкосяват.

— Какво става тука...?

Мики се спусна като полудял обратно към предната част на къщата. Озова се в обширното антре, хвана се за перилото на стълбата в движение и запрескача стъпалата през едно нагоре към втория етаж. Там, в спалнята, се намираще техният последен шанс. На стената трябваше да има един Джаксън Полок. Оставаше и него да изтърват, толкова труд бе вложил в тази работа! Това бе билетът има за новия живот. Но нямаше представа какво, по дяволите, ставаше.

Мики се добра пръв до спалнята, плътно следван от Боби и Барни. Рязко спря на вратата и останалите двама се струпаха зад него. На лицата им се изписа ужас.

— Кучи син! — викна Мики.

После заби юмрук в някаква графика на стената и кокалчетата му се окървавиха.

И Полок го нямаше. Точно както Сезан и Пикасо. Искаше му се да убие онзи, който бе откраднал мечтите им.

Някой им бе скроил капан!

12.

На ти тебе мартини и яхта, бавно полюшваща се по лазурносините вълни на Карибско море...

Точно това си помислих, когато за пръв път чух, че нещо се е объркало.

Бях спрял на Саут Каунти Роуд, точно срещу пожарната на Палм Бийч, и гледах как патрулките се нижат покрай мен с виещи сирени и проблясващи буркани. Бях си свършил работата много, много добре. Представях си как Тес лежи до мен на палубата в миниатюрен бански, невероятна, загоряла. И двамата отпиваме бавно от това мартини. Може би щяхме да си наемем капитан и екипаж...

Точно в този момент гласът на Дий изпука по уоки-токите:

— Нед, къде си? *Неди!*

Още като ѝ чух гласа, усетих, че се задават неприятности. Тя не биваше да ми се обажда. Щяхме да се срещнем всички в Лейк Уърт в 9:30. В гласа ѝ долових страх. И веднага ми стана ясно, че тази картинка с яхтата и мартинито няма никога да се сбъдне.

— Нед, нещо се е объркало! — крещеше Дий. — Връщай се веднага тук!

Вдигнах уоки-токите и натиснах бутона:

— Дий, какво искаш да кажеш с това „обърка се“?

— Работата отиде на кино! — отвърна тя. — Всичко свърши!

Познавах Дий от малка. Винаги запазваше спокойствие. Обаче сега гласът ѝ преливаше от тревога, гняв и разочарование.

— Какво значи това? — Боби и Мики, всички там добре ли са?

— Ела веднага тука! — настояваше тя. — Връзката на Мики... този Гаше. Копелето ни е скроило номер!

13.

Сърцето ми като че ли спря да бие.

Отпуснах глава на волана. Знаех само едно име — Гаше. Мики не ни каза нищо повече. Но тъй или иначе, работата рухна. Моите един милион долара — също. После се досетих, че можеше да бъде и по-лошо. *Много по-лошо*. Можеха да приберат Мики, Боби и Барни.

Включих на скорост, но не знаех накъде да карам. Обратно в къщата в Лейк Уърт ли? Или в моята квартира при Соли, откъдето да не мърдам? Внезапно си дадох сметка, че всичко е в опасност — работата ми, квартирата ми у Соли, целият ми живот. Сетих се и за Тес... *Всичко!*

Подкарах напред. Свих надясно по „Ройъл Палм Уей“, насочвайки се към моста за Уест Палм.

Изведнъж навсякъде около мен писнаха сирени. Изстигнах. Извърнах се назад и видях бързо настигащите ме патрулки. Сърцето ми се присви като ударено от ток. Пипнаха ме! Намалих, очаквайки да ме настигнат и да ми заповядат да отбия.

Обаче за голяма моя изненада, две коли в черно и бяло профучаха покрай мен, без да ми обърнат внимание. Изобщо не търсеха мен, дори не караха по посока на *Каза дел Осеано*, нито пък към къщите, на които бях задействал алармите. *Странно...*

Изведнъж патрулките поеха по Коконът Роу, последната голяма улица преди моста. С виещи сирени и проблясващи буркани, те направиха остър завой и без да изчакват движението, продължиха нататък. Нещата изобщо не се връзваха.

Къде биха могли да отиват ченгетата, след като алармите в половината град пищяха? Подкарах подир тях, колкото да разбере накъде са се насочили. Черно-белите коли свиха по Острелиън Авеню и ги видях как спират малко по-надолу.

Дойдоха още патрулки. И една линейка.

Бяха спрели точно пред „Бразилиън Корт“. Започнах да се плаша. Точно в този хотел бе отседнала Тес. Какво ставаше тук?

Спрях колата в началото на пресечката и без да бързам, се приближих към хотела. От другата страна на улицата, точно срещу входа, се бе събрала тълпа. Не бях виждал толкова много патрулки на едно място. Това бе някаква ненормална ситуация. Нас трябваше да гонят, а не да се размотават по хотелите! Май беше най-добре да отида до къщата в Лейк Уърт. Обаче думите на Дий не преставаха да звучат в главата ми: „Копелето ни скрой номер“. Какво точно означаваше това?

Пред самия вход на хотела също се тълпяха хора. Смесих се с тях. Приближих се към някаква жена с бял пуловер върху плажната рокля, която държеше за ръка малко момче.

— Знаете ли какво е станало тук?

— Убийство — отвърна тя тревожно.

Промърморих нещо в отговор и усетих, че вече наистина започна да ме хваща страх. *Тес живееше тук.* Измъкнах се от тълпата, без изобщо да мисля за себе си. Персоналът на хотела, облечен в черно, бе събран встрани от входа. Приближих се до една от администраторките, русо момиче, което бях запомнил от предишните ми идвания.

— Бихте ли ми казали какво става тук?

— Убили са някаква жена. — Тя поклати мрачно глава.

— Жена. — Постарах се да не изпускам погледа ѝ, усещайки, че ме облива ледена пот. — Искате да кажете, гостенка на хотела?

— Да. — Тя изведнъж впери в мен любопитен поглед. Не можах да разбера дали ме позна. — *Стая сто двацет и първа.*

Светът се завъртя пред очите ми. Стоях, без да помръдна, онемял, с треперещи устни. Опитах се да кажа нещо, но не можах.

Сто двацет и първа стая бе апартаментът „Богарт“.

Тес бе мъртва.

14.

Изчаках толкова дълго, колкото бе нужно, за да видя как вкарват носилката в линейката. Точно в този момент ръката на Тес провисна от брезента, с който бе завита, и се отпусна навън. Трите златни гривни не можеха да бъдат сбъркани с никои други.

Дръпнах се от тълпата като насън. Усетих, че ми притъмнява. Не можех да мисля за нищо друго, освен за това, че бях излязъл от стаята ѝ само преди няколко часа.

Трябваше моментално да се омитам оттук. Навсякъде бе пълно с полиция. Опасявах се, че може да тръгнат да търсят и мен.

Успях да стигна до колата точно когато първите конвулсии разтърсиха тялото ми. Извърнах се и повърнах в нечия грижливо подстригана ливада.

Тес бе мъртва.

Но как е възможно, та аз току-що я бях оставил сама, след като прекарах с нея най-прекрасния следобед в живота си. Администраторката бе казала, че е убита. Ала как, защо? На кого му беше притрябвало да убива Тес?

Като в мъгла, започнах да превъртам в главата си дните, преди да се запознаем. Спомних си как след това се бяхме разбрали пак да се видим. И как накрая работата в *Каза дел Осеано* се оказа капан.

Всички тези неща нямаха нищо общо едно с друго. Просто се получи ужасно съвпадение. Усетих как с усилие се боря със сълзите.

Когато вече не можех да се сдържам, се предадох.

Оброних глава и стоях, без да мърдам, с обляно в сълзи лице. По някое време си дадох сметка, че трябва да се махам. От персонала можеше да ме познаят и да кажат, че съм бил при Тес днес следобед. Например русата администраторка. Не можех просто да отида в полицията, за да изчистя подозренията, като се има предвид какво бях вършил вечерта. Качих се в колата и подкарах. Нямах представа накъде. Просто исках да се махна.

15.

Свих наляво, след това още веднъж наляво и се озовах обратно на „Ройъл Палм“. В главата ми бе пълна каша. Дрехите ми бяха подгизнали от пот. Изминах целия път до Лейк Уърт като в мъгла. Току-що всичко в живота ми се бе променило. Веднъж това вече бе ставало — в Бостън. Този път обаче нямаше да мога да го върна.

Слязох от магистрала 95 и поех по Шесто Авеню. Картината с полюляваща се ръка на Тес с гривните не ми излизаше от главата. Трескавият глас на Дий — също.

Къщата на Мики не беше далеч от магистралата. Тук обаче нямаше „Брейкърс“, нямаше „Мар-а-Лаго“. Наредени като кутийки жилища с олющени фасади, прекъсвани тук-там от каравани, в които хората пиеха бира, настанени в туристически столове. Пикапи, сврени в гаражите.

Покрай мен префуча полицейска кола и аз отново настръгнах. След нея мина още една патрулка. Запитах се дали някой ме е видял в Палм Бийч и е запомнил колата ми.

Завих по Уест Роуд. Няколко пресечки по-нататък се намираще жълтата къща, която Боби и Мики бяха взели под наем.

И отново застинах от ужас.

Накъдето и да погледнех, виждах полицейски коли с проблясващи буркани. Също като пред хотела. Не можех да повярвам на очите си. Хората бяха наизлезли по дворовете си, облечени в изтъркани блузи и потници, и гледаха надолу по улицата. Какво, по дяволите, ставаше тук?

Пресечката зад къщата на Мики бе отцепена. Имаше толкова много ченгета и патрулки със светещи буркани, сякаш тук се водеха бойни действия.

Отново ми притъмня, нозете ми се подкосиха. Ченгетата ни бяха открили. Но след цялата тази каша как нямаше да ни открият. Заслужавахме си го! Как можах да се захвана с такава глупава работа?

После страхът отстъпи място на изненадата, когато сред проблясващите полицейски буркани различих покривите на линейки.

Всички те бяха спрели пред къщата на Мики.

16.

Скочих от колата и си пробих път сред тълпата. Това не можеше да се повтори, нямаше начин!

Промъкнах се към възрастен чернокож мъж в униформа на чистач. Преди да си отворя устата, за да го питам какво става, той заобяснява:

— В оная къща май е станала истинска касапница. И всичките са бели. Даже има и една жена.

Погледите бяха приковани в къщата на Мики.

Помислих, че ще получа удар. Гърдите ми така се стегнаха, че не можех да си поема дъх. Стоях в сумрака с трепереци устни и стичащи се по бузите ми сълзи. Та те бяха живи! Нали Дий ми бе казала да се върна. Мики и Барни, Боби и Дий. Как така ще са мъртви сега? Беше като в някакъв кошмар, от който не можех да се събудя.

Стоях като вкаменен, вперил поглед в жълтата къща, в патрулките и линейките наоколо.

Накрая, излизайки с усилие от обхваналото ме вцепенение, си пробих път напред. Точно навреме, за да видя как вратата се отваря и от нея излизат санитарии. Разговорите сред тълпата секнаха. Появиха се носилките.

Една от завивките бе отметната.

— Бяло момче — прошепна някой до мен.

Видях къдравата червена коса на Мики.

Гледайки как го носят към линейката, ненадейно се върнах двайсет години назад. В училище Мики имаше навика, където ме види, да ме удря в гърба с юмрук. Това си беше негов извратен начин да ми каже „здрости“. Нито веднъж не можах да го усетя, като се приближава. Просто си ходя в коридора през междучасието и изведнъж — *прас*. А как удряше само! След това почваше да ме рекетира да му дам двайсет и пет цента, за да не ме тормози. Просто размахваше юмрук пред очите ми и викаше: „Какво? Страх ли те е“. Но един ден ми писна. Без да ме интересува какво ще последва, просто се извърнах и с все сила го блъснах в един от радиаторите на парното.

На гърба му остана белег, който си личеше чак докато завършихме гимназия. След удара той стана, събра си читанките и протегна ръка. В нея имаше около четири долара — всичките в монети от по дваайсет и пет цента. Цялата сума, която му бях дал.

— От доста време те чаках да направиш това, Неди — ухили се Мики.

Ето какво си спомних в този момент, като гледах как го тикат на носилка към линейката. След него изнесоха още носилки. Преброих четири. Най-добрите ми приятели на този свят.

Запромъквах се назад през тълпата, усетил се като зверче в капан. Облян в ледена пот, разбутвах хората и се опитвах да се добера по-близо до линейките с проблясващите светлини. Трябваше да видя моите приятели отблизо.

И изведнъж ми мина мисълта: „Какъв спасител съм, след като не можех да спасявам“.

17.

Не си спомням добре какво стана после. Сещам се само, че побързах да се добера до колата си и че я подкарах.

Вятърът ме лъхна и умът ми бавно започна да се прояснява. Запрехвърлях вариантите оттук нататък. Какви възможности ми бяха останали? Да се предам? *Хайде стига, Нед, та ти си съучастник в грабеж! Твоите приятели са мъртви. Някой най-накрая ще те свърже с Тес. Ще ти прикачат и обвинение в убийство.* Мисълта ми не бе кой знае колко гладка, но едно нещо бе пределно ясно — моят живот тук приключи.

Включих радиото на една от местните радиостанции. Репортерите вече се трупаха на местопрестъплението. *Млада красавица, отседнала в луксозния „Бразилиън Корт“. Четирима души с неустановена самоличност избити в Лейк Уърт... И други новини. Дързък грабеж на плажа. Откраднати са произведения на изкуството за шейсет милиона!* Значи грабеж все пак е имало! Но нито дума, че полицията смята тези събития за свързани едно с друго. И слава богу, нито дума за мен!

Минаваше единайсет, когато най-сетне минах по моста и отново се озовах в Палм Бийч. Още в началото видях двете полицейски коли, спрели напреко на пътя. Бях абсолютно сигурен, че издирваха стар бонвил.

— Играта свърши, Нед! — казах си аз почти с облекчение.

Ченгетата обаче ме изгледаха и не ме спряха.

Градът тук бе тих и спокоен, като се имат предвид случките от тази вечер. „Палм Бийч Грил“ бе все още пълен с хора. От „Кучина“ дори се носеше тиха музика. Улиците обаче бяха пуссти. Това ме накара да си спомня шегата, че центърът на Багдад по време на въздушно нападение е по-осветен, отколкото Палм Бийч след десет часа. Свих надясно по „Каунти“ и подкарах към „Сий Спрей“, след това поех наляво към плажа. Предпазливо свих към номер 150 и автоматично отворих вратите. Молах се да няма ченгета. Къщата на Соли бе тъмна, а дворът — пуст. Господ бе чул молбите ми. Поне засега.

Соли или гледаше телевизия, или си бе легнал. Уини, камериерката — също. Паркирах колата в двора и поех по стълбите към моята стая над гаража. Бях твърдо уверен, че животът ми на това място беше приключил.

Ето какво бях научил в Палм Бийч. Тук имаше мними милионери — онези, които се преструваха на богати, но всъщност не бяха. Имаше стари и нови богаташи. Старите обикновено бяха с по-добри маниери, свикнали да виждат около себе си прислуга. Новоизлюпените, към които спадаше и Соли, бяха по-склонни да създават проблеми — взискателни, готови да обиждат. Несигурността от бързо и най-често лесно спечелените пари не им даваше мира и често се трансформираше в изстъпления срещу прислугата. Соли обаче бе като принц. Оказа се, че той има нужда само от човек, който да му чисти басейна, да вози големия му лабрадор до ветеринаря, да вози самия него, когато има среща, и да му лъска колите. Работата бе песен. Соли разменяше редки коли с такава скорост, с каквата аз си сменях дисковете в дивидито. В момента бе собственик на мерцедес „Пулман“ от 1970 година, с шест врати, който едно време е принадлежал на принц Рение. Имаше и един мустанг кабриолет от 1965 година, порше карера, за да се вози в него, и едно шоколадовокафяво бентли за специални събития. С една дума — типичен гараж за жител на Палм Бийч.

Измъкнах двете брезентови чанти изпод леглото и започнах да ги тъпча с дрехи. Тениски, дънки, няколко анцуга. Хокейният стик с автографа на Рей Бърк, чийто собственик съм от десети клас. Няколко книжки, които винаги са ми харесвали — *Великия Гетсби*, *И изгрява слънце* и *Големите надежди*. (Изглежда, май винаги съм си падал по главни герои, опълчващи се на управляващата класа.)

Надрасках една бърза бележка на Соли. В нея му обясних защо трябва незабавно да се махна. Никак не обичах да си тръгвам по този начин. А и Сол ми беше като добър чичо. Той ме пусна да живея в страхотната му къща, а аз от своя страна трябваше само да чистя басейна, да лъскам колите и от време на време да свършвам по някоя и друга работа. Чувствах се отворително, че се измъквах така, в тъмнината, но друг избор няхах.

Натоварих се с чантите и слязох долу. Отворих багажника на колата и ги хвърлих вътре. Тъкмо се оглеждах за последен път и се

сбогувах с мястото, където прекарах последните три години от живота си, когато лампите изведнъж светнаха.

Извърнах се като ужилен и сърцето ми подскочи. Соли бе застанал на вратата по халат, с чаша мляко в ръка.

— Господи, как ме изплаши, Сол!

Той погледна към отворения багажник и чантите в него. Лицето му помрачня, когато разбра какво става.

— Май нямаш време и да се сбогуваме, а?

— Оставил съм ти бележка — казах аз засрамено.

Никак не бе хубаво от моя страна да се измъквам по такъв начин, като се има предвид и какво щеше да научи утре сутринта. — Виж какво, Сол. Случиха се някои ужасни неща. Сигурно ще чуеш различни версии... Искам само да ти кажа, че не са верни. Не съм го направил аз. Не съм сторил абсолютно нищо!

Той присви устни.

— Толкова ли е зле положението? Стига, хлапе. Може би ще успея да ти помогна. Един мъж не бива да бяга така посред нощ.

— Не можеш да ми помогнеш. — Наведох глава. — Вече никой не може.

Искаше ми се да изтичам до него и да го прегърна, но бях толкова потиснат и объркан, че трябваше по-скоро да се махна оттук.

— Искам да ти благодаря. — Скочих в колата и я запалих. — За това, че ми се довери, Сол. Благодаря ти за всичко...

— Неди — чух го да вика. — Каквото и да е, не може да е толкова зле. Няма проблем, който да не може да се разреши. Когато човек има нужда от приятели, не бива да бяга...

Но вече профучавах през вратата и не чух останалото. Преди да свия по улицата, погледнах в огледалото за обратно виждане и го зърнах по средата на двора в халата и чашата мляко в ръка. След това натиснах газта и той изчезна.

Почти плачех, когато минавах по моста „Флаглър“. Оставях зад себе си всичко — Мики, приятелите си, Тес...

Бедната Тес. Направо исках да умра, като си спомнех какво беше само преди няколко часа, когато си помислих, че най-накрая нещата започват да се обръщат в моя полза. Вече се виждах, че заживявам с цял милион долара и жената на сънищата ми.

Късметът ти се върна, Недю! Изсмях се горчиво при спомена за тези думи.

Минавайки по моста, видях светлините на „Брейкърс“ да осветяват нощното небе. Според мен имах на разположение един ден, преди името ми да се появи на бял свят. А аз дори не знаех накъде отивам.

Някой бе избил най-добрите ми приятели. Нямах представа що за доктор е този Гаше, но щях да го накарам да плати.

— Удар в десетката — промърморих аз мрачно, минавайки по моста, докато ярките светлини на Палм Бийч бавно гаснеха зад гърба ми. Големият шанс. Да бе, как не!

ВТОРА ЧАСТ
ЕЛИ

18.

Ели Шъртлеф бе клекнала пред таблото на алармената инсталация в избените помещения на Каза дел *Осеано* и осветяваше с фенерчето си отрязания коаксиален кабел. Беше стиснала края му с ръкавица.

Нещо тук не се връзваше.

Като специален агент към новия отдел на ФБР, занимаващ се с кражби и измами с произведения на изкуството, тя отдавна бе чакала такъв случай. Картини за шейсет милиона долара, които са били откраднати снощи, и то точно в района на техния отдел. Който, в интерес на истината, се изчерпваше с Ели.

Откакто се бе преместила от Ню Йорк преди осем месеца, напускайки работа като асистент-куратор в „Съдъби“, тя основно бе седяла в офиса в Маями, заета само със следене на търгове и прегледи на сводките на Интерпол по мрежата. През това време другите агенти залавяха наркотрафиканти и перачи на пари. Тъкмо бе започнала да се чуди — както и близките ѝ — дали този ход бе повишение или понижение в кариерата. Работата ѝ в отдела, занимаващ се с кражби на произведения на изкуството, едва ли можеше да се нарече престижна по тези места. Тук всеки имаше диплома по право, а не диплома по изящни изкуства.

Разбира се, животът ѝ си имаше и хубави страни, убеждаваше се тя сама. Например малката къщичка на плажа в Делрей. Излизаше с каяка си всяка сутрин, борейки се с прибоя, при това през цялата година. А на срещата със състудентите си от „Калъмбия“ през 1996-а тя бе единствената с глок под мишницата.

Ели най-сетне се изправи. Знаеше, че не прилича на агент. Поне не на такъв, когото биха пуснали да излезе извън лабораторията. Беше висока метър и шейсет, тежеше петдесет и два килограма, имаше къса кестенява коса и носеше очила с дебели рамки. В офиса се шегуваха, че за да си вземе униформено яке по мярка, е ходила да го купи от детмаг. Обаче в Куонтико бе втора по успех в класа си. Оглавяваше класацията по *Работа на местопрестъплението* и *Криминална*

психология. Беше добра с глока и можеше да обезоръжи човек с две глави по-висок от нея.

Просто така се случи, че освен всичко това знаеше и някои неща за стилистичните похвати при кубизма.

Разбираше малко и от електротехника. И сега се взираше замислено в отрязания кабел.

Камериерката бе подчертала изрично, че е чула как крадците въвеждат паролата. *Да, но кабелът бе отрязан*. Нямахме връзка нито с вътрешността на къщата, нито навън. След като са знаели паролата, защо е трябвало да го режат? Полицията на Палм Бийч, изглежда, вече си бе направила изводите, а тя бе много добра в тези неща. Старателно бе изследвала всичко за отпечатъци. Крадците са били в къщата само няколко минути и са знаели много добре какво точно трябва да вземат. Ченгетата заявиха, че тримата нарушители с откраднатите полицейски униформи са професионалисти.

Но независимо какво мислеха полицаите и онзи задник горе, Денис Стратън, който непрекъснато дрънкаше за непоправимата си загуба, в главата на Ели започнаха да се оформят две думи:

Вътрешен човек.

19.

Кръстосал крак върху крак, *известният* Денис Стратън седеше в добре подплатения с възглавнички стол в луксозно обзаведената слънчева стая, гледаща към морето. Всички линии на стационарния телефон светеха, а в ухото си бе пъхнал слушалка на мобилен телефон. Върн Лоусън, шефът на детективите, стърчеше наблизко заедно с Лиз, жената на Стратън. Тя бе висока, привлекателна блондинка в кремов панталон и наметнат на раменете ѝ кашмирен пуловер. Камериерката, латиноамериканка, хвърчеше напред-назад с поднос леден чай.

Домоуправителят въведе Ели в стаята. Стратън не им обърна внимание. Тя бе смаяна от начина, по който живееха богатите. Колкото повече пари имаха, толкова повече се изолираха от останалата част от човечеството. По-дебели стени, по-високи огради, по-голямо разстояние до железната порта.

— Шейсет милиона! — излая Денис Стратън в телефона — Искам още днес някой да дойде тук. И да не е някакъв тъпанар от местния полицейски участък с диплома по изобразително изкуство.

Той изключи връзката. Стратън бе нисък, добре сложен мъж, леко започващ да оплешивява. Имаше втрещен, стоманен поглед. Бе облечен в зелена тениска плътно по тялото и бял ленен панталон. Найсетне той вдигна тежкия си поглед към Ели, сякаш пред него бе застанал някакъв досаден счетоводител, дошъл да го пита за данъците.

— Открихте ли нещо, детектив?

— Специален агент — поправи го Ели.

— *Специален агент* — кимна Стратън. Той сведе глава към Лоусън. — Върн, би ли се погрижил „специалният агент“ да надникне и в други части на къщата?

— Не, благодаря — Ели спря с жест полицаая. — Но ако нямате нищо против, бих искала да прегледам списъка.

— Списъка ли? — Стратън въздъхна така, сякаш казваше: „Не го ли прегледахме вече три пъти?“ Той плъзна лист хартия по полираната китайска олтарна масичка, която Ели определи, че е от началото на осемнадесети век. — Да започнем със Сезан. *Ябълки и круши...*

— Екс ан Прованс, 1881 година — прекъсна го Ели.

— Знаете ли я? — оживи се Стратън. — Чудесно. Може би ще успеете да убедите ония идиоти застрахователите колко много струва наистина. След това идва флейтистът на Пикасо и големият Полок горе от спалнята. Тези кучи синове много добре са знаели какво правят. Само за последната съм платил единадесет милиона.

Прекалено много, помисли си Ели. Тук хората като че ли искаха да си пробият път в социалните кръгове, харчейки безумни пари за произведения на изкуството.

— Не забравяйте и Гом... — Стратън започна да прелиства някакъв справочник в скута си.

— Анри Гом ли? — вдигна вежди Ели.

Тя погледна в списъка и се изненада, че е включен в него. Гом беше добър постимпресионист и колекционерите му обръщаха умерено внимание. Обаче с цената на картините си от трийсет до четиридесет хиляди не можеше и сравнение да става с онова, което бе откраднато.

— Той е любимец на жена ми, скъпа. Някой сякаш се е опитвал да ни прободне право в сърцето. Трябва да си го върнем. Вижте какво... — Стратън си сложи очилата и затърси картичката на Ели.

— Специален агент Шъртлеф — подсказа му тя.

— Агент Шъртлеф — кимна Стратън. — Искам да ме разберете съвсем ясно. Изглеждате ми прецизен човек и аз съм сигурен, че работата ви е да подушите малко из къщата, водейки си бележки, а после да се върнете в службата и да напишете доклад. След което да се приберете у дома с чувството на добре свършена работа. — Ели усети как кръвта ѝ кипва, но не се издаде. — Обаче не желая това нещо тук да се подхвърля във вид на бумажки между ченгетата, за да попадне най-сетне на бюрото на някакъв си регионален началник. *Искам си картините обратно!* Всяка една от тях. Настоявам най-добрите ви хора да се заемат с тази работа. Тук не става въпрос за пари, защото картините са застраховани за шейсет милиона...

Шейсет милиона? Ели се усмихна вътрешно. *Може би най-много четиридесет.* Хората винаги имаха доста раздута представа за онова, което притежават. Натюрмортът на Сезан бе нещо обикновено. Няколко пъти го бе виждала на търгове и никога не надвишаваше първоначално исканата сума. Картината на Пикасо бе от синия му

период, когато е рисувал само за да свали някоя мацка. А Полок бе добър, трябваше да си го признае. Някой беше насочил крадците много точно.

— Онова, което е откраднато отгук, е незаменимо. — Стратън не сваляше поглед от Ели. — В това число и Гом. Ако на ФБР не му се занимава с това, ще наема мои хора. Мога да го направя, нали разбирате? Кажете това на вашите шефове. Тук трябва да дойдат най-добрите. Можете ли да направите това, агент Шъртлеф?

— Мисля, че вече разполагам с онова, което ми е нужно — каза Ели. Тя пхна инвентарния списък сред бележките си и продължи: — Искам да ви попитам само едно. Кой включи алармената инсталация снощи, когато тръгнахте да излизате?

— Алармата ли? — Стратън сви рамене и погледна към жена си. — Нямам представа дали изобщо сме го направили. Лайла беше тук. Но тъй или иначе, вътрешната аларма е винаги включена. Картините бяха свързани директно с полицията.

Ели кимна и прибра бележките в куфарчето си.

— А кой друг е знаел паролата?

— Лиз. Аз. Мигел, нашият управител. Лайла. Дъщеря ни Рейчъл, която е в Принстън.

Ели впери настоятелен поглед в него:

— Искам да кажа, паролата за вътрешната инсталация.

Стратън хвърли книгата на масата и тя видя връзалата се изведнъж в челото му бръчка.

— Какво искате да кажете? Че някой е знаел паролата ли? Че именно по този начин са влезли тук?

Лицето му бавно започна да почервява. Той се обърна към Лоусън:

— Какво става тук, Върн? Искях с кражбата да се занимае квалифициран персонал. Професионалисти, а не някакъв си начинаещ агент, тръгнал да обвинява наляво и надясно... Знаем, че ръцете на полицията в Палм Бийч са им заврени отзад, но не можем ли да направим нещо по този въпрос?

— Господин Стратън — започна притеснено детективът, — снощи това не бе единственото произшествие тук. Пет души бяха убити.

— Само още един въпрос — каза Ели, насочила се към вратата.
— Може ли да ми кажете каква бе вътрешната парола?

— Паролата ли? — повтори Стратън и стисна устни. Ели усещаше, че това му е крайно неприятно. Бе свикнал щракне ли с пръсти, хората около него да скачат. — Десет, нула две, осемдесет и пет.

— Рожденият ден на дъщеря ви ли? — опита се да налучка тя.

Денис Стратън поклати надменно глава.

— Не, датата на първото ми излизане на борсата.

20.

Начинаещ агент, кипеше Ели, пристъпвайки по камъчетата на дългата входна алея. Управителят току-що бе затворил вратата след нея.

В такива приказно богати къщи бе влизала само по време на службата си. Проблемът се състоеше в това, че те бяха обикновено обитавани от отвратителни задници. Също като този богат клоун, който всъщност ѝ припомни защо поначало се е махнала от „Съдъби“. Точно заради такива тъпанари като Денис Стратън.

Ели се вмъкна в служебната кола и се свърза с прекия си началник — шефа на отдел „Кражби и измами“, специален агент Морети. Нямахше го, затова остави съобщение, че отива да огледа местопрестъплението, където са били извършени убийствата. Както бе казал Лоусън, убити са били петима души, и по същото време са били откраднати картини за шейсет милиона долара. Или най-малко за четиридесет...

От дома на Стратън до „Бразилиън Корт“ бе съвсем близо с кола. Ели всъщност вече бе идвала тук още когато се премести. Беше довела осемдесетгодишната си леля Рути на обяд в кафе „Булу“.

В хотела тя показа картата си на полицията и се отправи към стая 121 на първия етаж. Така наречения апартамент „Богарт“. Това напомни на Ели, че Богарт, Кари Грант, Кларк Гейбъл и Гарбо са били гости на този хотел.

Пред вратата на апартамента бе застанал на пост местен полицай. Тя отвори картата си пред обичайния му подозрителен поглед. — Последва дълго виране в снимката, а след това в нея, сякаш ченгето не можеше да повярва, че пред него се намира истински агент от ФБР.

— Не е фалшива. — Ели бавно го огледа от горе до долу, леко раздражена. — Аз също.

Влезе вътре и се озова в просторен хол, изкусно украсен с индийски мотиви — мебели в колониален британски стил, графики на

амарилии, палми. Оперативен работник пръскаше ниската масичка със спрей, опитвайки се да намери пръстови отпечатащи.

Ели усети, че ѝ се повдига. Досега не се бе занимавала с нито едно убийство — беше виждала само трупове с номерче на палеца като част от обучението в Куонтико.

Тя пристъпи в спалнята. Макар че на картата ѝ пишеше ФБР, тук имаше нещо, от което я побиха тръпки — самата стая, напълно подредена, точно в същия вид, в който е била, когато е станало жестокото убийство снощи.

Тя огледа стаята, без дори да има и най-малка представа какво точно търси. Върху смачканите чаршафи на леглото бе метната вечерна рокля без гръб. „Долче & Габана“. На пода — чифт скъпи обувки „Маноло“. Момичето явно е имало пари и вкус.

Вниманието ѝ обаче бе привлечено от нещо друго. Дребни монети, изсипани във вече номерирано найлоново пликче. И още нещо — тетка за голф. Черна, със златни букви.

Ели приближи пликчето към очите си. Златните букви станаха по-ясни — Тръмп Интърнешънъл.

— Посещението на ученички от ФБР е насрочено чак за след четиридесет минути — стресна я глас отзад.

Ели се извърна и видя загорял, добре изглеждащ мъж в спортно яке, облегнал се на вратата с ръце в джобовете.

— Казвам се Карл Брийн — каза той. — От полицейското управление в Палм Бийч. Отдел „Тежки престъпления“. Спокойно — усмихна се непознатият, — това е комплимент. Повечето от федералните, които идват тук, приличат на бичета.

— Благодаря — каза Ели, оправяйки кобура, който ѝ убиваше на кръста.

— И така, какво е довело ФБР на нашата малка сцена? Убийствата са все още в юрисдикцията на местната полиция, нали?

— Всъщност аз разследвам обир. От едно от големите имения тук са откраднали картини.

— Спецгрупа „Картини“, а? — Брийн кимна, усмихвайки се накриво. — Искате да се уверите дали местните тъпацы си гледат добре работата?

— Всъщност исках да се уверя дали някое от тези убийства не е свързано с обира — отвърна Ели.

Брийн извади ръце от джобовете.

— Да е свързано с обира ли? Ами да видим. — Той се огледа. — Ей там, на онази стена, виждам графика. Нещо такова ли търсите?

Ели усети как кръвта ѝ кипва.

— Не съвсем, но ми е приятно да узная, че имате набито око за подобен вид изкуство, детектив.

Той се усмихна широко, за да ѝ даде да разбере, че просто се занася. Усмивката му всъщност беше много приятна.

— Ако бяхте казали престъпление на сексуална основа, щяхте да разберете, че там по ме бива... Типичен случай за Палм Бийч. Момичето се разположило на бивак тука преди два месеца. Хора идват и си отиват всеки ден. Сигурен съм, че ако открием кой е подписвал сметките, ще видим, че това е някаква фондация или нещо от този сорт.

На стената бяха прикрепени няколко ужасяващи снимки от местопрестъплението. Очите на бедното момиче бяха широко отворени, а бузите ѝ — гротескно издути. Беше гола. *Била е много хубава*, помисли си Ели. Изключителна красавица.

— Била ли е изнасилена?

— Патологът още не е приключил — отвърна ченгето от Палм Бийч, — но я вижте тези чаршафи там? Онези петна едва ли са от „Фанта“. А от предварителния оглед стана ясно, че малко преди смъртта си е правила секс. Смятайте го догадка, но ми се струва, че е имала някакви отношения с убиеца си.

— Да, така е... — Ели преглътна с усилие. Брийн явно бе прав — по всичко личеше, че само си губи времето тук.

— Според съдебномедицинския експерт смъртта е настъпила някъде между пет и седем и половина снощи. Кога е станал обирът?

— В осем и петнайсет.

— Осем и петнайсет ли? — Брийн се усмихна замислено. — Не ме бива много по художествените работи, специален агент, но ми се струва, че от връзката, която правиш, може случайно да излезе нещо. Ти как мислиш?

21.

Чувстваше се като тъпачка. Сърдеше се сама на себе си, защото ченгето от Палм Бийч просто се бе опитало да ѝ помогне.

Докато се вмъкваше в колата, страните ѝ отново пламнаха. *Спецотряд „Картини“*. Толкова ли ясно ѝ личеше?

Следващият етап от огледа ѝ бе олющената къща в Лейк Уърт, която бе съвсем близо до междуцатската магистрала. Вътре бяха убити четирима души между двайсет и пет и трийсет и пет години. Убийствата приличаха на екзекуция. Тук мястото на престъплението вдъхваше истински ужас. Четири трупа винаги привличаха вниманието на цялата страна. Колите на медиите и полицията все още бяха блокирали квартала в радиус от две пресечки около къщата. Като че ли цялата полиция от Южна Флорида се бе струпала тук.

Още щом пристъпи в боядисания в жълто дом, Ели усети, че отново ѝ прилява. Тук ситуацията наистина бе кошмарна. Силуетите на убитите вече бяха очертани с тебешир по пода на оскъдно мебелираните спалня и кухня. По стените се виждаха петна от кръв и от още нещо, за което Ели не искаше дори да си помисли. Започна да ѝ се повдига, преглътна с усилие. *Това е на светлинни години от магистърската ми степен по изкуствата*, помисли си тя.

В другата стая забеляза Ралф Удуърд от местния офис. Ели се приближи към него, доволна, че е срещнала познат.

Той се изненада да я види тук.

— Какво мислиш, специален агент? — попита я, оглеждайки почти голата стая. — Ще окачиш някоя и друга картинка на стената, ще боднеш по някоя и друга китка тук-там и после няма да можеш да я познаеш тази къща, нали?

На Ели ѝ писна от глупостите му. Ралф всъщност не беше лошо момче, но често прекаляваше с чувството си за хумор.

— Според мен става дума за дрога. — Той сви рамене. — Кой друг трепе така?

При прегледа на документите им се установи, че са от района на Бостън. Всички имаха полицейски досиета, но се оказа, че са се

занимавали само с дребни кражби, влизания с взлом, задигане на коли. Единият от тях работил на половин ден в бара на Бродли, близо до крайморската магистрала в Уест Палм. Другият паркирал колите в местен кънтри клуб. Третият — този път Ели не можа да се сдържи и потрепери — се оказа жена.

Тя видя Върн Лоусън, шефа на детективите в Палм Бийч, да влиза в къщата. Той спря да побъбри с някои от полицаите, после улови погледа ѝ.

— Нещо май сте извън областта си, специален агент Шъртлеф? Лоусън хвана под ръка Удуърд, сякаш бяха дружки от деца.

— Може ли за минутка, Ралфи?

Ели гледеше как двамата мъже доближиха глави в другия ъгъл на кухнята. Мина ѝ през ума, че може би говорят за нея. *Майната им, нека я одумват!* Това си беше нейното дело, никой не можеше да я отстрани. Кражба на произведения на изкуството за шейсет милиона долара едва ли можеше да мине за дребен обир.

Ели започна да разглежда снимките от мястото на престъплението. Ако фотосите на Тес Маколиф във ваната я бяха накарали да настръхне, от тези направо щеше да ѝ прилошее. Една от жертвите бе убита точно пред входната врата с изстрел в главата. Червенокосото момче бе застреляно в кухнята на масата — с пушка помпа. Двама бяха убити в спалнята: якото момче — с изстрели в гърба, докато очевидно се е опитвало да избяга, а момичето бе свито в ъгъла, вероятно молейки за милост. Бе застреляно от упор. Попадения от куршумите бяха маркирани по всички стени.

Наистина ли ставаше въпрос за дрога? Ели пое дълбоко дъх. Но кой друг убиваше с такава жестокост?

Чувствайки се излишна, тръгна към вратата. Всички бяха прави, тук тя нямаше работа. Освен това ѝ се искаше да подиша малко чист въздух.

Но погледът ѝ изведнъж попадна на кухненския барплот и онова, което бе на него, я накара да спре.

Инструменти.

Чук. Пила. Резачка.

Тези стандартни инструменти на никого нямаше да направят впечатление, но за Ели те служеха за нещо, което бе виждала да се прави стотици пъти. С тях се отваряха рамки.

Господи, помисли си тя.

Отново се върна при снимките. Нещо проблесна в мислите ѝ. *Трима* мъже бяха убити. *Трима мъже* бяха извършили грабежа у Стратън. Тя се взря в снимките по-отблизо.

Всички убити мъже бяха обути с едни и същи черни обувки с връзки.

Ели отново си припомни лентата от охранителните камери в *Каза дел Осеано*. После пак огледа стаята.

Наоколо бе пълно с полицаи. Тя се взря в нозете им и сърцето ѝ заблъска лудо в гърдите.

Полицейски обувки!

22.

Крадците са били облечени като полицаи... В такъв случай — един на нула за магистъра по изящни изкуства.

Ели огледа претъпканата с ченгета стая. В кухнята Удуърд и Лоусън все още бяха погълнати от разговора си. Тя си проби път към тях.

— Ралф, струва ми се, че открих нещо.

Удуърд притежаваше онова лековато южняшко умение да се отървава от хората с непринудена усмивка и ласкав глас.

— Ели, изчакай ме само за секунда.

Тя си даде сметка, че мъжът не я взима несериозно.

Добре тогава — щом искаха да се оправя сама, няма проблеми! Ели си показа картата на един от местните детективи, за когото бе разбрала, че е пристигнал пръв на местопроизшествието.

— Момчета, питам се дали сте успели да откриете нещо интересно. В килера например, или в колата? Полицейски униформи, може би фенерче...

— Колата я закараха в криминалната лаборатория — отвърна детективът. — Но в нея нямаше нищо особено.

Те просто не са знаели какво да търсят. Или пък крадците са изхвърлили униформите, помисли си Ели. Обаче първоначалното ѝ чувство, че е на прав път, продължаваше да се засилва.

Контурите на всяка жертва поотделно бяха обозначени с флагчета и очертани с тебешир. В найлонови торбички бяха събрали всичко, намерено тук.

Ели започна от спалнята. Жертва номер три — Робърт О'Райли. Убит с изстрели в гърба. Тя взе найлоновата торбичка и разгледа съдържанието ѝ отблизо: няколко долара, портфейл. Следващата жертва бе момичето — Даян Линч. Същият сватбен пръстен като този на Робърт О'Райли. Тя изпразни чантичката ѝ — само няколко ключа и разписка от обществена пералня.

По дяволите, нищо особено, разочарова се Ели.

Чувството на увереност обаче я накара да продължи, макар да нямаше никаква представа какво точно търси. Майкъл Кели — момчето, застреляно до масата. Силата на изстрела го бе отхвърлила заедно със стола към стената и той още седеше на него. Ели се наведе и вдигна найлоновата торбичка — ключове за кола, щипка за пари с около петдесет долара.

Имаше също и мъничко листче, сгънато на две. На него като че ли бяха написани някакви цифри.

Тя си сложи чифт найлонови ръкавици, извади листчето от торбичката и го разгъна.

И изведнъж я заля топла вълна.

10-02-85.

Не какви да е цифри. Това бе паролата за алармената инсталация на Денис Стратън.

23.

Подкарах на север посред нощ, гонейки моя стар бонвил с една постоянна скорост от сто и двайсет километра в час по междущатска магистрала 1–95. Исках да се отдалеча от Палм Бийч колкото е възможно повече. Дори не отбих да подремна, преди да пресека границата между Джорджия и Южна Каролина.

Отбих от магистралата на едно място, наречено Хардивил — голям паркинг за камиони и грамаден билборд, на който пишеше: *Отминавате най-добрата евтиния на Юга.*

Напълних резервоара на колата и приседнах изтощен в едно празно сепаре в ресторанта. Огледах се наоколо и видях само няколко шофьори със зачервени очи да пият кафе и да четат вестници. И изведнъж страхът ме прободеше като с нож. Не знаех дали съм обявен за издирване или не.

Една червенокоса сервитьорка, на чиято табелка бе написано *Доли*, дойде и ми наля така желаната чаша кафе.

— Надалеч ли си тръгнал? — попита ме тя с очарователен южняшки акцент.

— Надявам се — отвърнах. Нямах представа дали снимката ми вече не е поместена във вестниците и дали някой няма да си спре погледа на мен и да ме познае. Обаче миризмата на изпечено тесто със сироп прогони тази мисъл. — Толкова надалеч, че тези палачинки ще ги сънувам.

Поръчах си още кафе и отидох до тоалетната. Як мъжага, вероятно шофьор, едва не се сблъска с мен на входа. Останал сам вътре, вперих очи в огледалото и се стреснах от лицето, което ме погледна оттам — изпита кожа, зачервени и уплашени очи. Чак сега си дадох сметка, че все още съм облечен с тъмната тениска и дънки, с които бях, когато задействах алармите предната нощ. Написках си лицето със студена вода.

И изведнъж почувствах страхотен глад. Сетих се, че не съм хапвал нищо, откакто бяхме обядвали с Тес предния ден.

Тес... Очите ми отново се напълниха със сълзи. Мики, Боби, Барни и Дий. Господи, как ми се искаше да мога да върна часовника и всички те пак да са живи. Само за една ужасна нощ всичко се промени коренно.

Взех един вестник *USA Today* от барплота и седнах в сепарето. Докато го разгръщах, забелязах, че ръцете ми треперят. Като че ли едва сега напълно осъзнавах реалността. Хората, на които вярвах най-много в този живот, бяха мъртви. Бях преживял кошмара от предната нощ стотици пъти през последните шест часа, но с времето ми ставаше все по-зле.

Заразгръщах вестника страница по страница. Не бях сигурен дали исках да намеря нещо, свързано с обира, или не. Повечето материали бяха посветени на икономиката, на положението в Ирак и на новото намаление на лихвения процент.

Обърнах поредната страница и застинах. Очите ми като че ли щяха да изхвъркнат от орбитите си.

Дързък обир и кървава вакханалия в Палм Бийч.

Стиснах вестника, защото ръцете ми продължаваха да треперят и буквите играеха пред погледа ми.

Изисканият и внушителен с великолепието си курортен град Палм Бийч снощи бе разтърсен от поредица тежки престъпления, започнали с удавянето на една привлекателна жена в хотела ѝ, последвани от нагъл взлом и обир на безценна живопис от едно от най-достолепните имена, завършвайки само няколко часа по-късно в съседния град с убийството на четирима души.

От полицията твърдят, че все още нямат никакви преки улики за поредицата тежки престъпления и на този етап не могат да кажат дали помежду им има някаква връзка.

Не разбирах! Обир на безценна живопис... Нали Дий бе казала, че претърпели пълен провал?

Продължих да чета имената на убитите. Обикновено за читателя те са абстрактно понятие, обаче за мен бяха ужасяваща реалност. Мики, Боби, Барни, Дий... и, разбира се, Тес.

Това не е сън, Нед! Това е жестока действителност, помислих си ужасен.

Статията продължаваше с описание на това как три ценни произведения на изкуството били откраднати от къщата с четиридесет

стаи, наречена Каза дел Осеано, собственост на бизнесмена Денис Стратън. *Оценени вероятно на шейсет милиона долара, кражбата на неназованите картини се явява един от най-големите обири на произведения на изкуството в историята на Америка.*

Не можех да повярвам...

Откраднати? Значи някой наистина ни е скроил номер. И то жесток!

Палачинките пристигнаха и наистина изглеждаха страхотно, но вече не бях гладен.

Сервитьорката ми напълни чашата и попита:

— Всичко наред ли е, мойто момче?

Кимнах й, полагайки всички усилия да се усмихна, но не знам дали се получи. Съзнанието ми бе обсебено от нови страхове.

Няма как да не направят връзката с мен.

Всичко щеше да излезе наяве. Не можех да мисля трезво, но едно нещо ми стана ясно веднага — щом полицията посетеше Соли, щяха да разберат каква ми е колата.

24.

Първото нещо, което трябваше да направя, бе да се отърва от автомобила си.

Платих си сметката, качих се в колата и я закарах до един глух път, където захвърлих номерата в храстите и почистих всичко, което можеше да бъде свързано с мен. Върнах се пеша в града и заставах пред малка къщичка, която всъщност бе местната автогара. Усещах, че *параноята* ме обсебва изцяло.

Час по-късно бях вече в автобуса за Файетвил, Северна Каролина, поемайки все по на север.

Според мен през цялото време съм знаел къде отивам. В малкото ресторантче на автогарата във Файетвил излапах лакомо хамбургер, избягвайки погледите на околните, сякаш някой от тях се канеше да запомни лицето ми.

След това се метнах в нощния автобус за всички направления на север — Вашингтон, Ню Йорк.

И Бостън. Къде, по дяволите, да отида другаде?

Нали оттам започна големият шанс?

През повечето време спях и мислех, какво ще правя, като пристигна. Не бях се прибирал у дома четири години. *Откакто изпаднах в немилост*. Знаех, че баща ми вече е болен, но и по-рано, когато беше още здрав, едва ли можеше да се нарече глава на семейството. Не и ако броим присъдите за всичко, като се започне от укриване на крадени вещи до незаконно букмейкърство, плюс трите каскади в „Суз“ в Шърли.

А мама... Аз бях най-голямата ѝ надежда. Е, поне след като по-големият ми брат, Джон Майкъл, бе убит при един обир на магазин за спиртни напитки. Така че останахме само аз и по-малкият ми брат Дейв. *Няма да вървиш по техните стъпки, Нед, не е необходимо да бъдеш като баща ти или брат ти!*, нареждаше ми тя и аз обещавах да бъда почтен човек. Поне пет пъти ме е измъквала от разни каши. Веднъж ме изведе от тренировка по хокей посред нощ.

Ето това бе големият проблем. Нямах сили да я погледна в очите, когато се промъкнех у дома. Щях да ѝ разбия сърцето.

Смених два автобуса — един във Вашингтон и един в Ню Йорк. При всяко непредвидено спиране сърцето ми замираше. *Ето това е, казвах си, преградили са пътя и сега ще влязат да ме арестуват!* Но нямаше никакви прегради. Градчетата и щатовете се изнизваха покрай прозореца, и то твърде бързо, както ми се струваше.

Най-често сънувах с отворени очи. Бях син на дребен мошеник и ето че се връщах — издирван, търсен навсякъде неудачник. Бях надминал моя старец. Като нищо щях да попадна в системата, както Мики и Боби, ако не умеех да се пързаям с кънки. Хокеят отвори пред мен непознати хоризонти. Наградата „Лио Джей Фенърти“ за най-добър нападател в Бостънската католическа младежка организация. Открит път към Бостънския университет. Това беше като печалба от лотарията. Докато не си разбих коляното през втората година от следването.

След контузията загубих и стипендията, обаче ръководството на университета ми даде една година срок да докажа, че мога да продължа. И аз го доказах. Вероятно са си мислели, че съм поредният тъпанар, който ще отпадне от играта, обаче вече бях надникнал в един по-голям свят. Нямаше да се върна в родния квартал и по цял ден да се шляя в очакване Мики и Боби да излязат от затвора. Здравно залегнах над читанките, за пръв път в живота ми. За учудване на всички, завърших с отличие. Дадох ми работа — преподавател по социология на осми клас в училище за трудни деца. Близките ми не можеха да повярват, че *плащат на един Кели да влиза в час.*

Но тъй или иначе, това свърши само за един ден.

След Провидънс всичко започна да ми изглежда познато. Шарън, Уолпоул, Картън — места, където като малък играех хокей. Отново взех да се напрегам. Ето че отново се връщах у дома. Но не като хлапето, което постъпи в Бостънския университет, нито пък като оня, който фактически избяга от града...

А като издирван от властите престъпник, посегнал на плячка далеч по-голяма, отколкото баща му би могъл дори да сънува.

Щом автобусът изпъшка за последен път със спирачки и спря на автогарата в Бостън, аз си помислих: *Крушата не пада по-далеч от дървото.*

Дори и да я захвърлиш колкото може по-встрани.

25.

— Специален агент Шъртлеф се досети за цялата тази работа.

Шефът на Ели, Джордж Морети, сви рамене, сякаш искаше да каже: *Да не повярваш*. Ханк Коул, началник на местния отдел на ФБР, също беше изненадан. И тримата се намираха в офиса му на най-горния етаж в Маями.

— На мястото на произшествието тя разпозна три инструмента, използвани от специалистите за отваряне на рамки. След което в личните вещи на една от жертвите откри цифри, които съвпадаха с паролата на алармената инсталация на Стратън. Малко по-късно открихме откраднатите униформи, натъпкани в торба в багажника на една кола, близо до къщата на жертвите.

— Изглежда, най-сетне успя да намериш приложение на тази твоя диплома по Изкуствата, специален агент Шъртлеф! — лицето на Коул сияеше.

— Това стана, защото можах да огледам и двете местопрестъпления — отговори Ели малко нервно.

За първи път заставаше пред началник от такъв калибър.

— Жертвите са се познавали един друг. От района на Бостън са и всички имат дребни прегрешения. — Морети плъзна копие от предварителния доклад по бюрото към шефа си. — За престъпление от такава величина никога преди това не са и помисляли. Има и още един член на тази група, който е идвал да живее тука и който явно е изчезнал. — След доклада той плъзна и една снимка по бюрото. — Някой си *Нед Кели*. Снощи не се е явил на работа в един от местните барове. Нищо чудно, тъй като полицията в Южна Каролина е намерила един стар бонвил, регистриран на негово име, на някакъв глух път близо до 1–95, на около шестстотин километра на север оттук.

— Какво му е досието на този Кели? — попита Ханк Коул.

— Като малък имал някакви дребни прегрешения, но вече са заличени. Виж, баща му е друга работа — три присъди! Като се започне от незаконно букмейкърство, та се стигне до укриване на крадени стоки. Трябва да покажем снимката на това хлапе и из хотела

в Палм Бийч, където е станало и другото убийство. Да видим какво ще се получи...

— Аз всъщност огледах и това място — осмели се да се обади Ели, след което каза на шефовете си, че времето на смъртта не съвпада с обирите. — Освен това полицията на Палм Бийч смята това за престъпление на сексуална основа.

— Изглежда, нашият специален агент има намерение да става и детектив по убийствата — усмихна се Ханк Коул.

Ели преглътна забележката му. Едва се овладя, за да не отвърне: *Ако не бях аз, нямаше да стигнете доникъде.*

— Нека оставим малко работа и на местните власти. — Коул ѝ се усмихна. — Изглежда, този Нед Кели е изкормил старите си другарчета, а? Е, значи вече се е класирал за света на големите престъпления. Какво ще кажете, специален агент, готови ли сте да отлетите на север и да се заемете с този тип? — обърна се той към Ели.

— Разбира се — отвърна тя.

Независимо че се държаха с нея снизходително, зарадва я фактът, че поне е включена в прекия екип.

— Имате ли някаква представа къде по-точно на север е тръгнал? Морети сви рамене и се приближи към картата на стената.

— Близките му са тук. А може би при тях укрива краденото. — Той заби едно червено кабарче на картата. — Смятаме, че е в Бостън, сър.

— По-точно — обади се Ели, — в Броктън.

26.

Барът на Келти се намираше на ъгъла на „Темпъл“ и Главната в Южен Броктън. Обикновено затваряше около полунощ след спортния преглед за изминалия ден. Или когато собственикът Чарли най-накрая успееше да откърти и последния редовен клиент от мястото му пред чашата.

Тази вечер успях да извадя късмет. Лампите загаснаха точно в 11:35.

Няколко минути след това едър мъжага с къдрава кестенява коса под качулката на анцуга викна: „До утре, Чарл“, затвори вратата и стъпи на тротоара. После тръгна по Главната, праметнал раница през рамо, леко приведен срещу хладния априлски вятър.

Последвах го от другата страна на улицата, спазвайки безопасна дистанция. Тук всичко се бе променило. Магазинът за мъжки дрехи и сладкарницата, където едно време обичахме да се събираме, сега бяха превърнати в безлична пералня и магазин за спиртни напитки. Мъжът, когото следях, също се бе променил.

Той беше от онези яки и широкоплещести типове, с нахакана усмивка, който ако рече, като нищо може да ти счупи китката при канадска борба. Снимката му бе закачена на таблото в местната гимназия. Едно време беше областен шампион в категория до деветдесет килограма.

Няма да е зле да помислиш как ще го направиш това, Нед, рекох си.

Той сви по „Нелсън“, пресичайки линията. Последвах го на трийсетина метра след него. Той се обърна само веднъж, може би дочул стъпките ми, и аз се скрих в сенките на къщите.

Бяха си същите както някога, наредени една след друга, олющени и напукани. Покрай тях съм минавал хиляди пъти като малък. Сега обаче изглеждаха още по-занемарени.

Той сви зад ъгъла. Вляво се намираше малкото училище и Бъкли Парк, където едно време играехме баскетбол на площадката. Една пресечка по-нататък по „Пъркинс“ зееха развалините на старата

обувна фабрика, затворена от години. Когато бягахме от час, често ходехме там да се крием от свещениците, да запалим някоя и друга цигара.

Обаче когато и аз свих зад ъгъла, него вече го нямаше!

Мамка му!, изругах наум. Открай време не ме биваше да проследявам хората.

И моментално разбрах, че преследван съм бил аз!

Около шията ми се стегна мощната му хватка. Дръпна ме рязко назад, с подпряно в кръста коляно. Кучият му син бе по-силен от едно време.

Вдигнах ръце и хващайки го за врата, се опитах да го прехвърля през мен. Не можех обаче да дишам. Чух го как пъшка, стягайки хватката още по-силно, извивайки ме назад. Гърбът ми всеки момент щеше да изпука за последно.

Започнах да изпадам в паника. Ако не успеех да се извъртя бързо, тоя щеше да ме затрие.

— Кой го хвана? — изсъска той в ухото ми.

— За какво питаш? — изхърках аз едва-едва.

Той натисна още по-силно.

— Удара на Флути за Ориндж Боул през 1984-а.

Опитах се отново да го прехвърля през мен, напъвайки с всички сили. Сполучих обаче само да го накарам да си стегне хватката още по-силно. Премалях от разкъсваща болка.

— Джерърд... Фелън — изхриптях най-накрая.

Изведнъж хватката около гърлото ми отслабна. Паднах на едно коляно, жадно вдишвайки с широко отворена уста.

После вдигнах глава и се взрях в самодоволното лице на по-малкия си брат Дейв.

— Извади късмет! — ухили се той. После протегна ръка да ми помогне да стана. — Добре че не те питах кой пък спаси удара на Флути миналата година.

27.

Прегърнахме се. Сетне отстъпихме назад и се заоглеждахме един друг, сякаш щяхме да правим списък кой как се е променил. Той бе пораснал, вече си бе истински мъж. Не бях го виждал почти четири години. Тупнахме се по раменете.

— Издигнал си се в очите на слепите — казах аз и отново го притиснах към мен.

— Затова пък ти ще ме ослепиш, като те гледам — отвърна той ухилено.

Засмяхме се като едно време и си стиснахме ръцете в римски поздрав. После лицето му изведнъж се промени. Веднага ми стана ясно, че е разбрал. Явно вече всички бяха наясно.

Дейв поклати глава някак си безпомощно.

— О, Неди, какво е станало там?

Заведох го в парка, седнахме на една ниска стена и му разказах как отидох в къщата в Лейк Уърт и как видях да изнасят Мики и останалите ни приятели в найлонови чували.

— Ох, Неди... — въздъхна Дейв и поклати глава, неспособен да продължи. Очите му се навлажниха и той оброни глава.

Прегърнах го през раменете. Беше ми трудно да гледам как Дейв плаче. Той бе пет години по-малък от мен, но странно, винаги бе стабилен и въздържан. Дори когато по-големият ни брат умря и аз се бях побъркал от скръб. А сега ролите ни се бяха разменили. Дейв бе втора година в колежа по право в Бостън. Бялата овца в семейството.

— Положението е още по-зле — стиснах рамото му аз. — Мисля, че ме издирват, Дейв.

— *Издирват ли?* — вдигна рязко глава той. — Теб? За какво?

— Не знам със сигурност. Може би за убийство.

Този път му разказах всичко. Цялата история. Обясних му и за Тес.

— Какво намекваш? — той впери поглед в мен. — Че идваш тук, бягайки от ченгетата ли? Че имаш пръст в това, че си част от цялата тази лудост?

— Мики го измисли — отвърнах, — но нямаше представа с какъв човек работи. Но който и да е бил, Дейв, той е избил нашите приятели. Докато не докажа обратното, хората ще мислят, че съм аз. Но мисля, че и двамата знаем с кого е работил там Мики. — Взрях се настойчиво в очите му.

— *Татко*. Ти мислиш, че татко има нещо общо с тази работа? — той ме изгледа така, сякаш бях луд. — Абсурд. Тук става дума за Мики, Боби и Дий. Те са плът от плътта и кръв от кръвта на Франк. Освен това — ти не знаеш — той е болен, Нед. Трябва да му се присади бъбрек. Толкова е болен, че не би могъл да играе дори като параван.

В този момент Дейв впи поглед в мен. Нещо в този поглед не ми хареса.

— Неди, знам, че късметът ни нещо изневерява напоследък...

— Чуи ме — стиснах го аз за рамото, — погледни ме в очите. Каквото и да чуеш, Дейв, каквито и улики да изкарат, аз нямам нищо общо с тази работа. Обичах ги точно така, както ги обичаше и ти. Аз задействах алармите, това е всичко. Глупаво беше, знам. И сега си плащам. Но каквото и да чуеш, каквито и нови неща да излязат, всичко, което направих, бе да задействам няколко аларми. Мисля, че Мики искаше да си върне за онова, което стана в Стоутън.

Брат ми кимна. Когато вдигна очи, лицето му вече изглеждаше като на онова момче, с което бяхме живели в една стая петнайсет години, което биех за щяло и нещяло до тийнейджърската си възраст, моя плът и кръв.

— Какво искаш да направя?

— Засега нищо. Но може да имам нужда от теб, ако положението стане наистина напечено.

Изправихме се едновременно.

— Ще се видиш с татко, нали? — попита ме той, но аз не отговорих. — Ала това е тъпо, Нед. Ако наистина те търсят, ще разберат.

Потупах го леко по дланта, после отново го прегърнах и го притиснах към себе си. Моя голям *малък* брат.

Затичах се надолу по хълма. Не исках да се обръщам, защото ако го направех, щях да се разплача. Но имаше нещо, на което не можах да устоя. Спрях рязко и се извърнах, когато почти бях стигнал до „Пъркинс“.

— Дарън беше.

— Какво? — гледаше ме неразбиращо Дейв.

— Дарън Флути — усмигнах се аз. — По-малкият брат на Дъг.
Той хвана последния пас на Дъг.

28.

Прекарах нощта в мотел „Бийнтаун“ на шосе 27 близо до Стоутън, само на няколко километра от „Келти“.

Станалото в Палм Бийч бе отразено в късните новини. Убити жители на Броктън. Лицата на приятелите ми. Снимка на къщата в Лейк Уърт. Как да заспиш след това?

В осем часа на другата сутрин хванах едно такси да ме откара до „Пъркинс“ на няколко пресечки от къщата на родителите ми. Бях облечен с дънки и стария си анцуг с инициалите на Бостънския университет. Скрих главата си под бейзболна шапка с емблемата на „Ред Сокс“. Бях предпазлив, защото познавах всички тук и всички ме познаваха. Дори и след четири години. Но не беше само това причината. Срам ме беше да се видя с мама. След толкова време да се върна по този начин, разбивайки всичките ѝ надежди.

Молах се ченгетата да не са там.

Минавах покрай познати до болка къщи, с техните килнати предни тераси и занемарени дворчета. Най-накрая видях нашия стар зелен форд. Изглеждаше още по-очукан от едно време. *Как изобщо сме могли да живеем тук.* Колата на мама бе спряна на алеята. Линкълнът на Франк не се виждаше.

Облегнах се на един стълб и няколко минути внимателно оглеждах мястото. Всичко ми се стори наред, затова заобиколих да мина отзад.

През прозореца на кухнята зърнах мама. Беше облечена в рипсена пола и пуловер и отпиваше от кафето си. Лицето ѝ все още бе хубаво, но изглеждаше толкова стара. И как няма да е тъй, след като годините, прекарани с Франк Кели, по прякор Белия, ѝ бяха съкратили живота.

Е, Нед, време е да бъдеш голямо момче... Хората, които обичаше, са мъртви. След тази тежка мисъл почуках решително по стъклото на задната врата. Мама вдигна глава от кафето си. Лицето ѝ побледня. Рязко се изправи и се устреми към вратата.

— Майко Богородице, какво правиш тук, Нед? Идваха от полицията. О, Неди, Неди, Неди...

Прегърнахме се и мама ме притисна така, сякаш се завръщах от царството на мъртвите.

— Бедните деца... — Тя притисна в мен мокрото си от сълзи лице. После изведнъж се отдръпна и очите ѝ се разшириха от ужас: — Неди, не бива да се появяваш тук, от полицията може да наблюдават къщата.

— Исках да знаеш, че не съм го направил аз, мамо — казах. — Каквото и да говорят, кълна се в Господ, кълна се в душата на Джон Майкъл, нямам нищо общо с убийствата!

— Не е необходимо да ме уверяваш. — Мама сложи леко длан на бузата ми. После свали шапката ми и се усмихна на разрошената ми руса коса, на тена ми. — Изглеждаш добре. Толкова се радвам да те видя, Неди. Дори и така.

— И аз се радвам да те видя, мамо.

И ето че се случи — аз пак си бях у дома, в старата кухня. Минутка или две се чувствах като свободна птичка. Пресегнах се и откачих снимката на момчетата Кели, закрепена на хладилника. Дейв, Джон Майкъл и аз на игрището зад училището. Джон Майкъл в своя спортен екип в черно и червено. Номер 23.

Когато вдигнах поглед, видях, че мама ме гледа втренчено.

— Неди, трябва да се предадеш.

— Не мога — поклатих глава аз. — По-късно ще го направя. Но не и сега. Трябва да се видя с татко. Къде е той?

Тя поклати глава и седна:

— Да не мислиш, че знам? Понякога се съмнявам дали не спи в кръчмата на Келти. На зле върви той, Нед. Трябва да му трансплантират бъбрек, но той е минал възрастта, когато здравната застраховка ще покрие разноските. Болен е, Неди. Понякога си мисля, че той просто иска да умре...

— Вярвай ми, той ще бъде жив достатъчно дълго, за да ти трови живота още — казах аз мрачно.

В този момент чух звука от спираца край тротоара кола. Затръшна се вратата ѝ. Дано да е Франк, казах си аз.

Отидох до прозореца и вдигнах щорите.

Не беше баща ми.

По алеята към нас идваха двама мъже и една жена.

Мама се спусна към прозореца, но в очите ѝ нямаше безпокойство.

Твърде много пъти бяхме виждали да подбират баща ми към затвора, за да не познаем представителите на закона.

29.

И двамата се взирахме с широко отворени очи в двайсетгодишната присъда, крачеща към нас.

Един от агентите, чернокожо момче в тъмен костюм, се отдели от другите двама и тръгна към задната врата.

Мамка му, Недди, мисли! Какво, по дяволите, ще правиш сега?

Никога преди не бях усещал сърцето ми да бие така бясно в гърдите, както през тези няколко секунди, докато агентите крачеха към вратата. Нямах смисъл да бягам.

— Недди, предай се — повтори шепнешком мама.

Поклатих глава.

— Не, първо трябва да намеря Франк. — Хванах я за раменете и я погледнах умолително. — Съжалявам...

Притиснах се към стената до предната врата, без да знам какво да правя. Нямах оръжие. Нямах и план.

На вратата се почука.

— Франк Кели? — подвижна нечий глас. — Госпожо Кели? ФБР!

Мисълта ми бясно работеше, но не ми идваше нищо наум. Трима агенти — двама мъже и една жена. Тя бе с хубав тен, значи най-вероятно идва от Флорида.

— Госпожо Кели?

Последва ново почукване. Погледнах предпазливо през щорите и видях едър мъжага, застанал пред вратата. Майка ми най-сетне се обади на висок глас и ме погледна безпомощно. Кимнах ѝ да отвори.

За част от секундата стиснах очи. *Моля те, не прави най-глупавото нещо в живота си!*

Обаче излязох и го направих.

Хвърлих се върху агента веднага щом влезе и двамата се търколихме на пода. Чух го как изпъшка и когато вдигнах очи, видях, че пистолетът му се е изплъзнал от кобура и е паднал на около метър от нас. И двамата за миг замръзнахме, с погледи, вперени в оръжието. Той — нямащ представа дали току-що не е попаднал под ударите на жесток убиец. Аз — давайки си ясна сметка, че ако не посегна за този

пистолет, животът ми, такъв, какъвто го познавах, щеше да свърши. Пет пари не давах за жената или за другия агент, който се промъкваше отзад. Просто се хвърлих към оръжието. Друг начин нямаше.

Претърколих се и го сграбчих с две ръце.

— *Никой да не мърда!*

Агентът бе все още на пода. Жената — дребно и всъщност много сладко девойче — бъркаше с трескави ръце под сакото си за своя пистолет. Третият агент току-що бе минал през задната врата.

— *Не!* — викнах аз, опънал ръце напред.

С ръка, замръзнала върху кобура, жената ме гледаше стреснато.

— *Моля ви...* Моля ви, не го вадете! — казах аз.

— *Неди!* — мама ме погледна настойчиво. — Хвърли това желязо. — Тя се обърна към агентите: — Нед е невинен. Той не би направил никому зло.

— *Не искам да нараня никого!* — обадох се и аз. — А сега оставете пистолетите си на пода. Веднага!

Те направиха каквото се искаше от тях, а аз минах предпазливо край всеки поотделно и им ги събрах. После заднишком стигнах до плъзгащата се врата и ги захвърлих в гората зад къщата. *А сега какво, по дяволите, да правя?* Погледнах към майка ми и й се усмихнах с половин уста:

— Май ще ми трябва колата ти.

— *Неди, моля те...* — едва не изплака мама.

Вече бе загубила един син в престрелка. Бедният Джон Майкъл.

Исках да умра тук, на място, знаейки какви мъки й причинявам с тази постъпка. Приблжих се до хубавата агентка. Можех да я вдигна едва ли не с едната ръка. Личеше си, че е изплашена, колкото и да се опитваше да запази спокойствие.

— Как се казваш?

— *Шъртлеф.* — Тя се поколеба, преди да прибави: — *Ели.*

— Съжалявам, *Ели Шъртлеф*, но ти идваш с мен.

Агентът от пода се надигна.

— Няма да стане. Ако ти трябва някой, вземи мен.

— *Не* — насочих пистолета към него. — *Тя ще дойде.*

Хванах я за ръката.

— Няма да ти сторя нищо лошо, *Ели*, ако всичко върви както трябва.

И дори в този абсурден момент намерих сили в себе си да ѝ се усмихна леко.

— Знам, че думата ми не означава кой знае какво — обърнах се аз към агента на пода, — но знайте, че не съм направил онова, за което сте дошли да ме приберете.

— Има само един начин да се докаже — отвърна той.

— Знам — кимнах аз. — И точно затова постъпвам така. Искам да докажа нещо и то е, че съм невинен.

Стиснах леко Шъртлеф за лакътя, побутнах я към вратата и отворих. Двамата агенти стояха в средата, без да помръдват, като на спрян кадър.

— Трябват ми само пет минути — уверих ги аз. — Само толкова искам. След това ще ви я върна здрава и читава. Даже няма да си измачка дрехите. Не съм убил онези хора там. Но какво ще стане понататък, зависи от вас. — Извърнах се към мама: — За вечеря май няма нужда да ме чакаш. — Намигнах ѝ за довиждане. — Обичам те, мамо.

След това двамата заднишком излязохме през вратата. После заслизахме по стълбите. Агентите бяха вече на прозорците и единият от тях си извади телефона. Отворих вратата на рънъра и набутах Шъртлеф вътре.

— Само се моля ключовете да са на контакта — почти се усмихнах аз. — Обикновено си висят на него.

Там бяха, слава богу! Излязох на заден от алеята. Няколко секунди по-късно вече се носехме по „Пъркинс“, пресякохме линията и поехме по Главната.

Все още никакви сирени и буркани. От градчето излизаха няколко пътя и според мен най-добре беше да поемем на север, по шосе 24.

Погледнах назад и въздъхнах с облекчение. После си помислих с горчива ирония: *Браво! Към досието си току-що прибави и отвлечане на федерален агент.*

30.

— Страх ли те е? — попита я Нед Кели, гонейки колата на север по шосе 24. Той държеше пистолета небрежно в скута си, насочен към нея.

Дали я е страх. Та тоя тип го издирват за разпит във връзка с четворно убийство

В главата ѝ се въртяха всевъзможни ситуации със заложници. Спомни си, че имаше някакъв учебник, където бе чела как трябва да отговаря на такива въпроси. „Запази спокойствие. Започни разговор.“ Данните на колата вече вероятно бяха разпратени до всички полиции в щата. Всяко ченге в радиус от осемдесет километра около Бостън щеше да я разпознае. Накрая реши да не се преструва.

— Да, страх ме е — кимна тя.

— Чудесно — кимна Нед. — Защото и мен ме е страх. За пръв път в живота си правя такова нещо. Но ти бъди спокойна. Честно, няма да ти сторя нищо лошо. Просто трябваше някак си да се измъкна оттам. Даже ще разблокирам ключалките на вратите. Можеш да скоочиш веднага щом спрем някъде. Не се шегувам. Имаш ми думата.

За голямо учудване на Ели, тя чу изщракването на блокировката. Той намали. После добави с лека надежда:

— Или можеш да поостанеш малко. Да ми помогнеш да измисля как да се измъкна от тая каша.

Кели спря колата и я зачака.

— Хайде. Мисля, че имам на разположение... около три минути, преди всеки изход на тази магистрала да бъде заварден от ченгетата.

Ели го гледаше смаяна. Сложи ръка на дръжката на вратата, но не отвори. *Прави ти се подарък, излизай моментално*, обади се някакъв глас в нея. Бе видяла кръвта и труповете в къщата в Лейк Уърт. Този тип се познаваше с жертвите. И бе избягал.

Обаче нещо я задържа. Стори ѝ се, че непознатото момче ѝ се усмихваше уплашено, с някакъв трогателен фатализъм.

— Преди малко не излъгах. Не съм никакъв убиец. Нямам нищо общо с онова, което се случи във Флорида.

— Вземането на федерален агент за заложник едва ли ще подкрепи твърденията ти — отвърна хладно Ели.

— Те бяха мои приятели, познавам ги, откакто се помня. Не съм откраднал никакви картини и не съм убивал никого. Всичко, което съм направил, бе да задействам няколко аларми. *Погледни* — размаха той пистолета. Та аз дори не знам как се борави с това шибано нещо.

Май наистина е така, помисли си Ели. Чак сега си спомни, че малко преди кражбата алармите на няколко големи имения наистина бяха се задействали. Тогава предположиха, че това е отвличаща маневра.

— Хайде, излизай — въздъхна Кели и погледна назад. — Очаквам други да ми правят компания.

Жената обаче не помръдна. Седеше, извърнала поглед към него. Сякаш изведнъж проумя, че това момче изглеждаше просто объркано и уплашено. И както ѝ се стори — далеч надскочило възможностите си с тази постъпка. Вече не се чувстваше толкова застрашена. Може би щеше да успее да го склони да се предаде. *Господи, Ели... Това наистина няма нищо общо с работата ти в „Съдъби“ 7*, помисли си тя.

Без да отмества поглед от него, пусна дръжката на вратата:

— Имаш на разположение около две минути, преди всяка полицейска кола на юг от Бостън да е дошла тук.

Лицето на Нед Кели сякаш изведнъж просветна.

— Искам да ми разкажеш всичко, което се е случило там — продължи с овладян глас Ели. — *Може би* ще успея да направя нещо. Имена, адреси. Всичко, което знаеш за обира. Щом пожела да се измъкнеш от тази каша, това е единственият начин.

По устните на Нед Кели пробяга колеблива усмивка. Не, зад това лице не можеше да се крие хладнокръвен убиец, помисли си Ели. Момчето беше изплашено повече от нея. Личеше си, че се е забъркало в каша, от която не се знаеше дали ще се измъкне. Тя си помисли, че може би ще успее да спечели доверието му. Да го убеди да се предаде, преди някой да е пострадал. Защото ако ченгетата го сгасяха сега, не се знаеше какво може да стане.

— Добре, ще ти се доверя — въздъхна Нед.

— И ако бях на твое място, щях поне от време на време да насочвам пистолета към заложника — добави Ели. Не можеше да

повярва, че прави това. — Знаеш, в Куонтико ни учат как да обезоръжаваме нападатели.

Нед Кели отново се усмихна нервно и подгони автомобила към изхода.

— Първото, което трябва да направим сега, е да се отървем от мамината кола.

31.

Сменихме рънъра за един воиджър микробус, оставен с работещ двигател на паркинга на супера.

Стар похват. Като бях по-малък, десетки пъти съм виждал как Боби пипа в такива случаи. Изчаках собственичката да излезе от микробуса. Тя си взе количка и я забута към супера. Като се има предвид това, което ставаше наоколо, имах на разположение най-малко един час преди някой да се отзове на оплакването. Сетне казах като на себе си:

— Струва ми се, че всичко това е сън!

Ели Шъртлеф ме погледна смаяно минута след като се върнахме на шосе 24. Изразът на лицето ѝ сякаш казваше: „Ето, вече участвам и в кражба на кола“.

На огледалото за обратно виждане се люшкеше зелено борче-ароматизатор. Върху таблото бе прикрепен бележник, на който пишеше: *Покупки. Маникюр. Да взема децата в 3:00.* Отзад се търкаляше торба с покупки. И „Граф Чокула“.

Двамата се спогледахме и едва не се разсмяхме при хрумналата ни едновременно мисъл — издирван от властите убиец бяга с микробус.

— Ама че кола бягство! — поклати глава тя. — Стив Маккуин ряпа да яде.

Нямах представа какво трябва да правя по-нататък. Но смятах, че най-безопасното място бе малката стаичка, която бях наел в мотела в Стоутън. За щастие мотелът бе устроен така, че можех да спра направо пред стаята, без да минавам през рецепцията.

Заклучих вратата зад нас и отроних неуверено:

— Виж сега, трябва да те претърся...

Тя ме погледна с неприкрита ирония.

— Не се притеснявай — казах. — Никога няма да си поискам от един федерален агент още на първата среща.

— Мислиш ли, че ако исках да те арестувам, нямаше да съм го направила досега?

— Съжалявам — свих рамене аз, малко смутен. — Просто формалност.

Бях извадил късмет, че попаднах на Ели Шъртлеф, а не на някоя Лара Крофт, която вече да ми е извила ръцете зад гърба. Откровено казано, никога не бих предположил, че Ели Шъртлеф е агент. По-скоро приличаше на учителка в начално училище. С вълнистата си кестенява коса, с няколко лунички по чипия си нос и с добрите сини очи зад очилата.

— Вдигни горе ръцете — размахах аз пистолета — или пък ги разпери встрани, или как там се казваше...

— „Ръцете на стената“ — обясни тя с нескрита ирония и се обърна, разпервайки ръце. Аз коленичих, потупах джобовете на панталоните ѝ и вътрешната страна на бедрата, както бях виждал по филмите. Бе облечена в тъмен костюм, с бяла памучна тениска под сакото, която бе изпълнена невероятно добре. На врата ѝ висеше някакъв полускъпоценен камък.

— Знаеш ли, нищо не ми коства да ти забия един лакът в лицето точно в този момент. — Виждах я, че почва да губи търпение.

— Не знам, не съм професионалист в тези неща. — Аз се поотдръпнах назад. Никак не ми хареса това с лакътя в лицето.

— Забрави да ми опипаш и глезените. Повечето от нас си прикрепят оръжие и там, когато излизат на акция.

— Благодаря — смотолевих объркано аз.

— Е, просто формалност — усмихна се леко Ели Шъртлеф.

В чантичката ѝ не намерих нищо освен ключове и ментови бонбони. Седнах на леглото. И чак сега проумях какво всъщност съм направил. Това не беше филм. Не бях Антъни Хопкинс и тя не бе Джоди Фостър и този кадър едва ли можеше да доведе до хепиенд.

Отпуснах чело на дланите си. После включих малкото телевизорче, за да чуем новините. Опитах се да си навлажня устните, но устата ми бе пресъхнала.

Ели седна на стола с лице към мен.

— Какво правим оттук нататък? — попитах аз.

— Сега — каза тя — започваме да говорим.

32.

Разказах на Ели Шъртлеф всичко, което знаех за обира във Флорида. Нищо не скрих.

С изключение на срещата с Тес. Не знаех как да ѝ обясня за това и в същото време да я накарам да повярва на всичко останало. А и не исках да мисля за гибелта на Тес.

— Знам, че през последните няколко дни наговорих куп глупави неща — казах аз, вперил искрен поглед в Ели. — Знам, че не трябваше да бягам от Флорида, че не трябваше да правя това, което сторих днес. Но, моля те, повярвай ми, Ели... Да избият приятелите ми... братовчед ми... — Поклатих глава. — Как така?... Та ние дори не сме ги пипнали тия картини. Някой ни бе погодил номер.

— Гаше ли? — попита тя, водейки си бележки.

— Вероятно — кимнах мрачно. — Но не знам със сигурност.

Ели впери изпитателен поглед в мен. Молах се да ми повярва, имах нужда да ми повярва. Но тя смени темата.

— Защо дойде тук?

— В Бостън ли? — Сложих пистолета на леглото. — Мики нямаше никакви връзки там. Поне не такива, с които биха измислили този обир. Всичките му познати са оттук.

— А не за да укриеш картините тук, така ли? Всичките ти познати също са оттук.

— Кълна ти се, агент Шъртлеф, не съм го направил.

— Ще се наложи да се предадеш. Трябва да разкажеш с кого се е познавал братовчед ти и с кого е работел. Имена, адреси, всичко. Ако искаш да ти помогна. Мога да смекча вината ти с отвличането, но това е единственият ти изход. Разбираш ли го, Нед?

Кимнах примирено. Но откровено казано, не познавах никоя от връзките на Мики. Чие име можех да ѝ кажа тогава? Кого да ѝ предам? Баща ми?

— А ти как разбра накъде съм тръгнал? — попитах аз. Помислих си, че Соли Рот се е обадил на полицията, когато избягах.

— Много рядко можеш да видиш стар бонвил по ония места — отвърна тя. — И когато го намерихме в Южна Каролина, сетихме се накъде може да си поел.

Значи Соли изобщо нищо не им е казвал, помислих си учудено аз.

Приказвахме часове наред. Започнахме с престъпленията, обаче Ели Шъртлеф като че ли искаше да научи всяка подробност от моя живот. Разказах ѝ какво означава да отраснеш в Броктън сред кварталните банди.

Как наградата в хокея ми изкара стипендия за Бостънския университет.

Това като че ли я изненада.

— Следвал си в Бостънския университет ли?

— А ти не знаеш ли, че говориш с носителя на наградата „Лио Джей Фенърти“ за 1995 година? Най-добрия нападател на Бостънската католическа младежка организация. — Усмихнах се с преднамерено безразличие и присвих рамене. — Дипломирах се след четири години като бакалавър по социология. Но ти сигурно не ме виждаш като учен?

— Ами като те наблюдавах как се мотаеше из паркинга, чудейки се чия кола да откраднеш, изобщо не ми мина през ума нещо подобно — усмихна се Ели.

— Казах, че не съм убивал никого, агент Шъртлеф — върнах ѝ усмивката аз. — Но не съм твърдял, че съм светец.

Това я разсмя.

— Искаш ли още една изненада — казах аз, облягайки се на лакти на леглото. — Така и така сме се захванали с биографията ми. Две години преподавах на осми клас социология в едно училище за проблемни деца тук, в Стоутън. И бях доста добър. Може и да не знаех наизуст всяка поправка към конституцията, обаче хлапетата можеха да разчитат на мен.

— А какво стана след това? — попита Ели, оставяйки бележника.

— Искаш да кажеш как се случи така, че гений като мен изведнъж се озовава в Палм Бийч, работейки като спасител? Това е въпрос за един милион долара.

— Е, да чуем.

— Когато вече бях втора година преподавател, проявих интерес към една моя ученичка. Беше от Броктън, също като мен. Доминиканка. Беше попаднала в лоша компания, но умът ѝ сечеше като бръснач. Добре се представяше на контролните. Искях да ѝ помогна да влезе в правия път.

— И какво стана? — Ели се наведе заинтригувана към мен. Вече бе ясно, че не ставаше въпрос само за случая във Флорида.

— Може би я изплаших, не знам. Тя ме обвини, че ще ѝ пиша отлични оценки, ако ми свърши една работа, такива неща... А това училище бе всичко за мен.

Ели ме гледаше съсредоточено.

— Нищо не бе станало. Вероятно съм направил някои глупави постъпки, като например да я откарам с колата до тях няколко пъти. Може да са я притиснали да излъже за мен и тя се е поддала. И изведнъж историята с нея се разду. Свалял съм я след училище, направо в класната стая. Дадох ми възможност да се оправдая, но никой всъщност не ми повярва. Оставиха ме на работа в училището, но на по-ниска длъжност, като администратор. И аз напуснах, просто си тръгнах... Много хора се отказаха от мен. Баща ми...

— Баща ти е криминално проявен, нали? — прекъсна ме Ели.

— Криминално проявен ли? Та той има запазена килия в затвора „Суза“ в Шърли за вечни времена. Крушата не пада по-далеч от дървото, казвал ми е той много пъти, като че ли е очаквал да потвърдя думите му. Представяш ли си, той се отказа от мен. А само няколко години преди това заради него убиха собствения му син, моя по-голям брат. Какво ще кажеш, голям майтап е животът ми!

Ели поклати глава. За миг срещнах погледа ѝ и ми се стори, че ми вярва.

— Месец след като напуснах, момичето се отрекло от показанията си. От училището получих любезно писмо, в което се извиняваха. Но злото вече беше сторено. Повече не можех да бъда учител.

— Съжалявам — въздъхна Ели.

— А знаеш ли кои не се отказаха от мен, агент Шъртлеф? Моят братовчед Мики. Боби О'Райли. Барни и Дий. Макар и да бяха най-обикновени броктънски хулигани, на всички им бе ясно колко много означаваше за мен тази преподавателска работа. И ти си готова да

повярваш, че аз бих убил тези хора! Сега веднага бих си теглил куршума, ако това ще ги върне. Но както и да е... — усмигнах се аз, като си дадох сметка, че се държа прекалено емоционално. — Мислиш ли, че ако имах шейсет милиона долара, щях да разговарям с теб в някакъв си скапан мотел като този?

Ели също се усмигна.

— Може да си по-умен, отколкото изглеждаш.

Внезапно по телевизията започнаха новините. *Новината на деня* бе репортаж за днешното отвличане. Очите ми се разшириха. Хайде пак се почна! Лицето ми отново се появи на екрана. Исусе Христе, името ми!

— Нед — тихо продума Ели Шъртлеф, съзряла паниката в очите ми, — трябва да се предадеш. Аз ще те заведа. Това е единственият начин да се измъкнеш от тази бъркотия. *Единственият!*

— Не, не съм съгласен с теб. — Взех пистолета и я хванах за лакътя. — Хайде, махаме се оттук.

33.

Хвърлих малкото си лични вещи в микробуса. В кутията с инструменти намерих отвертка и смених масачузетските номера с номера от Кънектикът, които успях незабелязано да сваля от една друга кола на паркинга.

А сега вече трябваше да се отърва и от микробуса. Вече сигурно са открили рънъра. Трябваше да се отърва и от Ели Шъртлеф. Но единственото, което не можех да направя, бе да се предам. Не и докато не разберях кой ни е погодил номера и е избил приятелите ми. Не и докато не откриех кой е тоя шибан Гаше.

Скочих в микробуса и нервно го подкарах.

— Къде отиваме? — попита Ели, усещайки рязката промяна в поведението ми.

— Не знам — отвърнах.

— Нед, ако искаш да ти помогна — повтори настойчиво тя, — трябва да ми позволиш да те заведа в полицията. Недей да правиш още глупави неща.

— Мисля, че е много късно за това — отвърнах аз, търсейки място, където да я оставя.

Открих една тиха и спокойна отсечка по шосе 138, между каменна кариера и салон за продажба на употребявани автомобили. Отбих от пътя, спрях на едно закътано от погледи място и дръпнах ръчната спирачка.

Ели бе започнала да се плаши, виждах го в очите ѝ. Стана ѝ ясно, че не отиваме там, където тя си мислеше. Ала какво можех да направя?

— Моля те, Нед — каза тя. — Не прави глупости. Друг начин няма да се измъкнеш от кашата.

— Има още *един* — възразих аз и ѝ кимнах с глава да излиза.

— Ще те намерят — настоя тя. — Днес или утре. Ще направиш така, че да те убият. Говоря сериозно, Нед.

— Всичко, което ти разказах, е вярно, Ели. — Погледнах я право в очите. — Не съм извършил тези неща. Не съм извършил и другото, за което може по-късно да чуеш. А сега, хайде, излизай.

Натиснах копчето за блокировката, пресегнах се през нея и ѝ отворих вратата.

— Грещиш — повтори Ели. — Не прави това, Нед.

— Е, ти поне чу цялата ми история.

Наречете го, ако искате, Стокхолмски синдром с обратно действие, но започнах да изпитвам нещо като привързаност към специален агент Ели Шъртлеф. Разбирах, че наистина иска да ми помогне. Тя беше вероятно моят последен и най-добър шанс. Затова не ми беше приятно, че си тръгва.

— Без нито една гънчица по дрехите ти, точно както обещах — усмихнах се аз. — Гледай това непременно да го кажеш на партньора ти.

Вперила в мен поглед, в който се четеше смесица от разочарование и яд, тя бавно се измъкна от микробуса.

— Отговори ми само на един въпрос — помолих аз за последно.

— Какъв? — спря се тя и ме загледа.

— Защо не носиш оръжие на глезена си, след като излизаш на акция?

— Моят отдел не го налага — отвърна тя.

— И що за отдел е това — погледнах я объркано аз.

— Кражби на произведения на изкуствата — отвърна агент Шъртлеф. — Работех по случая с откраднатите картини, Нед.

Примигнах. Все едно Великолепния Марвин Хагър ме бе треснал с един прав в брадичката.

— Оставям си живота в ръцете на един агент от ФБР, а той да вземе да се окаже от „Произведения на изкуствата“. Господи, не мога ли поне един път да свърша работата както трябва?

— Още можеш — прошепна тя, загледала в мен с неизразимо тъжно лице.

— Довиждане, Ели Шъртлеф — кимнах ѝ аз. — Трябва да призная, че се държа адски храбро. Нито за миг не ти мина мисълта, че мога да те застрелям, нали?

— Нито за миг — поклати глава Ели и по устните ѝ заигра лека усмивка. — Пистолетът ти през цялото време беше на предпазител.

ТРЕТА ЧАСТ
ΓΑΨΕ

34.

— Не смятам, че той го е направил, Джордж! — каза Ели, надвесена над телефона. — Във всеки случай, не и убийствата.

Кризисната група на ФБР в Бостън току-що я бе разпитала за преживелиците ѝ от последните няколко часа. Макар да не бе съвсем в нейната област, тя им разказа всичко, което бе разбрала. Този Нед Кели не е убиец, а просто човек, който се е забъркал в кашата и се е паникьосал. И че ако снимката му не била показана по телевизията, може би е щяла да го склони да се предаде.

Сега в заседателната зала на бостънския офис на ФБР тя можеше да се отчете за свършеното и пред своя шеф във Флорида.

— Спомняш ли си как местната полиция разправяше, че по времето на кражбата алармите едва ли не на всички къщи в града писнали? Ето това е направил той. Нито е убил тези хора, нито е задигнал картините. Само е задействал алармените системи.

— Изглежда, двамката сте си прекарали доста добре времето... — изкоментира Морети.

— Какво намекваш? — свъси вежди тя.

— Не знам, може би само това, че си успяла да измъкнеш толкова много неща за този тип. Задигнали сте кола заедно, разказвали сте си житието-битието...

Ели втренчи поглед в микрофончето на апарата. Току-що бе прекарала осем часа пред дулото на пистолет — най-напрегнатия ден в живота ѝ.

— Споменах ли ти, че беше насочил пистолет срещу мен, Джордж, или съм забравила?

— Да, но не отрони и дума дали през цялото това време, прекарано с него, нито веднъж не ти се е представила възможност да му го отнемеш. Или пък да избягаш. Просто си мислех дали някой друг агент на твое място...

— Казах ти, че щях да го склоня да се предаде без никой да пострада. Повтарям ти, че той не е убиец.

Морети изхъмка и я погледна някак съжалително.

— Моля те да ме извиниш, Ели, обаче с това не мога да се съглася.

— С кое? — попита тя с колеблив глас.

— С преценката ти. Моите уважения, разбира се, но...

— На какво основание? — свадливо попита тя, но я обхвана подозрение: *Тоя задник май крие нещо от мен.*

— Основание първо: невинни момчета не отвличат федерални агенти — отвърна Морети.

— Нали ти казах, че се е паникьосал, Джордж!

— И основание второ: след като показахме снимката му в „Бразилиън Корт“, бяхме уведомени, че са го виждали с Тес Маколиф. Обядвали са заедно. През същия следобед, когато е била убита.

35.

Абсолютно съм сигурен, че това беше най-дългата и най-самотна нощ в живота ми. Нямах представа кому можех да имам доверие, с изключение на брат ми Дейв, но бях твърдо решен да не го намесвам. Всички, към които бих могъл да се обърна за помощ, бяха мъртви.

А най-лошото бе, че някои от онези хора, на които не бих могъл да имам доверие, носеха същата фамилия като мен.

Заряхах микробуса и прекарах нощта, свит на кълбо на седалката в едно денонощно кино в Кеймбридж, изглеждайки *Властелина на пръстените* няколко пъти поред заедно с една тайфа превъзбудени пубертета. Бях преметнал качулката на анцуга над главата си, защото ме беше страх да си покажа лицето пред хората. С последната прожекция сякаш приключи и моята кратка отпуската.

Към осем часа на другата сутрин взех едно такси за Уотъртън, на петнайсет минути път оттук. На предната седалка мярнах сутрешното издание на *Глоуб*. *Издирва се местен жител за отвличане на агент от ФБР. Търсен е и във връзка с убийство във Флорида*. Облегнах се на седалката и придърпах козирката над очите си.

Уотъртън е един от работническите квартали на Бостън, каквито има във всеки град. Отличава се от тях само с това, че освен ирландци, италианци и чернокожи в него живеят и много арменци. Помолих шофьора да ме остави на „Палфри“ и се върнах обратно две пресечки до Маун Обърн. После спрях пред една най-обикновена бяла къща веднага след ъгъла.

Над входа ѝ висеше табела с надпис: *Поправка на часовници. Покупка и продажба на бижутерия*. Дървена стрелка сочеше към втория етаж. Качих се по стълбите. Отворих вратата и чух дрънченето на звънче.

Як мъжага с бухнала побеляла коса, препасал престилка, вдигна поглед иззад тезгяха. На квадратното му лице просветна бледа усмивка.

— Адски много рискуваш, като идваш тука, Неди. Как си иначе?

36.

Обърнах написаната на ръка табела със знака навън.

ЗАТВОРЕНО

— Трябва да поговоря с теб, чичо Джордж.

Джордж Харотунян не ми беше истински чичо. Просто така се случи, че го познавам, откакто се помня. Той бе доверен приятел на баща ми, негов „бизнес партньор“. И укривател на краденото.

Докато двамата с Дейв растяхме, Джордж ни беше почти като истински чичо. Винаги носеше пари на майка ми, когато баща ми бе в затвора. Имаше връзки да избира най-добрите места в Ковънт Гардън. И някак си успяваше да се измъква от закона. Всеки намираще начин да хареса чичо Джордж. И добрите, и лошите. Затова си помислих да не би той да е Гаше.

— Поздравления, Неди. — Джордж поклати глава. — Мислех си, че ще си останеш на хокея, обаче ти явно си се прехвърлил в по-висша лига.

— Трябва да намеря Франк, чичо Джордж.

Той си свали лупата от окоето и се отблъсна от тезгяха, без да става от стола.

— Не мисля, че това е най-умното нещо в този момент, синко. Позволи ми да ти дам един съвет. Трябва ти адвокат. Нека те свържа с един, който е добър. Предай се.

— Хайде стига, чичо Джордж, много добре знаеш, че това там не е моя работа.

— Уверен съм, че не си го направил — каза чичо Джордж, мятайки сутрешния вестник на тезгяха. — Но ти изигра цял екшън, за да докажеш точно обратното на останалите. Мислиш, че баща ти има пръст в това ли? Господи, Неди, ти си нямаш представа в какво

състояние е. Белия е много болен, за да прави каквото и да било. Само кашля и се оплаква.

— Трябва му бъбрек, нали?

— Много неща му трябват, синко. Смяташ, че баща ти ще изтъргува братовия си син и другите хлапета само за да пикае през тръба още някоя и друга година? Доста жестоко го съдиш.

— Ти знаеш най-добре от всички, че Мики не би направил нищо без Франк — казах аз. — Не искам да кажа, че е накарал да убиват когото и да било, но съм адски сигурен, че е наясно кой им е скроил номера. Той знае нещо и аз също искам да го знам. Най-добрите ми приятели са мъртви.

— Боже, Нед! — изохка Джордж. — Мислиш ли, че баща ти прави някаква разлика между Джаксън Полок и първата книжка с комикси? Знам, че не е светец, но той те обича повече, отколкото си мислиш.

— Според мен обича повече себе си. Трябва да го намеря, чичо Джордж, моля те...

Мъжът заобиколи тезгяха и втренчи поглед в мен, клатейки голямата си побеляла глава.

— Сигурно имаш нужда от пари, детко.

Бръкна под престилката си и отброи пет новички стодоларови банкноти от дебела пачка. Взех ги и ги набутах в дънките си. Да тегля пари от някой банкомат с картата си, в момента бе все едно да извикам: „Ей ме къде съм“.

— Знам хора, при които би могъл да отседнеш, но за теб е най-добре никой да не те вижда.

— Кажи на баща ми, че искам да се срещна с него, Джордж. Ако ми няма доверие, нека той каже къде. Трябва да е доволен, най-сетне и аз се захванах със семейния бизнес.

Потъналите дълбоко под рунтавите вежди очи на Джордж се смекчиха. Той дълго се взира в мен, после поклати глава.

— Обади ми се в четвъртък, Нед. Дотогава сигурно ще го срещна някъде.

— Благодаря, чичо Джордж — усмигнах му се аз.

Той протегна месестата си длан и когато я стиснах, той ме дръпна към себе си в здрава прегръдка.

— Всички знаем, че нямаш нищо общо с тази работа, синко. Съжалявам за Мики и приятелите ти. Но си загазил, Нед, и не съм убеден, че Франк може да те измъкне. Предложението ми все още е валидно. Помисли си хубаво. И най-важното, умната.

Аз кимнах и го потупах по гърба. После се отправих към вратата.

— Не искам да те обидя, детко — спря ме той, — но би ли имал нещо против да излезеш през задната врата.

Стълбите ме изведоха в един малък паркинг, свързан чрез тясна пътека с една уличка. Магнах на чичо Джордж, който стоеше на вратата и ме гледаше. Знаех, че ме обича повече от истински племенник.

Но направи грешка и аз я забелязах.

В нито един репортаж, било то вестникарски или телевизионен, не се споменаваха за откраднат Джаксън Полок.

37.

Ели не можеше да си намери място от яд. Всъщност най-много се харесваше в това си състояние — настръхнала, борбена, готова да се защитава със зъби и нокти. Чувстваше се измамена.

Беше се заела да защитава Нед, а той я бе изиграл.

Кучият му син е познавал Тес Маколиф!, непрекъснато си повтаряше тя. Бил е с нея в деня, в който е била убита. Чувстваше се като пълна глупачка.

Ели бе все още в бостънския офис, но се канеше да си тръгва същата вечер. Целия ден прекара в телефонни разговори — един тревожен разговор с майка си и баща си от Ню Джърси, един с регионалния директор на ФБР, който отново я накара да повтори патилата си. А след това — маса разговори с цел да разбере дали има някой в бизнеса с картини, който да се подвизава под името *Гаше*.

Разбира се, тя знаеше това име. Всеки с диплома по история на изкуствата го знаеше.

Гаше беше прочутият доктор с болезнено тъжните сини очи от една от последните картини на Ван Гог. Завършена е била в Овер през юни 1890 година, само няколко седмици преди великият художник да се застреля. Това е била първата продадена картина за триста франка, тоест осемдесет и пет долара. През 1990 година един японски бизнесмен плати за нея осемдесет и два милиона долара — най-високата цена за произведение на изкуството по онова време. Какво общо обаче имаше, по дяволите, всичко това с кражбата във Флорида?

Освен това положи усилия да научи всичко за Нед Кели. Полицейските досиета на приятелите му. На баща му. На по-големия му брат, който е бил убит през 1997 година от полицията по време на обир, замислен най-вероятно от баща му.

Всичко това бе точно така, както ѝ го бе разказал и Нед.

После в сайта на Бостънския университет намери негова снимка, заедно с целия отбор по хоккей. Снимката бе от 1996 година. След това провери и училището в Стоутън. Наистина е бил обвинен *несправедливо* от една ученичка. И няколко седмици след това

напуснал. Точно както сам ѝ го бе обяснил. За тези неща не я бе излъгал.

А само за последните четири дни.

Никога не бе достигал дъното през живота си, а сега изведнъж бе издирван от властите за цяла серия жестоки убийства. Но независимо какво сочеха уликите, Ели бе сигурна, че няма работа с жесток престъпник. Най-много да се окаже лъжец или човек с напълно объркана психика. А може и да е непоправим женкар. Обаче хладнокръвен убиец — друг път! Та той дори не знаеше да борави с оръжие.

Тя гневно се надигна иззад бюрото. Морети може би беше прав — по-добре тя да си гледа изкуствата. Разбира се, беше ѝ интересно да си поиграе известно време на печен полицаи, но повече явно нямаше да ѝ се удаде да преследва убийци.

— Шъртлеф? — Един от бостънските агенти бе подал глава от вратата.

Ели кимна.

— Търсят те на втора линия.

— Кой? — попита тя. Цялата история бе известна на медиите и част от работата ѝ днес бе да отклонява разговори с тях.

— Една известна личност — сви рамене агентът. — Някой си Стив Маккуин.

38.

Този път бе твърдо решена да го направи като по учебник, а не като предния ден. Въпреки че подмятането за Стив Маккуин я накара да се подсмихне, Ели натисна бутона за запис на разговора и преди да отвори линията, прошепна на агента:

— Проследете този разговор.

— Липсвам ли ти, Ели? — тя веднага разпозна гласа на Нед Кели.

— Това не ти е игра, Нед — разгневи се не на шега жената. — Всички тук са убедени, че си виновен. Казах ти, че имаме само една възможност да ти помогнем, но тази възможност намалява с всеки изминал час. Кажи къде си, ще дойдем да те вземем и всичко ще приключи.

— Май че отговорът ти е не — въздъхна Нед, правейки се на разочарован.

— Да ти кажа ли какво ми липсва? — тросна се Ели, усещайки, че отново започва да се ядосва. — Липсва ми това, че не ти взех оня пистолет и не ти щракнах белезниците, когато имах тази възможност. Аз ти повярвах, Нед. Поставих се в адски двусмислено положение заради теб, а ти не ми каза истината.

— За какво става дума? — попита той изненадано.

— За „Бразилиън Корт“. За Тес Маколиф. И по-специално за онази част, в която ти си прекарал с нея същия следобед, когато е била убита. Или просто си забравил да споменеш за това, когато ми разправяше житието си?

Последва дълга тишина. Нед вероятно се мъчеше да измисли нещо, с което да спаси версията си.

— Ако бях ти признал за това, щеше ли да ми повярваш за всичко останало?

— Ама как можеш да си помислиш такова нещо? В рамките само на няколко часа си бил на две места, където са извършени тежки престъпления. Доста натоварен ден, а, Нед?

— Не съм го направил аз, Ели.

— Ти само този отговор ли знаеш, Нед? Или той се отнася единствено за убийства и укриване на крадени стоки? О, да, щях да забравя. А също така и за развърщаване на малолетни.

Непозволен удар, помисли си Ели, още щом го каза. Да можеше да си вземе думите назад. За това поне знаеше, че не е вярно.

— Май си го заслужих — въздъхна Нед, — но ти вече сигурно си проверила в Стоутън и си разбрала, че съм ти казал истината. Проследява ли се този разговор, Ели?

— Не — бързо отговори тя, макар че си даде сметка, че това всъщност означава: „Разбира се, че го записвам, глупак такъв. Аз работя за ФБР!“.

— Супер — примирено въздъхна Нед. — Няма какво толкова да губя. Окей, бях с нея, но не съм я убил аз. Ти не разбираш...

— Обаче разбирам много добре едно друго нещо! — прекъсна го тя. — Твърдиш, че си невинен, нали? Ами тогава — докажи го. Предай се! Давам ти думата си, че всичко онова, което разкажеш, ще бъде надлежно проверено. Вчера ти нито веднъж не ме заплаши. Това е добре, ще ти свърши работа. Разбери, че се опитвам да ти помогна, Нед, а това е единственият начин. Друг няма.

Последва ново дълго мълчание. По едно време ѝ се стори, че линията е прекъснала. Но най-сетне го чу да въздиша.

— Мисля, че е време да тръгвам.

— Какво искаш да направиш? — Ели осъзна, че започва да издава емоциите си. — Да се самоубиеш ли?

Той се поколеба за миг, преди да я попита:

— Намери ли Гаше?

Тя погледна часовника си, бе сигурна, че го е задържала достатъчно дълго на телефона, за да разберат къде се намира. Навярно бе в някоя телефонна кабина и можеше да изчезне за минута.

— Не — отвърна тя. — Още не сме го открили.

— Тогава продължавай да търсиш, моля те. Но страшно грешиш за Тес. Никога не бих я убил.

— Какво, да не ти е поредната дружка от детството? — подигравателно попита тя.

— Не — тихо отвърна Нед. — Нищо подобно. Някога влюбвала ли си се, Ели?

39.

Денис Стратън кипеше от яд.

На бюрото пред него лежаха *Ю Ес Ей Тудей* и *Бостън Глоуб*.

Тази абсолютна аматьорка пращаше всичко по дяволите.

Докато четеше за нескопосания арест в Бостън, усети как стомахът му се стяга. Бе им казал да вземат професионалисти, а те изпратили оная кучка от „Изкуствата“! И сега всички духаха супата. А този Нед Кели вече е потънал в дън гори. И то с нещо изключително ценно, което бе собственост на Стратън.

ФБР бе оплескало нещата. Мамка му, беше ги предупредил! Сега вече не биваше да рискува повече. Кели трябваше да бъде заловен. Пет пари не даваше какво ще стане с него. Ако го питаха него, беше най-добре крадецът да приключи дните си в онази къща в Лейк Уърт с останалите копелета.

Стратън отново вдигна вестника и зачете. От ФБР твърдяха, че нямали представа къде е сега. Безсилието им вече бе започнало да се превръща в кошмар за Стратън.

Той се пресегна за мобилния си телефон и набра един частен номер. След три позвънявания един познат глас го помоли:

— Изчакайте само минутка.

Стратън зачака нетърпеливо, като през това време провери пристигналите през сутринта факсове. Бе поддържал тези отношения от доста време, вече бе настъпил часът да се оправят сметките. Дълго време плащаше за обучението в частни училища на проклетите хлапета на този тип. Даваше пари и за риболовни излети до къщата му в Кий Уест. Стратън трябваше да си събере дивидентите.

След няколко секунди гласът отново се чу:

— Четохте ли сутрешните вестници?

— Четох ги — изръмжа в телефона Стратън. — И това, което е написано там, никак не ми харесва! ФБР е оплескало цялата работа. У Кели има нещо много важно, което си е мое. Хич не се заблуждавай — стоката е у него. Ти ме увери, че ситуацията е под контрол, но до този

момент не виждам нищо в подкрепа на уверението ти. Само дето става още по-зле.

— Ще се погрижа — каза гласът, опитвайки се да звучи спокойно. — Вече имам човек в онзи район. Той ме осведоми, че има начин господин Кели да бъде намерен.

— Искам си това, което е мое. Няма нужда да го казвам по-ясно, нали? Каквото и друго да стане, то не ме засяга. Това е просто бизнес.

— Смятам, че схващам ситуацията, господин Стратън. Успокойте се. Знам, че сте зает човек, но поиграйте малко голф, идете да ви направят масаж. Всеки момент очаквам моят човек да ми се обади. Можете да разчитате на него. Както съм ви казвал стотици пъти, каква е ползата от приятелите, ако...

Стратън ядосано прекъсна връзката. Пусна телефона в джоба си и стана, оправяйки ризата си. Още от самото начало трябваше да подхване работата така — с *истински* професионалисти.

В стаята влезе жена му, облечена с черно трико. От талията ѝ висеше вързан за ръкавите кашмирен пуловер.

— Тръгнала си да потичаш малко ли, скъпа?

— След половин час ще се върна — отвърна Лиз Стратън, приближавайки се към бюрото. — Просто си търсех ключовете. Май че ги оставих тук.

— Ще предупредя момчетата. — Стратън посегна към телефона.

— Не се притеснявай, Денис. — Тя си взе ключовете от бюрото. — Просто ще потичам малко покрай езерото.

Мъжът я сграбчи за китката и я извърна рязко към себе си.

— Изобщо не се притеснявам — каза той, стискайки я здраво.

— Махни си ръцете от мен, Денис. Моля те.

— Изненадваш ме, скъпа. Знаеш правилата. — В очите му проблесна престорена загриженост, която не беше нищо друго, освен добре контролиран егоизъм.

Двамата застинаха така, впили поглед един в друг. Тя се опита да се откопчи от него, но после се отказа.

— Е, добре, повикай си горилите.

— Така е по-сигурно — каза Стратън удовлетворено, отпускаяйки хватката си. На китката ѝ се беше появило голямо алено петно. — Съжалявам, скъпа, но трябва много да внимаваме, нали така?

— Няма за какво да съжаляваш, Денис. — Лиз се опита да разтрие изтръпналата си ръка. — Ти стискаш всички, такъв ти е стилът. Това ти е най-големият чар.

40.

Минах през желязната въртележка и смесвайки се с тълпата, се отправих към надписа *За треньори* от лявата страна на игрището.

Още щом го видях, адреналинът рукна като буен поток във вените ми. Погледнах с копнеж едновременното табло за резултата. Усетих близостта на Зеленото чудовище, където през 1978 година Бък Дент сложи още веднъж край на мечтите ни.

Фенуей Парк.

Бе прекрасен пролетен следобед. „Янките“ ни бяха на гости. Как ми се искаше да бях дошъл тук само заради това.

Заслизах бавно към игрището към бокс 60 С. После се спрях за секунда зад слабия и дребничък мъж в бялата риза, загледан към игрището.

Накрая седнах до него. Той едва обърна глава.

— Здравей, Нед.

Стъписах се, като видях баща ми толкова слаб и съсухрен. Скулите му стърчаха, бузите му бяха хлътнали, косата му, която бе винаги бяла, сега се бе превърнала в няколко сиви кичурчета, пръснати тук-там из главата му. Кожата му бе посивяла като стар пергамент. Някогашните му яки ръце на работник сега приличаха на покрити с кожа кости. В тях стискаше свита на руло програма.

— Чух, че си искал да ме видиш.

— Чакай, тате, не бързай — обърнах глава към него. — Това на игрището „Янките“ ли са, или тайни агенти от ФБР?

— Мислиш ли, че имам нещо общо с дивотията, която стана в онази къща? — Баща ми поклати глава. — Смяташ ли, Нед, че ако исках да те продам, ще го направя пред майка ти? Но да отговоря на въпроса ти — усмихна се изведнъж той. — Виждаш ли номер трийсет и осем? Не съм сигурен дали изобщо съзира топката.

Не можах да сдържа усмивката си. Франк грейна още повече. За секунда в очите му като че ли проблесна до болка познатата искрица на стария запаляно.

— Изглеждаш добре, Нед. Освен това вече си и известна личност.

А аз не знаех какво да кажа. Никак не ми бе леко да видя на какво е заприличал баща ми.

— Не е необходимо да говориш. — Той ме потупа с програмата по коляното. — Знам, че ти приличам на призрак, който още не е разбрал, че е умрял.

— Щях да кажа, че си по-добре, отколкото ми казаха — усмигнах се аз.

Играта вече бе навлязла в третия ининг. „Сокс“ бяха на бата, 3 на 1. Зрителите започнаха да скандират, настоявайки за рали. Баща ми поклати глава.

— Никога не бих повярвал, че ще се наложи да предавам занаята на теб, Неди. Целият ми живот мина в хлъзгане по наклонената плоскост и по пътя надолу непрекъснато съм се мъчел да се хвана за голямата възможност. А виж се ти! Още при първия опит и си готов.

— Май съм имал някакви скрити таланти — присвих рамене аз. — Винаги съм знаел, че в мен има нещо велико.

— Е, това разбива сърцето ми! — Устните му се изкривиха в тъжна усмивка. — Не беше ли сенатор Мойнихън, който нарече това ирландска орисия — животът непрекъснато да ни разбива сърцата.

— Да, ама той май го каза по повод на семейство Кенеди. Или на „Сокс“.

— Е, тъй или иначе, разбива на стареца сърцето — кимна той. — Тоест на онова, което е останало от него.

Взрях се в светлосините му, почти прозрачни, очи. Не в отиващия си старец, когото не бях виждал от четири години, а във вечния измамник, дето и в момента се опитваше да ме будалка.

— Разбива и моето, тате. Кой е Гаше?

Баща ми не откъсна поглед от игрището.

— Кой?

— Хайде стига, ти си живя живота както искаше, обаче и мен забърка в него. Така че трябва да ме измъкваш. Кой е Гаше?

— Нямам представа за кого или за какво става дума, синко. Кълна се в Бога, Нед!

Винаги съм се удивлявал на начина, по който баща ми умееше да изтърси някоя опашата лъжа и веднага да се закълне, че е чистата

истина.

— Джордж се изтърва — подхвърлих му аз.

— Така ли? — сви рамене с безразличие баща ми. — И какво рече?

— Спомена, че е бил откраднат един Джаксън Полок. А никъде не се съобщава какво е било откраднато.

Франк се усмихна и ме потупа по рамото.

— Объркал си призванието си, Нед. Трябвало е да станеш детектив, а не спасител.

Не обърнах внимание на задявката.

— Моля те, тате, кажи ми кой е Гаше. Не си играй с мен. И двамата много добре знаем, че Мики не би си мръднал и пръста, ако теб те няма в играта.

На игрището страстите се бяха нажежили, чу се тъпият удар на бухалката и публиката застина в очакване. Нито един от двамата ни обаче не обръщаше внимание на ставащото на терена.

— Аз умирам, Нед — каза баща ми. — Нямам нито силата, нито времето.

— Но не и ако ти присадят бъбрек.

— Бъбрек ли? — За пръв път, откакто бях седнал до него, в очите му светна гняв. — И ти си мислиш, че бих могъл да живея, като продам живота на онези деца? Така ли мислиш, Неди?

— Не знам. Не смятам, че би могъл да устроиш капан на собствения си син и след това да си живееш така, като че нищо не се е случило. Ти вече изгуби едно дете, тате, което работеше за теб, нали?

Франк пое леко дъх и се закашля. Нямах представа какво става в момента в главата му. Мъчеше ли го угризение на съвестта? Ами! По-скоро се чудеше как да отрече. Просто стоеше, без да помръдва, следейки играта само с очи. После посочи към другия край на трибуните.

— Седнали са там, знаеш ли?

— Тате — казах аз, рязко обръщайки се към него. — Моля те, стига с тия тъпотии! Издирват ме за *убийство*.

Франк стисна зъби, като че ли той бе пострадалият. Костеливите му пръсти сграбчиха конвулсивно програмата.

— Никой не трябваше да пострада — бавно каза той накрая. — Само това мога да ти кажа.

— Да, но пострадаха, тате. Мики, Боби, Барни, Дий — всички те са мъртви. Знаеш много добре как се чувствам, когато единственият човек, към когото мога да се обърна за помощ, си ти. Помогни ми да намеря убийците им, тате. Помогни ми да отмъстя за приятелите си, за твоя племенник.

Той се извърна към мен. За миг помислих, че ще се пречупи.

— Джордж ти е дал хубав съвет, Нед. Намери си добър адвокат. След това се предай. Всеки човек с глава на раменете си ще разбере, че ти не си убил децата. Повече нямам какво да ти кажа.

— Няма какво да ми кажеш ли! — повторих аз и усетих топлата влага в очите си.

— Не се занимавай повече с това нещо, Неди. — Франк се извърна към мен с гняв в очите.

Мисля, че никога не съм се чувствал толкова зле, както в този момент. Разбрах ясно и недвусмислено, че моят старец ще ме отпрати, без да си мръдне пръста да ми помогне. Кръвта ми закипя. Изправих се и го загледах, свел унищожителен поглед към него.

— Аз ще го намеря, тате! И когато го намеря, ще разбера много неща и за теб.

Двама от янките бяха стигнали до базата. „Сокс“ бяха направили смяна на пичинга.

— Говориш тъй, а вярваш ли си? — изплю думите баща ми. — Както ти казах, лош късмет и нищо повече.

— Вярвам, тате.

Дадох му достатъчно дълго време, за да промени намерението си, но той даже не ме погледна.

Дръпнах козирката върху очите си и напуснах боксовете.

Баща си — също.

41.

Едва бях стигнал до изхода на стадиона, но вече си дадох сметка, че се заблуждавам. Всички тия надуты думы как съм щял да намеря Гаше... Разполагах всичко на всичко с няколкостотин кинта, които чичо Джордж ми набути в ръцете. Физиономията ми се появяваше по телевизията на всеки кръгъл час. Въпрос на време беше полицията да се спусне и да ме обгради отвсякъде.

— Даже не знаех какво трябва да правя по-нататък.

Спрях се на изхода от парка и за първи път нямах представа накъде да поема. Знаех, че работата с Тес Маколиф изглеждаше зле. Давах си сметка, че моето ДНК сигурно е из цялата стая, отпечатъците ми — също. Обаче истината бе, че единственият ми грях бе да задействам няколко аларми и нищо повече. Ели може би беше права — вероятно имах само един шанс. Да се предам. Но и той намаляваше с всяка изминала секунда.

Намерих един градски телефон на няколко пресечки от Кенмор Скуеър. Изпитвах нужда да поговоря с някого и само едно име можа да ми дойде наум — Дейв. Докато набирах номера в квартирата му, усетих, че товарът от плещите ми като че ли се смъква.

— Нед! — възкликна Дейв екзалтирано, като ме чу, но веднага сниши глас. — Господи, очаквах да ми се обадиш. Къде си? Добре ли си?

— Добре съм. Мисля си за много неща. Ситуацията не се разви така, както я бях планирал.

Той сниши още повече глас:

— Говорил си с татко.

— Да, говорих. Казано в най-общи линии, той ми пожела късмет и ми заръча да му драсна някой и друг ред от пандиза. Обаче трябваше да видиш „Сокс“. Това му беше най-хубавото на срещата ни. Слушай, доста мислих напоследък за онова, което ми каза. Трябва да говоря с теб, Дейв.

— И аз искам да те видя, Неди. — Звучеше много въодушевено. — И да ти покажа нещо за този Гаше... Обаче, Нед, полицията идва и

тука... Всички знаят, че не си убил Мики и останалите. Оказва се, че имало нещо, наречено „състояние на афект“. Означава, че когато си оказал съпротива при ареста, не си бил на себе си.

— И това ще ми е защитата? Че съм бил невменяем ли?

— Не, просто под натиска на обстоятелствата си бил принуден да извършиш неща, които не би направил при ясно съзнание. Ако това ти помогне да спечелиш някоя и друга точка, защо не? Обаче трябва да спреш да потъваш още по-надълбоко. Трябва ти адвокат.

— Ти да не почваш работа като адвокат, господин съветник?

— Опитвам се да ти спася живота, задник такъв!

Затворих очи. *Всичко свърши, нали?* Трябваше да постъпя правилно.

— Къде можем да се срещнем, брат ми? Не мога да рискувам да дойда във вашето барче.

Дейв помисли малко.

— Помниш ли Хикса?

Фили Морисани. Обичахме да гледаме телевизия в приземния му етаж на Хилсайд, в същия квартал, където бяхме израсли и ние. Това бе нещо като наш частен клуб. Беше голям поклонник на *Досиетата Х*, затова му викахме Хикса. Чух, че започнал работа във „Веризон“^[1].

— Разбира се, че помня.

— Той почти винаги е на работа и аз понаглеждам мястото. Ключът е пак там, където винаги е бил. В момента съм на училище и след това трябва да свърша някои неща. Какво ще кажеш за шест. Ако дойда преди теб, ще оставя вратата отворена.

— А през това време аз ще тренирам да си държа ръцете отзад, за белезниците.

— Ще те измъкнем от тази каша, Нед. Не съм ти казал още, но имам отличен по „Правила и нормативи“.

— Брей, значи всичко е розово! Ама да си дойдем на думата, как си по съдебни процеси?

— Съдебни процеси ли? — изстена Дейв. — Там никакъв ме няма.

Закискахме се и двамата. Чух смеха му и усетих, че не съм сам. Пред очите ми като че ли просветна, усетих да ме облива приятна топлина.

— Ще те измъкнем от тази каша — повтори Дейв. — Не се показвай много-много. Ще се видим в шест.

[1] Голяма американска комуникационна компания. — Б. пр. ↑

42.

Имах да убивам някой и друг час, затова се заразхождах около Кенмор Скуеър. Изпих една бира в безлюден ирландски бар и догледах края на мача. „Сокс“ успяха да се измъкнат с тройка на деветия ининг и спечелиха. В края на краищата, може би все пак трябва да се вярва в чудеса.

Отпивах на малки глътки от бирата, давайки си сметка, че това сигурно ще ми е последната за много, много дълго време. Животът, такъв, какъвто го знаех, щеше да приключи. Определено отивах в затвора. Сложих на бара една десетачка за бармана. *Състояние на афект... Супер, Нед, животът ти зависи от това да се надяваш хората да помислят, че си откачалка.*

Минаваше пет и аз взех едно такси, което за четиридесет долара ме върна обратно в Броктън. Накарах шофьора да ме остави на „Едсън“ и минах по пряката пътека — зад началното училище — за Хилсайд, където трябваше да се видим с Дейв.

Въпросната къща бе третата от началото на пресечката очукана сива постройка с къса, стръмна алея отпред. Поех си дъх с облекчение. Черната кола на брат ми бе спряна на улицата.

Изчаках няколко минути, подпрян на един стълб, наблюдавайки за ченгета. Никой не ме бе проследил. *Време беше да я свършим тази работа...*

Изтичах към задната страна на къщата. Както Дейв ми бе обещал, вратата към приземния етаж бе отворена. Също като едно време. Много обичахме да висим тук по цели дни, да гледаме мачове, а от време на време да палим по някой фас трева.

Почуках на прозорчето.

— Дейв!

Никой не отговори.

Бутнах вратата и миризмата на мухъл и изветрял нафталин ме върна десетилетия назад. Не можеше да се каже, че Фили се е постарал да пообнови мястото, откакто се бях махнал оттук. Същият диван,

плетен на квадратчета, окъсано кресло. Билярдна маса с две подобни на фенери осветителни тела над нея, скован от дъски бар.

— Хей, Дейв! — викнах аз.

Забелязах отворената на дивана книга. Обърнах я да прочета корицата — *Картините на Ван Гог*. Освен ако Фили не бе станал почитател на великия художник, докато ме е нямало, значи книгата би трябвало да е донесена от Дейв. От вътрешната страна на корицата имаше печат на Бостънската университетска библиотека. Той ми спомена, че имал да ми покаже нещо, свързано с Гаше.

— Дейви, къде си бе, по дяволите?

Отпуснах се на дивана и отворих книгата на страницата, от която стърчеше жълт разделител.

На нея бе отпечатан портретът на възрастен мъж, облегнал се на юмрука си, с бяло кепе и с меланхолични, пронизващи сини очи. На заден фон бе характерната за Ван Гог феерия от цветове.

Зачетох текста.

Портрет на д-р Гаше.

Взрях се по-отблизо, привлечен от дребния шрифт. *Портрет на д-р Гаше. 1890.*

Обхвана ме радостно вълнение. Картината е била нарисувана преди повече от сто години. Всеки човек би могъл да използва това име. Но в мен внезапно покълна надеждата, че Гаше бе истински човек! Може би Ели Шъртлеф знаеше нещо по този въпрос.

— Дейв! — викнах аз по-високо и надникнах по стълбите към горния етаж.

Тогава забелязах светлината от тоалетната — вратата бе леко притворена.

— Господи, Дейв, в тоалетната ли си? — Приближих се и почуках на вратата. От почукването тя се отвори.

Всичко, което ми е останало в главата от последвалите шейсет секунди, бе, че замръзнах намясто. Сякаш някой ме халоса с чук.

Брат ми седеше на тоалетната чиния, облечен в анцуга си. Главата му бе леко кривната на една страна.

Кръв имаше навсякъде. Течеше от корема му, просмукваше се по дънките му и капеше на пода. Той не помръдваше. Просто се вираше в мен с такова спокойно изражение, сякаш всеки момент щеше да каже: „Хайде, Нед, къде се губиш?“.

— *О, боже господи, Дейв, не...*

Спуснах се към него, опитвайки се да напипам пулса му, макар да знаех, че е абсолютно безсмислено. Опитах се да го върна по някакъв начин към живота. В лявата страна на гърдите му зееше дълбока прободна рана. Вдигнах анцуга нагоре и изведнъж сякаш червата му се изсипаха в ръцете ми.

Отскочих назад ужасен. Коленете ми се подгънаха. Блъснах се в стената на тоалетната и бавно се приплъзнах в седнало положение на пода.

Потта изведнъж рукна по тялото ми. Просто не можех да остана тук нито секунда повече и да гледам Дейв. Трябваше да се махна веднага. Изправих се несигурно на крака и излязох от тоалетната. Спешно се нуждаех от глътка чист въздух.

Точно тогава една ръка ме стисна отзад в мъртва хватка. Яко, като клещи. В ухото ми изсъска глас:

— У вас има някои неща, които ни принадлежат, господин Кели.

43.

Не можех да дишам. Някакъв много силен мъж беше стиснал гръкляна ми като с железни пръсти. Върхът на метално острие, изведнъж оказало се в свободната му ръка, се впи в гърдите ми.

— Картините, господин Кели! — отново се обади гласът. — И ако не чуя нищо за тях в следващите пет секунди, толкова и ще живеете на този свят.

За да разбере, че говори сериозно, мъжът отново натисна ножа в гърдите ми.

— Последен шанс, господин Кели. Виждате ли брат си ей там? Съжалявам, че ви измърсих къщата, но той просто не знаеше, че вие ще идвате. При вас няма да е чак толкова лесно. — Той опъна главата ми силно назад и допря острието на ножа под брадата ми. — Никой не може да се подиграва с хората, за които работя.

— Няма никакви картини у мен! Ако смяташ, че лъжа, действай веднага.

Той потърка назъбеното острие на ножа по гърлото ми.

— Вие ме смятате за пълен глупак, господин Кели. У вас има нещо, което е наше. И то струва около шейсет милиона долара. Искам да чуя какво ще ми кажете за картините. Веднага!

— Гаше! — изведнъж викнах аз, извивайки глава. — У Гаше са. Намерете Гаше!

— Съжалявам, господин Кели, ала се опасявам, че не познавам никакъв Гаше. Дадох ви пет секунди, дето вече изтекоха. — Той ме стисна още по-силно. — Кажи здрасти на брат си, задник такъв...

— *Не!* — изхриптях аз, очаквайки ножа да се впи в гърлото ми. Но краката ми изведнъж се озоваха във въздуха.

Може би той ми даваше един последен шанс да говоря. Знаех, че каквото и да му кажа, оттук нямаше да изляза жив.

Забих лакътя си с всичката сила, която успях да събера, в гръдния му кош. Изненадан от удара, якият мъж се задави. Хватката му отслабна достатъчно, за да ме пусне на земята, а ръката му с ножа малко се отдръпна. Точно в този миг се наведох рязко напред и го

прехвърлих през гърба си. Той замахна с ножа и усетих как острието ме драсна по ръката. Треснах го с всичка сила на пода.

Мъжът изглеждаше на около четиридесет години, с гъста тъмна коса, бе облечен в найлоново яке, с телосложение на културист. В никой случай не бих могъл да го надвия. Ножът все още беше у него и той бързо се извъртя, приклякайки на крака. Разполагах с не повече от една секунда да си спася живота.

Панически заопипвах наоколо да намеря каквото и да било. На стената в ъгъла бе подпряна алуминиева бейзболна бухалка. Сграбчих я и замахнах с все сила. Шибаната бухалка разби само лампите над билиардната маса.

Мъжът се отдръпна назад, за да не го засегне дъждът от стъкла. Изведнъж осъзнах, че той ми се смееше.

— Картините не са у мен! — изревах аз.

— Съжалявам, господин Кели. — Непознатият отново насочи ножа напред. — Това изобщо не ме интересува.

Хвърли се към мен и острието се впи над лакътя ми. Ръката ми се схвана от невероятната болка. Още по-ужасно бе, че видях с очите си удара.

— И това е само началото — каза той с усмивка.

Аз също размахах бухалката, забравил болката, и този път успях да го перна по ръката. Той изохка. Ножът издрънча на пода.

Отново налетя върху ми. Блъснах се в стената и пред очите ми заискряха звезди. Опитах се да го отблъсна с удари на бухалката, но той бе твърде близо. И бе ужасно силен.

Сграбчи бухалката и я притисна в гърдите ми. Ребрата ми сякаш изпукаха. Сетне я усетих върху гърлото си.

Започнах да се задушavam. Аз също бях силен, но не можех да го помръдна. Нямах въздух.

Почувствах, че вените по лицето ми се издуват. С последните остатъци от силата си рязко вдигнах коляно и го забих в чатала му. После се хвърлих върху него. Двамата се търколихме на пода, блъснахме се в лавиците зад билиардната маса, съборихме стойката за щеки, видеото с трясък се разби на пода.

Изведнъж мъжът изрева от болка. Помислих, че си е ударил главата. Видях ножа му на пода в другия край на стаята. Изтичах да го взема и се върнах, преди погледът му да се проясни.

Хванах го за косата, опънах му главата назад и притиснах острието в брадичката му.

— Кой те изпрати? *Кой?*

Очите му се изцъклиха.

— Какво, по дяволите, става? — изкрещях аз.

Сграбчих го за яката и го дръпнах нагоре, но мъжът просто се отпусна в ръцете ми като чувал.

В гърба му се бе забила хоккейна кънка. Пуснах го и той се просна напред. Беше мъртъв.

Залитнах от изтощение. Останах на място, дишайки тежко, без да свалям поглед от него. После реалността изведнъж се стовари върху мен. Току-що бях убил човек.

Не можех да мисля за това, не и точно сега. Върнах се при брат ми и клекнах до него за последен път. Сълзи опариха очите ми. Погалих го по бузата.

— О, Дейв, какво направих?

Надигнах се с усилие и преплитайки крака, отидох до книгата на дивана. После откъснах страницата с портрета на д-р Гаше.

Измъкнах се от приземния етаж и потънах в нощта. И от двете ми ръце течеше кръв, затова ги усуках с анцуга като с бинт. След това направих нещо, на което през последните няколко дни бях станал много добър.

Побягнах.

44.

Чуруликането на мобилния му телефон го накара да скочи от леглото. Денис Стратън и без това не спеше. Лежеше и чакаше да започнат новините по Си Ен Би Си. Скочи и както беше по боксерки, успя да вдигне телефона на второто позвъняване. Лиз се бе свила на кравай и спеше. Той погледна дисплея. *Скрит абонат.*

Оживи се. Проблемът май бе на път да се разреши.

— У нас ли са вече? — попита Стратън тихо.

Искаше да приключи с този въпрос веднага. Защото започваше да се бои. А той никак не обичаше да се чувства уплашен. Денис Стратън бе човек, който винаги владееше положението.

— Почти... — Човекът отсреща се поколеба. Стратън усети, че нещо между тях се променя. — Ще ни трябва още малко време.

— Още малко време... — Устните на Стратън пресъхнаха.

Той наметна халата си и тръгна към терасата. Обърна се и погледна към Лиз. Стори му се, че жена му се размърда под чаршафите.

— Още малко време ли? Ти ми каза, че е в ръцете ни. Увери ме, че с това са се заели професионалисти.

— Точно така — каза гласът отсреща, — само че...

— Само че какво? — изсъска Стратън.

Той стоеше на терасата, загледан към морето, ветрецът леко рошеше остатъците от коса по оплешивяващата му глава. Бе навикнал да му докладват резултати, а не да се извиняват. Затова плащаше на хората.

— Стана засечка.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ
БОКС!

45.

Още щом се завърна в офиса си във Флорида, Ели прегледа сводката от Бостън за убийствата, извършени от Дейвид Кели и още един човек преди два дни в Броктън. Чувстваше се отвратително — за тези зловещи убийства виновна бе само тя и никой друг.

Бе кървава, професионално свършена работа. Рана от нож под петото ляво ребро, след което острието рязко се вдига нагоре, за да попадне точно в сърцето. Който и да го бе направил, е искал жертвата му да страда. А другият човек, оня, с кънката в гърба, бе криминално проявен тип на име Ърл Ансън, със зулуми в Бостън и в Южна Флорида.

Но най-много я безпокоеше фактът, че навсякъде имаше отпечатъци от пръстите на Нед.

Как е могла да се излъже в него? Имаше две възможности — или той е най-хладнокръвният убиец, за когото тя бе чувала, или някой хладнокръвен убиец бе по следите му. Някой, който е знаел с кого Нед ще влезе във връзка в Бостън. Някой, който е търсел нещо, намиращо се у Нед.

Като например откраднати картини.

Името на Нед вече се свързваше със *седем* убийства. Той бе нещо повече от най-вероятен извършител. Снимката му бе разпратена до всяко полицейско управление. Бе станал обект на най-мащабното издирване в историята на Бостън от Бостънския удушвач насам.

Ели затвори файла, опитвайки се да си представи сцената. Няма начин да е станало така. Не и след като Нед ѝ бе разказал за брат си. Просто не го виждаше как би могъл да убие Дейв. Не, това бе невъзможно. Тя прелисти бележките, които си бе водила при разговора си с него. *Факултетът по право в Бостънския колеж. Вече единствената надежда на семейството...*

На мястото на престъплението полицията бе намерила книга за картините на Ван Гог, от която бе откъсната една страница. Прочутият портрет, нарисуван от великия художник. Значи Нед също вече знаеше.

Продължавай да търсиш, беше я помолил той. Намери Гаше!

Ами Тес? Каква бе връзката ѝ с всичко това, защото нямаше начин да не е свързана. Полицейските доклади за нея бяха ужасно схематични и сухи. Интересното бе, че сметките ѝ в тузарския хотел бяха плащани винаги в брой.

Изведнъж Ели се досети за думите на Нед от последния им разговор. *Била ли си някога влюбена?*, беше я попитал.

Я се стегни, мисли разумно, скара се на себе си тя. Нед я бе отвлякъл и я бе държал на мушка цели осем часа. Бе свързан със седем убийства. Търсят го толкова много агенти, колкото не са били отделяни и за Бин Ладен. Възможно ли бе да ревнува?

И защо въпреки всички улики тя всъщност му повярва?

Върни се пак на обира, рече си Ели. Ключът на загадката се намираще там. С това чувство бе останала още от самото начало.

Кабелът беше отрязан — крадците са знаели паролата за алармената инсталация. Ако приятелите на Нед не са откраднали картините, значи някой друг го е направил.

Възможно ли бе човекът, стоящ зад обира, да се е уплашил, че полицията лесно ще се досети кой е, щом разбере, че крадците са използвали паролата? И е отрязал кабела, надявайки се да скрие факта, че паролата му е била известна.

Това е вътрешна работа, отново си повтори Ели.

46.

Ели изчака търпеливо кремавото бентли кабриолет да се промъкне през портите и да прошумоли към нея с белите си гуми по камъчетата на алеята.

— Агент Шъртлеф! — Стратън спря пред входа, правейки се на изненадан. Бе облечен за голф и изражението на лицето му показваше, че се радва да я види толкова, колкото и данъчен инспектор.

— Добра работа свършихте с ареста в Бостън, дума да няма — подсмихна се той, слизайки от колата. — Не смятам обаче, че въпреки времето, прекарано с Кели, сте успели да узнаете нещо ново за моите картини.

— Имаме връзка с всички търговци и полицейски управления в цял свят — отвърна Ели, опитвайки се да звучи учтиво. — На радара обаче още няма нищо.

— На радара, а? — Очите на Стратън се присвиха зад слънчевите му очила „Оукли“. — Е, позволете ми тогава да ви издам една малка тайна. — Той се наведе към нея и остро прошепна в ухото ѝ: — *Те не са тук!*

Мъжът се отправи към къщата и Ели го последва. Посрещна го камериерката и му подаде няколко писма.

— А онзи ваш малък приятел? Спасителят, който успя да пробие системата ми за сигурност? И той ли е още под радара?

— Май точно затова съм дошла — отвърна спокойно Ели. — Откровено казано, не сме сигурни, че някой изобщо е пробивал системата ви за сигурност.

Стратън се извърна към нея ядосано и вдигна очилата си на оплешивяващата си глава.

— Бих си помислил, че след като оня тип ви държа толкова време с пистолет, насочен в главата ви, вече сте се отървали от тази мисъл за „вътрешна работа“. Колко души вече изби онзи тип? Пет, шест? Признавам си, че не съм ходил в детективско училище, но не е необходимо кой знае какво усилие, за да се предположи, че той е взел и картините.

Ели усети как брадичката ѝ потръпна, но се овладя.

— Ще отнема само минута от времето ви.

Стратън демонстративно погледна часовника си.

— След половин час имам насрочен работен обяд в „Клъб Колет“. Това означава, че не разполагам с повече от минута, за да се възхитя на последното ви откритие.

Ели го последва неканена в кабинета му и Стратън се тръшна на изкусно тапицирания стол зад бюрото.

— Спомнете си, че го питах защо кабелът на алармената инсталация е бил отрязан, след като камериерката си спомня, че крадците са разполагали с паролата. — Ели седна срещу него и отвори раничката си.

Той описа нетърпелив кръг с отпуснатата длан.

— Сигурен съм, че с това повече няма да се занимаваме, нали?

— Не, няма — отвърна Ели и извади жълто-кафяв плик. — Поне докато не разберем какво трябва да правим с *това*.

Тя издърпа от плика найлонова торбичка за улики и я сложи на бюрото. В нея се виждаше разгънато листче хартия. Стратън наведе глава. Противната му усмивчица бавно се стопи.

10-01-85. Паролата му за алармената инсталация.

— Не се искаше кой знае какво усилие — започна Ели, внимавайки да не изтърве нещо излишно, — за да се запитаме защо крадците са имали такъв жив интерес към датата на вашето първо излизане на борсата.

— Къде го намерихте? — Лицето на Стратън се изопна.

— В един от убитите в Лейк Уърт — отвърна Ели. — Мисля, че миналия път ви помолих да ми дадете списък с хората, знаещи паролата на инсталацията ви. Доколкото си спомням, вие споменахте управителя, дъщеря ви и госпожа Стратън, разбира се...

Мъжът поклати глава с пресилена развеселеност.

— Вие май наистина се смятате за супердетектив, агент Шъртлеф? — Ели устоя на насмешливия му поглед. — Имате диплома по изкуства — продължи Стратън. — Вашата работа е да помагате на другите агенти, когато нещата опрат до произход и автентичност на картините. Мога да си представя колко трудно е за артистичната ви душа цял живот да ви се налага да преследвате безценните платна, които за съжаление принадлежат на други хора.

— Моята работа е да разкривам фалшификати — каза кратко Ели.

На вратата се почука. Лиз Тейлър подаде глава.

— Извинете. — Тя се усмихна на Ели, после се обърна с неутрален тон към Стратън: — Денис, хората от кетъринга са тук.

— Идвам. — Той ѝ се усмихна, после отново сведе поглед към Ели. — Опасявам се, че губенето на време е към своя край, агент Шъртлеф. — Той се изправи. — Подготвяме къщата за едно малко събиране в събота вечер. Лигата за запазване на бреговата линия — това е прекрасна кауза. Трябва да дойдете. Току-що постигнахме споразумение със застрахователната компания. На стените ще висят вече съвсем нови произведения на изкуството. Бих искал да чуя мнението ви.

— Разбира се — отвърна тя. — Вие сте платили повече.

Стратън продължи да я гледа със самодоволна усмивка. Той бръкна в джоба на панталоните си и измъкна пачка банкноти, кредитни карти, малко дребни и остави всичко на масата.

— Едно от моите задължения, агент Шъртлеф, е да предпазвам близките си от обвинения, касаещи нашия личен живот.

Ели взе торбичката от бюрото и тъкмо се канеше да я пъкне в плика, нещо я накара да спре и да се замисли за момент.

— Играете ли голф, господин Стратън?

— Поигравам малко, агент Шъртлеф — усмихна се мъжът. — А сега ме извинете...

Сред банкнотите и дребните, които Стратън изсипа на бюрото си, имаше и черна тетка за голф.

47.

Когато излязох от дома на Фили, скочих в субаруто на Дейв. Смятах, че разполагам с най-много един ден, преди труповете да бъдат открити. А дотогава да съм се отдалечил на километри оттук. Но накъде?

Карах, без да мисля. Пред мен витаеше образът на брат ми, седнал там като някакво изкормено животно. Аз бях виновен за ужаса. Нещата му бяха пръснати навсякъде из колата — учебници, чифт износени маратонки, компактдискове.

Зарях колата в някакво малко градче в Северна Каролина и намерих един търговец на употребявани автомобили, който ми продаде една дванайсетгодишна импала^[1] за 350 кинта, без да задава никакви въпроси. След това се отбих в едно крайпътно заведение, отидох в тоалетната и си боядисах косата. След което внимателно я подстригах.

От огледалото ме погледна съвършено различна личност. Гъстата ми руса коса вече я нямаше.

Помислих си дали да не сложа край на живота си. Да се отбия от пътя и да скоча с тази таратайка от някоя висока скала. Стига да я намеря. Или пък да използвам пистолет. Тази мисъл ме накара да се разсмея. Издирвах ме из цялата страна за седем убийства, а аз няхах даже пистолет!

Можеше да намеря, но ако го направех, всеки щеше да си каже, че наистина съм избил моите най-близки приятели. А тогава кой щеше да се погрижи за истинския им убиец? Затова ми дойде наум, че може би ще е най-добре да се върна във Флорида, където всъщност започна всичко.

В това като че ли имаше някакъв смисъл. Щях да покажа на ченгетата, на ФБР, на целия свят, че не съм го направил. Ще си призная, че съм затрил само оня убиец, там, в Бостън.

След ден издрънчах с таратайката си по моста „Окичоби“ и влязох в Палм Бийч. Спрях срещу „Бразилиън Корт“. Седях, взирах се в кремавата сграда, вдъхвах уханието на градините наоколо, давайки

си сметка, че съм пристигнал в края на пътуването си — точно откъдето всичко това бе започнало.

Затворих очи, надявайки се сякаш на просветление свише, което да ми подсказе какъв да бъде следващият ми ход.

И когато отново ги отворих, видях знамението.

От парадния вход на хотела излизаше Ели Шъртлеф.

[1] Модел шевролет. — Б. пр. ↑

48.

Има няколко начина, по които да се проиграе това упражнение, реши Ели.

Да даде всичко, което бе открила до този момент, на Морети и да го остави той да довърши работата. В края на краищата убийството на Тес Маколиф не влизаше в нейните задължения. Или да подхвърли всичко това на полицейското управление в Палм Бийч. Обаче тя вече бе видяла със собствените си очи как свойски се държеше с местните ченгета Стратън.

Или пак да направи онова, което цялото ѝ същество желаше.

Само още една стъпка, какво толкова?

Тя помоли секретарката да извади една снимка на Стратън от интернет и я пхна в чантичката си. После остави съобщение за Морети, че излиза за няколко часа. След това се качи в служебната си кола и пое по магистралата към Палм Бийч.

Знаеше, че Морети ще получи удар и по устните ѝ заигра тънка усмивка — *да върви на майната си*.

Минавайки през „Окичоби“, тя пое към „Бразилиън Корт“. Сега тука беше далеч по-спокойно, отколкото преди няколко дни.

Ели влезе във фоайето. Зад рецепцията стоеше привлекателен рус мъж. Тя му показва картата си, а след това и снимката на Денис Стратън:

— Случайно да сте виждали това лице тук? — попита Ели.

Администраторът се вгледа в снимката и после поклати отрицателно глава. Показа я и на колежката си, но момичето сви рамене.

— Може би трябва да я види Саймън. Той дава нощни смени.

Ели показва снимката на персонала от фоайето, после и на управителя на ресторанта. Показа я и на няколко сервитьорки. Всички клатеха отрицателно глави. Все пак това е изстрел в тъмното, каза си Ели. Може би наистина нямаше да е зле да дойде през нощта и да я покаже на Саймън.

— Хей, аз го познавам този тип — обади се един от сервитьорите на обслужване по стаите. Ели го бе намерила в кухнята. Очите му светнаха, още щом видя снимката. — Това е приятелят на Маколиф.

— Сигурен ли си? — Тя едва прикри изумлението си.

— Разбира се! — възкликна сервитьорът, който се наричаше Хорхе. — Идваше от време на време тука, добри бакшиши даваше. Получих двайсет кинта само за да му гръмна бутилка шампанско.

— Казваш, че били приятели, така ли? — Ели усети, че сърцето ѝ заби учестено.

— Можеше да се каже. — Хорхе пусна двусмислена усмивка. — В смисъл, че и аз бих искал да намирам такива приятели. Трудно е да си го представиш тоя нисък, плешив тип с такава жена. Сигурно е имал много мангизи, а?

— Да — кимна Ели. — Много мангизи, Хорхе.

49.

Спрях импалата на „Милитари Трейл“, на юг от „Окичоби“. До Върне Танк и Семинол Пон — много надалеч от крайбрежните имения.

Мястото приличаше по-скоро на запуснат док или на една от ония варосани къщички, обитавани от бедни адвокати, прехранващи се с търчане подир линейките. Разликата се състоеше само в няколкото ремонтирани веспи^[1] на тротоара и напуканата емблема на „Ямаха“ с надпис над прозореца:

МОТОРИ ДЖЕФ. НАЦИОНАЛЕН ШАМПИОН ЗА 1998 Г.

Паркирах колата отпред и влязох. Зад тезгяха нямаше никой. В задната част обаче се чуваше ревът на форсиран двигател. Внимателно си пробих път покрай лавиците с каски и кутии, пълни с всевъзможни части, и влязох в работилницата. На пода до блестящото „Дукати 999“ имаше бутилка недопита бира, а до нея изпод мотора стърчаха чифт мърляви адидаски. Двигателят отново изрева.

Сритах маратонките.

— Това нещо върви като астматична баба или само звучи така?

Изпод двигателя се показва мъж с омазано с масло лице. Имаше ниско подстригана оранжева коса.

— Не знам приятел — отвърна той с крива усмивка. — Сигурно зависи от това колко бързо може да хвърчи бабата.

Но изведнъж очите му се изцъклиха, сякаш бе видял пред себе си призрак.

— Мамка му, Нед.

Джеф Хънтър захвърли ключа и се изправи на крака.

— Ама това си ти, а не някой твой двойник.

— Аз съм — отвърнах и пристъпих към него. — Поне това, което е останало.

— Ех, приятел, много си се прочул... — Джеф поклати глава. — Но откровено казано, смятах, че си някъде по-далеч от това място. — Той ме прегърна с изцапаните си с грес ръце.

Чамп беше новозеландец, който няколко години бе участвал в световния шампионат по мини мотоциклетизъм. По едно време даже държеше рекорда по скорост. След една-две схватки с Джак — оня Джак, дето второто му име е *Даниълс* — и тежък развод той се хвана да прави каскади с мотори, като например такива да прелита над редица коли или да се промушва с мотора през запален обръч. Запознах се с него, докато бачках в бара на Бродли. Чамп винаги е готов да действа, щом му подхвърлиш нещо достатъчно откачено и го накараш да го подгони с бутилка в ръка.

Той отиде до малкия хладилник, отвори една бира и за мен, после седна на него.

— Мисля, че не си дошъл тука да пием по едно, а, брато?

Поклатих глава.

— Яко съм загазил, Джеф.

Той изхъмка.

— Мислиш, че след като през цялото време съм пиан, не мога да чета вестници ли?... Е, всъщност така е, но поне включвам телевизора.

— Знаеш, че не съм направил нито едно от тия неща, Чамп.

— Не убеждавай убедения, брато. Мислиш ли, че който те познава, ще допусне, че обикаляш из страната и убиваш всеки, който ти падне? Притеснява ме *останалата* част от света. Съжалявам за онези хлапета, Нед, а също и за брат ти. В каква каша си се забъркал?

— В такава, че без чужда помощ няма да се измъкна.

Той сви рамене.

— Нещо не се целиш много нависоко, щом си дошъл при мен.

— Смятам, че съм дошъл на единственото място, където мога да дойда — преглътнах с усилие аз.

Джеф намигна и повдигна бирата си в знак на поздрав:

— Знам какво е, преживял съм го. Да ти кажа, брато, нямам много пари, обаче знам как да те измъкна оттук, ако това искаш. Познавам някои, дето карат онези лодки, дето се промъкват покрай бреговата охрана, каквото и да превозват. Ама съм сигурен, че освен това се и връщат. Обзалагам се, че Коста Рика ще ти прозвучи добре на първо време, а?

Поклатих глава.

— Не искам да бягам, Джеф. Трябва да докажа, че не съм извършил тези работи. Искам да разбере кой го е направил.

— Ясно. И кой още ще участва в това начинание?

— Или ще го направя, или ще се гръмна — заявих мрачно.

— И това съм го преживял. — Джеф заби мръсните си пръсти в оранжевите кичури на главата си. — Мамка му, в края на краищата наистина съм квалифициран за тази работа. Или пък много си падам по загубени каузи. Но на теб това ти е известно, нали, Неди? И точно затова си тук.

— Да. И защото няма къде другаде да отида.

— Поласкан съм. — Джеф отпи от бирата. — Знаеш, разбира се, че захвана ли се с теб, мога да рискувам всичко тук. Бизнеса, завръщането.

Той стана и докуца до мивката така, сякаш току-що бе излязъл от ръгби мач, и си изми ръцете и лицето.

— Обаче преди да се заема сериозно, трябва да съм сигурен в едно нещо...

— Няма да ти подлагам задника на никаква опасност, Чамп, ако това имаш предвид.

— Опасност ли? — Той ме изгледа така, сякаш бях луд. — Ти май се шегуващ, брато. Хвърлям се в запален бензин за някакви си триста долара, а ти... Друго си мислех... Невинен си, нали, Нед?

— Разбира се, Джеф.

Той подъвка замислено гърлото на бутилката.

— Добре, това улеснява нещата... Някой да ти е казал, че много те бива в пазарлъка? — Очите му се присвиха и лицето му грейна в усмивка.

Приблжих се и му подадох ръка, после го притеглих към мен.

— Нямам към кого друг да се обърна, Джеф.

— Хайде, стига си ме четкал. Сега, преди да го полеем с още по една, ти сигурно имаш някакъв план. Ще влезе ли още някой в окопа ни?

— Едно момиче — казах аз. — Поне така се надявам.

— Момиче! — Джеф чак спря да диша.

— Добрата новина е тази, че според мен тя също ми вярва.

— Прекрасна вест, брато. Ще ги смачкаме с числено превъзходство. Каква е лошата новина тогава?

Смръщих вежди.

— Лошата новина е, че е от ФБР.

[1] Марка италиански мотопеди. — Б. пр. ↑

50.

— Дай да видя дали съм разбрал правилно. — Началникът на местния офис, специален агент Морети, се изправи зад бюрото си, вперил поглед в Ели. Долната му челюст бе увиснала почти до колана от изненада. — Искаш да издам заповед да доведат Денис Стратън на разпит за убийство?

— Виж! — Ели извади найлоновата торбичка с черната тетка за голф, взета от стаята на Тес Маколиф. — Забелязваш ли това нещо, Джордж? Когато разпитвах Стратън у тях, той извади от джоба си също такава тетка. Те са от международния голф клуб на Тръмп. Стратън членува в този клуб. Тази тетка го свързва с мястото на престъплението.

— Заедно с още двеста души — изръмжа Морети. — Чувам, че и Руди Джулиани^[1] бил член на този клуб. Случайно да искаш и него да привикам?

Ели кимна.

— Защо не, ако е имал някаква връзка с Тес Маколиф!

Ели отвори папката си и сложи снимката на Денис Стратън на бюрото му.

— Ходих до „Бразилиън Корт“ и показах тази снимка на персонала. Стратън се е познавал с нея. Дори нещо повече — имали са връзка.

Морети я гледаше втренчено, но сякаш не чуваше думите ѝ.

— Разкарваш се из място на престъпление, което дори не е в твоята юрисдикция, и показваш снимката на един от най-видните граждани на Палм Бийч? Мислех, че сме се разбрали, Ели. Няма да ходиш да гледаш трупове, а ще се занимаваш с картините.

— Но те са свързани, Джордж. Картините, Стратън и Тес Маколиф. Един от сервитьорите го позна. Имали са интимна връзка.

— И в какво искате да го обвиня, специален агент? *В изневяра ли?*

Морети заобиколи зад гърба ѝ и затвори вратата към кабинета си. После се върна зад бюрото си и опрял ръце на него, се надвеси над Ели

като разгневен директор на училище.

— Денис Стратън не ти е някое пънкарче, което можеш да притиснеш до стената без истински доказателства! Ходила си в „Бразилиън Корт“ в нарушение на заповедта ми, по случай, който дори не е наш. Ти още в началото се захвана с този човек. А сега даже искаш да го арестувам. И то за убийство!

— Та той е имал връзка с жертвата.

— Нещо май не мога да те разбера, Ели. При заподозрян извършител, който те държа на мушка сума ти време в Бостън, чиито отпечатъци са навсякъде и на първото, и на второто местопрестъпление, ти обвиняваш Стратън! Чий брат се оказа мъртъв и кой е бил с оная мацка Маколиф в деня, в който е била убита? Денис Стратън, така ли?

— Защо му трябва на Кели да убива момичето? Той е бил влюбен в нея, Джордж. Стратън лъже. Скри от нас, че се познава с жертвата. Изобщо не спомена нищо за нея, когато полицията бе в дома му.

— Откъде знаеш, че не е казал нищо на полицията? Да не си чела докладите им? — Той изпръхтя ядосано.

— Ще се обадя на полицията в Палм Бийч. Имаш ми думата. Става ли така? Трябва да свикнеш с мисълта, че агенциите, натоварени да вършат това, си гледат работата. Същото прави и ти — гледай си своята работа.

— Да — кимна Ели. Повече от това нищо не можеше да направи.

— Само още едно нещо — каза Морети, прегръщайки я през раменете, докато я изпращаше към вратата.

— Ако още веднъж дойдеш при мен с подобно предложение, следващата ти работа ще бъде да раздаваш глоби за неправилно паркиране по Колинс Авеню. Ето тогава вече ще можем да кажем, че тази твоя екзотична специалност е била чиста загуба на време. Нали, специален агент Шъртлеф?

Ели тикна папката под мишница.

— Да, сър — отвърна тя, — чиста загуба.

[1] Бившият кмет на Ню Йорк. — Б. пр. ↑

51.

Ели насочи каяка по надигналата се срещу нея вълна, прехвърли я и подготви лодката за следващата.

Бе прекрасна водна планина и тя с умели движения се закатери по мощния ѝ гръб, изчаквайки подходящия момент.

После с рязко движение на греблото се изкачи почти до ръба ѝ. За секунда увисна там, сякаш бе в безтегловност, после се хлъзна назад с извилата се над главата ѝ водна маса, като изстреляна от катапулт. В лицето я бръснаха студени пръски.

Бе вътре във вълната, като в тръба. Ето това се казваше да уцелиш десетката. В този илюзорен покой, изчаквайки вълната да се разбие, тя се чувстваше сто процента жива.

Накрая водната планина се разби над главата ѝ с грохот. Каякът изхвърча със забит в небето нос, после се отпусна във водата от другата страна на вълната. Ели загреба обратно към брега. Следващата вълна я блъсна в гърба и меко я изкара чак до плажа. Тя се изправи на пясъка, издърпа лодката и изтри солената вода от лицето си.

Запита се дали да не направи още един тур, но после издърпа лодката от фибростъкло по пясъка, взе я под мишница и пое към двустайното бунгало, което бе наела в Делрей.

Тези късни рейдове в морето след работа, по време на прилива, бяха единственото време, през което Ели можеше да остане сама със себе си. Да се откъсне от работата и наистина да се отдаде на мислите си. Ето това му бе хубавото на преместването тук — имаше си свой собствен свят, в който да се оттегли и да помисли, когато нещо я притесняваше. А в момента ѝ се струваше, че всичко я притеснява.

Знаеше, че Морети няма да си мръдне пръста да направи нещо по връзката на Стратън с Тес. Вече кръгът с мишената бе изрисуван върху гръба на Нед. Пръстови отпечатъци, връзка с жертвите, отвличане на федерален агент.

Бъди добър и послушен служител, каза си Ели. Както Морети спомена, този случай с Тес Маколиф не беше дори техен.

Наум ѝ дойде нещо, нещо, което дядо ѝ обичаше да казва. Той бе един от онези самоутвърдили се мъже, водил безкрайни битки с мафията през трийсетте години. Викаше им „отрепки“. И бе превърнал малкия цех за производство на блузки в голяма фирма за спортно облекло. Та дядо ѝ обичаше да казва:

Когато животът те натика в ъгъла на ринга с юмруци, измъкни се оттам с помощта на собствените си юмруци!

Ели бе сигурна, че онова копеле Стратън има пръст в цялата тази работа. Както в кражбата на собствените си картини, така вероятно и в убийството на Тес. Само как ѝ се надсмиваше, сякаш я предизвикваше да се заеме с него: *Хайде да те видя дали можеш да откриеш нещо за мен!*

Затова открий нещо, помисли си Ели. Тя завлече каяка до предната веранда на бунгалото.

Измъкни се с помощта на собствените си юмруци.

Все още в плътно прилепналия по нея неопренов костюм, Ели изми солената вода от корпуса на лодката.

Да, но тя работеше във ФБР, а не в някаква си фабричка за блузи. Тук имаше единоначалие. Работата ѝ бе строго определена. Имаше шеф, пред когото да се отчита. Така че тук не ставаше въпрос за интуиция, която да следва, а за хора.

Това бе кариерата ѝ.

Ели облегна каяка на стената и си събу гуменките, изтърсвайки морската вода от косата си. *Тази твоя екзотична специалност, дето я имаш, ще бъде чиста загуба*, бе изсумтял Морети. Губеше контакта с него с всеки изминал ден. А и с Нед. Защо се бе захванала с това нещо?

— Какво искаш да направиш? — промърмори тя, клатейки глава отчаяно. — Да си разрушиш кариерата заради това момче ли?

В този миг зад гърба си чу глас, който ѝ изкара акъла. Ели се обърна стреснато.

— Внимавай какво си пожелаваш, Ели... Не знаеш какво може да ти докара приливът.

52.

— Господи, *Нед* — тя впери в него широко отворени очи.

Или поне приличаше на Нед — къса, тъмна коса и четиридневна брада.

— Не се плаши — вдигна ръце той. — Кълна се, че този път няма да има отвличания.

Ели не бе уплашена, а просто ядосана. Този път реши да бъде по-предпазлива. Професионалният ѝ инстинкт надделя и погледът ѝ крадешком се плъзна към кобура ѝ, повесен на закачалката в кухнята. Този път, зарече се тя, аз ще командвам положението.

Тя се втурна към кухнята, но Нед се спусна след нея и я хвана за ръката.

— Ели, моля те...

Тя се извърна и невъздържано изкрещя:

— По дяволите, Нед, какво търсиш тук?

— Ами като се има предвид цялата тази реклама, дето ми я направихте, офисът ти не ми се стори подходящо място за срещи. — Той потисна с усилие усмивката си.

Ели се опита да се отскубне, но Нед я държеше здраво.

— Трябва да поговорим, моля те, само ме изслушай.

В този миг Ели не посмя да си признае, че ѝ е приятно, задето все пак той е жив и здрав. Че е тук. Чувствайки ръцете му в плътно прилепналия по тялото ѝ неопренов костюм, тя усети да я обхваща някаква неловкост. Дори започна да се изчервява.

— Какво, по дяволите, правиш, Нед?

— Доверявам ти се, ето това правя. Показвам ти новия си облик. Какво ще кажеш?

— Ще кажа, че като излезеш от затвора, ще бъдеш първи кандидат за филм на ужасите. — Тя се задърпа от ръцете му.

Нед отпусна хватката си.

— Имах предвид какво ще кажеш и ти да ми се довериш.

Ели го гледаше ядосано. Все още искаше да се спусне към оръжието, но нещо ѝ подсказваше, че той дори няма да се опита да я

спре.

— Трудно е да ти се довери човек, Нед. Всеки път, когато го направя, някой, който е свързан с теб, се оказва мъртъв. Просто не бива да идваш по този начин. В края на краищата аз съм агент от ФБР, а не твой душеприказчик. Какво, по дяволите, те кара да си мислиш, че няма да те арестувам?

— Едно нещо — отвърна той, пускайки ръката й. — Мисля, че ти ми вярваш.

Ели погледна още веднъж крадливо към пистолета, но разбра, че това вече няма значение. Нед бе прав — тя наистина му вярваше. Впери изпитателен поглед в очите му.

— Ти ли си убил онова момиче, Нед?

— Тес ли? — Той поклати глава. — Не.

— А с брат ти какво стана?

— Имах среща с него, след като се бях видял с баща ми. Но брат ми вече бе убит, когато отидох там. Моят брат, Ели. Беше го затрил този, който е чакал мен. И замалко не ме прободеше с нож. Някой го е изпратил. Защото си мислеше, че картините са у мен. Все още дори не знам кой е той.

— Името му е Ансън. Рекетъор от Южна Флорида с цял километър дълго досие.

— Ето, виждаш ли... Това доказва, че някой го е изпратил от тук.

Ели присви очи:

— Нали ти живееш в Южна Флорида?

— Наистина ли мислиш, че го познавам? — Нед бръкна в джоба си и извади сгънат на две лист. — Виж, имам нещо за теб.

Тя веднага позна страницата, откъсната от книгата. *Д-р Гаше* на Ван Гог.

— Дейв се бе опитал да ми покаже точно това, но го убиха. Не се е опитвал да ме предаде, а да ми *помогне*, Ели. — Очите на Нед бяха като на някое безпомощно и молещо за помощ дете. — Нямам къде другаде да отида. *А Гаше наистина съществува*. Ти трябва да ми помогнеш да го намеря.

— Аз съм федерален агент, Нед, не разбираш ли? — Тя го докосна по ръката. — Съжалявам за брат ти. Но мога да ти помогна само ако се предадеш.

— И двамата знаем, че за това вече е късно. — Нед се облегна на верандата. — Всички смятат, че аз съм взел картините. При Тес, при Дейв... оставил съм отпечатъци навсякъде. Искаш ли да знаеш истината, Ели? Тук вече не става въпрос да докажа невинността си. Този, който е изпратил оня кучи син да убие Дейв, е търсел картините. И двамата знаем, че никой няма да продължи да търси, ако съм ви в ръцете.

— Но погледни реално на нещата, Нед! — Ели усети, че очите ѝ се навлажняват. — Не мога да се присъединя към теб. Аз работя във ФБР.

— Реално ли? — Нед сякаш се смали пред погледа ѝ. — Да не мислиш, че всеки ден не се събуждам, питайки се дали това е реалност? — Той отстъпи към края на верандата. — Сгреших, като дойдох тук.

— Нед, моля те, не бива да се връщаш там.

— Трябва да разбере кой ни натика в този капан, Ели.

Нед скочи от верандата и Ели усети как сърцето ѝ заби лудо. Не искаше той да си тръгва. Ала какво да направи? Да изиграе един театър с пистолета?

Той се спря на улицата и ѝ намигна. Тя все още стоеше неподвижно в мокрия си костюм. После погледът му се плъзна към каяка.

— Чудесно корабче. Каква марка е, „Биг Як“ ли?

— Не — поклати глава Ели. — „Скрамблър“. Три на шейсет.

Той кимна одобрително. Нали беше спасител, сети се тя. После Нед си тръгна в сгъстяващия се мрак, но Ели извика след него:

Той се извърна. Двамата застинаха така за секунда, вперили погледи един в друг.

— Каквото и да казват, повече те харесвах с руса коса — рече му тя.

53.

Когато Денис и Лиз Стратън даваха прием, се канеха само хората от хайлайфа или поне онези, които те смятаха за хайлайф.

Ели едва беше влязла, когато модно облечен сервитьор ѝ поднесе поднос с намазани с хайвер хапки и тя се оказа лице в лице с някои от най-видните хора на изкуството в Палм Бийч. И с онези, които се смятаха за такива. Рид Барлоу, който имаше галерия на Уърт Авеню, под ръка с ослепителна блондинка в червена рокля с дълбоко деколте. В лицето на внушителната дама с побелелите коси Ели позна собственичката на най-ефектната колекция в града. Тя от своя страна също бе с подобаващ „придружител“ — добре загорял от слънцето мъж на половината на годините ѝ. Ели изпита леко неудобство от присъствието си в това пищно общество. Всички жени бяха облечени в маркови рокли с бижута от световноизвестни модни къщи, а тя бе в най-обикновена черна рокля, с метнато върху раменете ефирно кашмирено шалче. Единственото ѝ бижу бяха диамантените обеци, оставени от баба ѝ. Но тук едва ли някой щеше да ги забележи.

Тя се промъкна по-навътре. Шампанското се лееше като река кажи-речи от всеки ъгъл. „Магнум“ от Кристал, за което Ели знаеше, че струва няколкостотин долара бутилката. В тялото на изваян от лед лебед имаше огромна, пълна догоре с хайвер, купа. В къта опъваха струните един квинтет от Флоридската филхармония. Фотограф от *Шайни Шийт* сновеше между хората и караше дамите да показват най-ослепителните си усмивки. Всичко това за благотворителни цели, разбира се.

Ели зърна Върн Лоусън, началника на детективите в Палм Бийч, да стои сковано в края на тълпата, втикнал в ухото си миниатюрна слушалка. Вероятно мозъкът му в момента пушеше от усилие да разбере какво прави тя тук. А покрай стената бяха застанали поне петима мъже с рамене като гардероби, облечени в смокинги, сложили чинно ръце зад гърбовете си. Стратън май бе наел като охрана половината свободна от дежурство полиция от Палм Бийч.

В коридора, водещ към хола на Стратън, шумеше малка тълпа. Ели се запъти натам да види за какво бе целият този шум.

И едва не възкликна от изненада.

Тя се взираше право в една от работите на Матис, която бе може би най-яркият представител от неговия кубистичен етап — *Натюрморт с цигулка*. Ели вече бе виждала картината в Музея за съвременни изкуства в Ню Йорк. Бе дочула, че напоследък сменила набързо няколко собственици в частно договорени продажби. Но като я видя тук, окачена на стената в дома на Стратън, тя изпита внезапен гняв. Ето защо я бе поканил мръсникът, опитваше се да ѝ натрие носа.

— Виждам, че сте успели да откриете Матис, агент Шъртлеф — стресна я високомерен глас зад гърба ѝ. — Ели се извърна. Стратън бе облечен в бяла риза без яка и кашмирен блейзер и се взираше в нея със самодоволно изражение на лицето. — Не е чак толкова зле, като се има предвид краткото време, с което разполагахте. Може да не е толкова експлозивен, колкото Пикасо, но какво може да направи човек? Добрият колекционер трябва винаги да запълва стените си. Дори и да заплаща повече, отколкото трябва.

— Прекрасен е — каза Ели, неспособна да скрие възхищението си от картината.

— Има още...

Стратън елегантно я хвана за лакътя и я отведе до друга групичка поклонници на изкуството, вперили възхитени погледи в известна картина на Раушенберг, закачена на друга стена. Само тази работа струваше може би десет милиона. А на стъпалата, водещи към хола, бяха изправени два дървени статива със смайващи произведения на Ел Греко. Студийни работи, припомни си тя, от *Отварянето на петия печат на Апокалипсиса*.

Шедьоври.

— Този, който ви съветва какво да купувате, наистина си разбира от работата — каза Ели.

— Толкова се радвам, че одобрявате — усмихна се Стратън. Явно бе, че се забавлява. — И както се убедих, наистина сте с големи познания. Елате, пийнете малко шампанско. Тук може би ще срещнете племенник на някой богат и известен човек, комуто работата ви би се сторила твърде забавна и освежаваща.

— Благодаря — отвърна Ели, — но не тази вечер. На работа съм.

На Стратън му стана още по-весело.

— Е, това наистина ви отделя от останалата тълпа тук. Нека отгатна, мислите си, че този Нед Кели е в къщата.

— Кели — не. — Ели впери поглед в него. — Но се питам дали името Ърл Ансън ви говори нещо?

— Ансън? — Стратън сви рамене и демонстративно се замисли дълбоко. — А трябва ли?

— Той е онзи, който е бил убит заедно с брата на Кели в Бостън. Оказа се, че е престъпник от тези места. Помислих си дали това име няма да ви напомни нещо.

— А защо би трябвало да ми напомня? — попита Стратън, кимайки на минаващ край него познат.

— Защото е бил в Бостън и е търсил вашите три картини.

Стратън махна към другия край на залата, където жена му посрещаше гости, облечена в еднораменна рокля, която, изглежда, бе „Прада“. Лиз Стратън се усмихна, когато видя Ели.

— Вие непрекъснато забравяте — каза Стратън, без да отмести поглед от жена си, — че те всъщност са четири. Откраднати бяха четири картини. Винаги като че ли забравяте Гом.

— Там е бил убит невинен човек, господин Стратън. Студент по право.

Той отново се извърна към нея.

— Е, един адвокат по-малко — промърмори мъжът, засмивайки се на безвкусната си шега. — А сега моля да ме извините, имам и други гости.

— Ами Тес Маколиф? — попита Ели, хващайки го за лакътя. — И с нея ли нещо съм объркала? — Лицето му се изпъна. — Знам, че сте се виждали с нея. — Ели го гледаше право в лицето. — Мога да ви докажа, че сте били в „Бразилиън Корт“ с нея. Имали сте интимна връзка.

Погледът на Стратън внезапно се втвърди.

— Мисля, че може би трябва да пийнем това шампанско сега. — Той я хвана под ръка. — На верандата.

54.

Вероятно не биваше да казва това. Знаеше, че вече отиде твърде далеч. Но искаше да му го запрати в лицето и да види как тази негова самодоволна усмивка бавно се стопява.

Стратън почти я извлече през огромните френски прозорци, водещи към просторната тераса, гледаща към морето. Преди да се усети, те вече бяха навън. Той бе впил пръсти в ръката ѝ.

— Махнете си ръцете от мен, господин Стратън. — Ели се опита да се отскубне, без да прави сцени — като например да го просне на пода пред цялата тази тълпа.

— Помислих си, че може би искате да видите италианския мрамор — говореше Стратън, докато минаваха покрай една двойка, бавно разхождаща се по терасата. — Докарах го от една вила близо до Рим. От седемнадесети век е.

— А аз съм федерален агент от двадесет и първи век — предупреди го тя.

— Ти си една федерална кучка! — изсъска Стратън, водейки я към една по-отдалечена част на терасата. Ели се огледа наоколо, за да види на кого може да извика, ако нещата загрубееха. Оркестърът вътре продължаваше да свири. Ако Морети научеше за всичко това, можеше да се смята за обезглавена.

— Струва ми се, че нашият малък разговор онзи ден не ти е направил впечатление. — Стратън я бутна към един каменен корниз. — Ти си едно малко хубаво момиченце, Ели. А знаеш ли, че малките хубави момиченца трябва много да внимават в този лош свят, дори и да са агенти от ФБР.

— Повече няма да търпя глупостите ви. — Ели се опита да се измъкне. — Вие заплашвате един федерален...

— Заплашвам ли? Никого не съм заплашвал, агент Шъртлеф. Всичките заплахи, които чух, идваха от вашата уста. Тес бе моя лична работа. Обичах да я чукам тази малка кучка и това е всичко. Нямам представа как е умряла, а и не ме интересува. Но го казвам само като наблюдение... Щом малките, хубави момиченца правят някои неща,

като да речем да тичат по плажа или да си гребат с каяка... Виж какво, Ели, нямаш представа колко напечено понякога може да стане положението на плажа.

— Ще докажа, че си свързан с Ърл Ансън — впери в него вбесен поглед Ели.

Шалът ѝ падна от раменете.

Стратън я държеше още за ръката и на лицето му се появи усмивка, която никак не ѝ хареса. Той плъзна поглед по голите ѝ рамене.

— Сигурно изглеждаш много сладка в неопренов костюм. Може би няма да е зле и аз да те опозная по-отблизо.

55.

Това пък какво беше?

Разхождах се по вълнолома, към който гледаше къщата на Стратън, когато видях какво става на една от терасите. Даже не бях съвсем сигурен защо съм на брега. Може би защото всичко всъщност започна оттук, където Мики, Боби и Барни попаднаха в капан... А може би защото виждах, че у Стратън се празнува нещо, докато моят живот се разпадаше на парчета.

Гледал съм много такива партита, само че все отвън.

Каквато и да бе причината, гледах го онзи как мъкне някакво момиче по терасата, може би на не повече от петдесетина метра от мен. После се притисна към нея на каменния корниз.

Мамка му, Нед, как можа да паднеш толкова ниско?, помислих си ядосано. — *Да надничаш по хорските къщи като някой дърт воайор.*

После изведнъж видях, че момичето прилича на Ели.

Приблжих се. *Наистина бе тя!* А оня тип в блейзера — Денис Стратън. Бях го виждал във вестниците. Но грешах. Между тях нямаше нищо любовно. Той я стискаше за ръката и двамата нещо спореха. Ели се опита да се отскубне.

Предпазливо се промъкнах още по-наблизо, приклякайки зад една каменна стена. Думите им започнаха да стават по-ясни. Говореха нещо за Тес... Че това било лична работа. Правилно ли чувах? Какво общо имаше Тес със Стратън?

После Ели каза:

— Ще ти тресна обвинение в измама и убийство!

Тъкмо това ми трябваше, но копелето започна да я заплашва. Ели се извиваше и се мъчеше да се отскубне.

— Причиняваш ми болка.

Прехвърлих се през бетонната стена и стъпих на каменния корниз. После скочих на терасата, само на няколко метра от тях. След това всичко стана много бързо. Дръпнах Стратън от момичето и го проснах на плочите с един хубав десен прав.

— Искаш да набиеш някой ли? — надвесих се заплашително над лицето му. — Хайде, защо не опиташ с мен.

Стратън ме погледна разфокусирано, сякаш току-що ставаше от сън. После потърка челюстта си.

— Ти пък кой си, по дяволите?

Извърнах се към Ели и добре че го направих. Беше прекрасна. В много сладка черна рокля, с голи рамене. Гримирана, с красиви диамантени обеци, проблясващи на ушите ѝ. Гледаше ме с полуоткрехнати устни, явно не можеше да скрие удивлението си.

Надявах се да не съм я стреснал дотолкова, че да произнесе името ми.

Но вместо това тя ме хвана за ръката.

— Тъкмо бях започнала да се питам къде си. Хайде да се махаме оттук. — Тя погледна към Стратън, който тъкмо се изправяше бавно. — Прекрасно парти, Денис. Скоро пак ще се видим. Бъди сигурен.

56.

— Това беше необмислено от твоя страна, Нед — каза ми Ели, крачейки бързо към изхода на къщата на Стратън. — Можеше да те хванат.

— Мислех, че планът ти бе точно такъв — отвърнах аз, водейки я към външната врата.

Очаквах да извади пистолета и да ме арестува, още щом излязохме от къщата. После се сетих за подслушания разговор.

— Мислиш, че е Стратън ли? — погледнах я аз изненадано.

Тя не отговори.

Спрях се.

— Чух те да казваш как ще му лепнеш измама и убийство. Мислиш ли, че е Стратън?

— С кола ли си? — попита Ели, без да обръща внимание на въпроса ми.

Кимнах.

— Тогава веднага изчезвай с нея. Не искам да знам, че си бил тука. Ще се видим в Делрей.

Примигнах учудено. Тя не ме арестува, а ме погледна нетърпеливо.

— Не мисля, че трябва да ти казвам как се стига дотам, нали?

Поклатих глава и докато поемах по улицата, по лицето ми се разля широка усмивка.

— Ти ми вярваш, нали? — подвикнах аз към нея.

Ели отвори вратата на колата си.

— Това, което направи, беше глупаво. — После гласът ѝ омекна. — Но ти благодаря...

По целия път до Делрей се питах какво е имала предвид. Новата ми параноична личност бе сигурна, че всеки момент ще се озова пред полицейска бариера с проблясващи на патрулките буркани. На Ели ѝ трябваше само да вдигне телефона и кариерата ѝ бе осигурена за години напред.

Но нямаше никакви бариери. Никакви полицаи не изскочиха, когато завих зад ъгъла и спрях пред къщата ѝ близо до плажа в Делрей.

Докато пристигна, Ели вече се бе преоблякла. Бе свалила грима си, диамантените обеци — също. Беше навлякла дънки, бяла тениска и розово горнище на анцуг. Но пак беше красива.

— Нека изясним нещо — каза тя, когато се изправих на прага. — Ти ще се предадеш. Замесен си, Нед, независимо дали си избил тези хора или не. Ще ти помогна да намерим този тип, който е убил приятелите ти, след което ще се предадеш. Разбра ли?

— Да — кимнах аз. — Но първо трябва да узная нещо. Там, на терасата, двамата със Стратън говорехте за Тес...

— Съжалявам, че е трябвало да го чуеш. — Тя седна на една табуретка пред кухненския барплот и сви рамене. — Тес и Стратън са се виждали. Били са любовници.

Думите се забиха като ножове в съзнанието ми.

Тес и Денис Стратън! В душата ми зейна огромна празнина. Май много съм се зальгвал. От къде на къде жена като Тес ще иска да има нещо общо с тип като мен... *Но чак пък със Стратън?*

Седнах като подкосен на дивана.

— От колко време?

Ели преглътна.

— Мисля, че е било до деня на убийството ѝ — отвърна замислено тя. — Предполагам, че я е използвал, за да се добере до теб.

Дълго стаяваният ми гняв изведнъж кипна:

— Полицията знае ли това? Сигурно знае. Но въпреки това гонят мен!

— Изглежда, никой не иска да се захваща със Стратън. С едно изключение, да речем... Аз.

Нещата изведнъж започнаха да ми се изясняват и подреждат. Осмислих онова, което бях подслушал на терасата. Ето защо Ели не ме предаваше. Ето защо бях тук.

— Ти мислиш, че той го е направил, нали? Смяташ, че той е скроил капана на приятелите ми? Че той е Гаше?

Ели стана от табуретката и седна на ниската масичка срещу мен.

— Това, което започвам да се питам, е: Ако твоите приятели не са откраднали картините на Стратън, кой тогава го е направил?

По устните ми пробяга усмивка. Усетих как смазващата тежест сякаш започна да се смъква от раменете ми. Прииска ми се да стисна ръката на Ели или да я прегърна. Радостта ми обаче бързо помръкна.

— Но защо Тес?

— Още не знам — поклати глава тя. — Не ти ли е казвала нещо? Може би е знаела за теб и приятелите ти още от самото начало. Как се запознахте с нея?

— На плажа. Там, където работех... — Замислих се какво бе станало тогава. Всъщност аз направих първата стъпка. Възможно ли е и тя да е участвала в това? Да ми е скроила номер? Не, не може да бъде. Това е лудост! После попитах замислено: — От къде на къде Стратън ще краде собствените си картини?

— Вероятно иска застраховката. Но не прилича на човек, на когото му трябва пари. Може би прикрива нещо съвсем друго.

— Но ако е така, къде са били картините, когато Мики и останалите момчета са отишли да ги вземат?

В очите на Ели проблесна искрица.

— Може би някой ги е изпреварил?

— Някой друг ли? Кой? Тес? — Поклатих глава отрицателно. — В никакъв случай. — Едно нещо не можех да отрека, но в него не можех да намеря никакъв смисъл. — Ако Стратън е инсценирал кражбата, значи картините са у него. Защо тогава е трябвало да праща оня, дето уби Дейв? Защо продължава да ме преследва?

Спогледахме се, когато отговорът ни осени едновременно.

Картините не бяха у Стратън. *Някой го бе изработил.*

Сърцето ми се сви, когато започнах да говоря:

— Слушай, Ели, не бях съвсем искрен с теб.

Тя ме погледна изненадано:

— О, не, какво има пак?

Преглътнах с усилие.

— Мисля, че познавам един, който е бил замесен.

— Така ли? И кога щеше да споделиш с мен? Отново ли е някой стар приятел?

— Не — поклатих глава. — Всъщност... баща ми.

Ели примигна невярващо. Виждах я как се опитва да запази спокойствие.

— *Баща ти ли?* Знам, че има дълго досие, но как може да бъде замесен в седем убийства?

Помълчах известно време, преди да отвърна:

— Мисля, че е възможно да знае кой е Гаше.

Ели впери смаян поглед в мен:

— А аз си мислех, че е нещо важно, Нед. Защо не ми каза това, *преди* да си плюя на кариерата и да те доведе тук?

Разказах ѝ как Мики не правеше нищо, без да се консултира с баща ми, за разговора ми с него във Фенуей Парк.

— Баща ти знаел ли е, че ще се виждаш с Дейв? — попита Ели нетърпеливо.

— Не — казах аз. Тази мисъл бе отвратителна. Дори и за Франк.

— Знаеш ли, съдейки по това, което ми казваш, май ще се наложи да го задържим — рече Ели.

— Нищо няма да постигнем с подобен ход — отвърнах. — Първо, той е „професионалист“, четвърт от живота му е минала зад решетките. Второ, няма в какво да го обвините. Той е болен, Ели, умира. Няма да се поддаде. Та баща ми остави собствения си син да поеме удара... Но така или иначе в никакъв случай не ги е убил. Мики му беше като син. А сега изгуби двама сина заради кашите, дето ги

забърка. — Картината с потъналия в кръв Дейв се върна в съзнанието ми. — Да не споменавам и за мен.

Ели не преставаше да ме изненадва. Пресегна се и сложи ръка върху моята.

— Съжалявам, Нед, наистина съжалявам за брат ти.

Обгърнах дланта ѝ с пръсти. Погледнах я в очите и се усилих да се усмихна.

— Знаеш, че тези картини не са у мен, нали? Знаеш, че не съм убил никого...

— Да — кимна Ели, — знам.

Нещо в мен се промени, когато погледът ми потъна в тези меки, сини очи. Спомних си как я бях видял на партито у Стратън. Прелестна, но толкова храбра... А онова, което тя правеше за мен сега, рискът, който поемаше, чувството, че имах някого на своя страна след толкова дълго време, беше прекрасно.

— Ели? — прошепнах аз.

— Какво има още? — вдигна поглед тя.

— Не ме арестувай за това...

Докоснах леко с длан бузата ѝ и я целунах по устните.

58.

Знаех, че това, което направих, не бе най-умното нещо на света. Очаквах Ели да скочи и да ме отблъсне.

Но тя не го направи. Само леко повдигна брадичка, открехна устни и езикът ѝ заигра около моя, мек и горещ. Всичко това ни изненада и двамата. Изведнъж я прегърнах и така я притиснах към себе си, че усетих ударите на сърцето ѝ. Знаете ли, понякога е необходима само една целувка, за да се разбере дали има огън. Имаше.

Пуснахме се и аз затаих дъх. Страх ме беше от това, което щеше да каже. С крайчеца на пръста си отместих кичурчето коса, паднало върху очите ѝ. В тях се четеше нескрита почуда.

Тя също май бе изненадана от това, което се случи.

— Това не биваше да става, Нед.

— Съжалявам, Ели. Просто изведнъж ми стана много приятно, че ми вярваш. Освен това изглеждаше толкова сладка на онази тераса...

— Нямам предвид това. — Тя вдигна поглед към мен и по устните ѝ трепна усмивка. — То беше страхотно. Имах предвид онова, което стана със Стратън. Той си е купил нови прекрасни картини. Ако е направил тази инсценировка с обира заради застраховката, защо ни притиска да открием откраднатите платна? Той е получил онова, което иска.

— Може би въпреки това си ги търси от алчност — предположих аз.

— Слушай — погледна ме тя настоятелно, — не бива да се вживяваш в *това*, което стана между нас, Нед. То беше просто нещо като приятелски знак. За затвърждаване на споразумението ни.

Опитах се отново да я привлека към себе си.

— А аз си мислех, че ще пристъпим направо към подписване на договора.

— Съжалявам — въздъхна тя. — Наречи ме консервативна, ако искаш, но ти си издирван от властите, а аз съм от ФБР. Освен това има и работа да се върши. — Тя ми протегна ръце, за да се изправи. Бях

изненадан от силата ѝ. — Трябва да си ходиш. Няма да се обидиш, ако те помоля да минеш през задната врата?

— Не — засмях се аз, — това вече започва да ми става навик.

Отидох до вратата и я плъзнах встрани. После се обърнах към Ели. Не знаех дали беше грешка това, което се случи между нас. И дали няма да се повтори. Погледите ни се срещнаха.

— Защо го направи? — опитах се да се усмихна на тръгване.

— Не знам — присви рамене тя. — Приеми го, че просто обичам предизвикателствата. Не мога да ти обясня всичко точно сега.

Кимнах.

— Е, каквото и да е, благодаря ти.

— Казах ти вече, че това беше само един приятелски жест — намигна ми тя.

Поклатих глава, гледайки я унесено:

— Имам предвид това, че ми повярва. От доста време никой не го е правил.

59.

Високият мъж се бе свил на предната седалка на своя тъмен форд, пуснал фотоапарат „Никон“ в скута си, на около петнадесетина метра от къщата на Ели Шъртлеф. Почваше да остарява за такива работи. Освен това тези коли ставаха все по-тесни. Сети се за доброто старо време, когато можеше да опънеш краката си докрай в някой кугар или гранд ам.

Видя, че от задната врата на Ели излиза някой. *Окей*, каза си, насочвайки фотоапарата, *време е да действаме!*

Мамка му, възкликна той и чак подскочи. Без да иска, щракна напосоки с фотоапарата. Този, дето излезе на улицата, беше Нед Кели.

Определено беше Кели! Той трескаво изщрака няколко бързи снимки. Чувстваше се така, сякаш бе ударил джакпота.

Сега трябваше само да не сваля очи от тази малка сладурана Ели. Изобщо не бе очаквал толкова приятно развитие на нещата. Той насочи обектива към Кели, увеличи го и отново защрака.

Разбира се, много добре знаеше, че този глупак е невинен. Явно мацката от ФБР също имаше такова чувство. Или нещо заговорничеха.

Замисли се какво да прави. Би могъл да изтича и да арестува Нед. Успехът щеше да му е в кърпа вързан. Щяха да поместят снимката му на първа страница на *Ю Ес Ей Тудей*. Разбира се, тогава щеше да се наложи да даде обяснение защо е следял Ели.

Той отново увеличи образа на Нед Кели и го снима точно когато се качваше в някаква стара таратайка. Номерата ѝ бяха от Северна Каролина — засне ги в едър план. Още една снимка анфас на Кели. Момчето никак не изглеждаше зле, въпреки несгодите напоследък.

О, имаш кураж, драги!, призна си високият. Целият свят го търси, а той къде бил — *в собствената ти къща*.

Високият сложи фотоапарата настрана и премятайки кибритената кутийка между пръстите си, се загледа замислено след потеглящата кола на Кели.

Хлапак е още, помисли си той, *ама куражлия*.

60.

Докато пристигна до работилницата на Чамп, бе станало полунощ. За моя изненада, вътре светеше. После видях неговото дукати, спряно до контейнера за боклука.

— Накъде така по нощите? — попита ме той, докато се промъквах през вратата към гаража. Чамп седеше с вдигнати на тезгяха крака, държейки в ръка вечната бутилка бира. Телевизорът бе включен. Джей Лено интервюираше Никол Кидман.

— Националната ни гордост, а? — казах аз, сядайки до него и кимайки към екрана.

— Тя е австралийка, брато, а аз съм новозеландец — отвърна Джеф леко обиден и ми предложи бира. — Не вярвам да знаеш снощните резултати по кърлинг просто защото си роден близо до Канада, нали?

— Позна — кимнах аз и двамата си чукнахме бутилките. Аз също се облегнах назад и си вдигнах краката на тезгяха.

— Е, и как беше партито, брато? Готини жени имаше ли?

— Само една — отвърнах аз.

— Тия високи кучки... — промърмори Джеф, без да ми обръща внимание, кимайки към Никол на екрана.

— Винаги съм смятал, че човек трудно може да се оправи с тях. Краката им ти пречат. Познавах една мацка...

— Чамп — прекъснах го аз, — искаш ли да чуеш какво се случи тази вечер?

— Всъщност — отвърна той, отпускаяки се на стола и обръщайки поглед към мен — трябва да ти кажа колко пълноценно решение взе, когато реши да ме включиш в това. Тази мацка, за която почнах да ти говоря, е истинска нощна птица. Два пъти седмично работи като администраторка. В „Бразилиън Корт“.

Свалих си краката долу и му посветих цялото си внимание.

— Първо на първо, трябва да се примириш, брато, че онова твое готино момиче изобщо не е било мацката, за която си мечтаел.

— Мисля, че тези неща вече не ме вълнуват толкова — въздъгнах аз.

Той също си свали краката и се извърна към мен.

— Доколкото разбрах, доста често е имала гости. И то видни. Как ти звучи името Стратън?

— Като новина от стар вестник — измърморих разочаровано. — Денис Стратън се е виждал с Тес. Това вече го знам.

— Уцели, ама едва в края на мишената — поклати глава Джеф с хитра усмивка. — Нямам предвид стареца, брато. Говоря за Лиз Стратън, *жената на Денис*.

Той се наслади на изумения ми вид, отново вдигна крака на тезгяха и самодоволно отпи от бирата си.

— Как мислиш, бива ли ме за тази работа, а?

61.

Много неща ме бяха шокирали, откакто излязох от апартамента на Тес в „Бразилиън Корт“, и вече сякаш почвах да му губя края. Какво общо има жената на Стратън с Тес, по дяволите?

Двамата с Ели се бяхме разбрали, че ако трябва да ѝ се обаждам в офиса, да използвам името Стив, като от Маккуин. Това ми беше първата работа на другата сутрин. Разказах ѝ какво ми бе съобщил Чамп.

— Мисля, че трябва да говорим с Лиз Тейлър, Ели.

— Преди това обаче е нужно да разберем коя всъщност е тя.

Имах си един коз, който криех до този миг, но реших, че сега е моментът да го изиграя.

— Може би аз знам един начин.

— Не, ти няма да правиш нищо — ядоса се Ели. — Стой мирно. Ще ти се обадя, щом се добера до някаква следа. Ясна ли съм, Стив?

Съгласих се с нея и се наложи този ден да го прекарам като един малък нелегален послушко. Излежахвах се в стаичката над гаража на Джеф, хапвах от стоплената на микровълновата печка лазаня и четях криминалетата му, поглеждайки от време на време новините по телевизията. Следващия ден беше същото. Ели не ми се обаждаше. Чувствах се като Ал Капоне, който се крие от федералните. Само че в моя случай мен ме търсеше не само ФБР, ами целият свят. И на помощ ми бяха не отракани главорези, а един откачен състезател по мотоциклетизъм, надуващ по цял ден газта на Ю Ту и на своя дукати.

Късно следобед същия ден Джеф почука на пода.

— Производствено събрание — викна той. — Качвам се по стълбите. Облечен ли си, брато?

Сметнах, че „облечен“ според него означава да съм с боксерки и тениска, а смисълът на „производственото събрание“ бе, че вече е четири следобед и е време за бира. Отворих вратата.

За моя изненада, на прага стоеше Ели, а зад нея се мяркаше широко ухилената физиономия на Джеф.

— Искам да ти благодаря, брато, за невероятното ти чувство за дискретност при опазването на тайната между нас и *шибаното* ФБР, че се намираш тук.

— Вие май вече сте се запознали — казах аз, отваряйки вратата по-широко.

Посуетих се малко и накрая навлякох чифт дънки.

Ели огледа разхвърляния склад, търсейки място къде да седне. Кашони с резервни части, пръснати по пода списания за мотори, неоправеният нар, на който бях спал...

— Хубава дупка — отбеляза тя.

— Благодаря — отвърна Джеф, изритвайки един кашон встрани. — И аз съм я използвал доста пъти. Трябва да призная — закима той одобрително към мен, — че когато каза агент от ФБР, не си представях точно Джоди Фостър.

Тя наистина изглеждаше чудесно в черния си костюм и розова блуза отдолу, но не особено ведра.

— Какво успя да разбереш за Лиз?

— Не кой знае колко. — Тя взе бирата и я вдигна към Джеф, като му благодари с кимване. — Моминското ѝ име е О'Калахън. Старо и известно семейство от Флорида. Повечето са съдии и адвокати, влиятелни и уединени. Тя е следвала във „Вандербилт“, работила е малко в адвокатската кантора на баща си. Омъжила се за Стратън преди около осемнайсет години. Казаха ми, че тя е била ключът към кръговете, които са финансирали по-голямата част от бизнеса му.

— Трябва да говорим с нея, Ели.

— Опитах се — въздъхна тя. — Искях да я разпитам, без да привличам вниманието към моята служба. Обаче ударих на камък със семейния им адвокат. Заяви ми, че това може да стане само в присъствието на Стратън, но и в този случай трябва предварително да се представи списък с въпроси.

— Господи, тая мацка си стиска краката по-силно от монахиня във фабрика за презервативи — възкликна Джеф и надигна бутилката.

— С една дума — супер! — Ели се намръщи. — Стратън я държи съвсем изкъсо. Тя не мръдва никъде извън къщи без телохранители. Нямам за какво да се захвана, за да я извикам на разпит.

— Но нали си от ФБР?

— Какво искаш да кажеш, да направя това през главата на шефа си ли? Трябва ни само един човек от нейния кръг. Някой, който да се добере до нея. Да я накара да говори. А там аз нямам никакви познати.

Както вече казах, имах един скрит коз. Но вече не си струваше да го крия, затова казах:

— Може би аз знам един начин.

62.

Човек никога не е сигурен, когато някой му казва, че му е приятел. Животът ме е научил, че пречки винаги могат да се намерят. Богатият се събира с богат, независимо кой от коя страна е. Нали англичаните твърдят, че няма дълготрайни приятелства или дълготрайни врагове. Има само дълготрайни интереси. И според мен човек никога няма да научи какви са тези интереси, докато не пробва.

Затова на другата сутрин се обадох по телефона. Чувствах се като шестнайсетгодишно хлапе, готвещо се за първата си среща. Никога не съм набирал телефонен номер с такава боязън.

— Аз съм, Неди. — Още като проговорих, и устата ми пресъхна.

Зачаках. Никакъв отговор. Започнах да си мисля, че може би съм направил грешка. Притесних се, че може би съм вкарал всички ни в ужасна беда.

— Ти май наистина скочи в най-дълбокото за спасител — въздъхна Соли Рот накрая.

Не се засмях. Той не го каза, за да ме разсмее. Такъв бе навикът му — искаше да покаже, че е адски сериозен.

— Когато си тръгнах, Соли, ти ме предупреди, че един мъж не бива да бяга посред нощите. Че никой проблем не е толкова голям, че да не може да се разреши. Може би тогава трябваше да те послушам. Сега искам само да разбера дали си говорел сериозно.

— Аз не те издадох, синко, ако това искаш да разбереш. Казах, че съм спал, когато ти си избягал.

— Знам — отвърнах леко засрамено. — Благодаря ти за това.

— Няма нужда — отвърна той спокойно. — Познавам хората, детко. И съм наясно, че не си извършил тези престъпления.

За момент отдръпнах слушалката от ухото си и преглътнах с усилие.

— Не съм, Соли. Кълна се в Бога. И ми трябва малко помощ, за да го докажа. Мога ли да ти се доверя?

— Може да ми се довериш за *следното*, Нед. — Бил съм вече там, където си ти сега, и съм се научил, че единственото нещо, което

ще ти помогне да гледаш затвора на картинка, се свежда до качеството на приятелите ти. Ти имаш ли приятели от такова качество?

— Не знам — отвърнах аз колебливо. Устата ми продължаваше да съхне. — От кое качество си ти, Соли?

Чух го да се киска.

— В работи като тази — от най-високото, детко — каза той и млъкна.

63.

— И така, с кого имаме среща тук? — Джеф вкара мотора в паркинга срещу църквата „Свети Едуард“ и угаси двигателя.

„Грийнс“ бе малко ресторантче, подредено като аптека в Норт Каунти — заспал квартал, като че ли още не се бе събудил от отдавна забравени и отминали времена. По времето на Джон Кенеди Палм Бийч бил зимна резиденция на Белия дом. Тогава президентът заедно с персонала си от Вашингтон са правели тук купони по цели нощи. На сутринта са се събирали за ранна литургия в „Свети Едуард“, след което са се изсипвали в „Грийнс“ все още в смокингите си и се смесвали с местните жители.

Мъжът, с когото имахме среща, бе седнал в ъгловото сепаре, облечен в син пуловер и сако за голф. Беше свалил шапката си — редеещата му бяла коса бе плътно прилепнала. Държеше отворен *Уол Стрийт Джърнъл*, а на лицето му проблясваха очила за четене. Приличаше повече на пенсиониран счетоводител, който си проверява котировката на акциите, отколкото на човека, който щеше да ми спаси живота.

— Що за птица е това бе, брато? — сръчка ме Джеф, като го видя. — Ти затова си опрял до мен значи, за да имаш истински мъж до теб.

— Казах ти вече, Чамп, довери ми се.

Приближих се бавно до масата. Мъжът отпи от кафето си и сгъна вестника.

— Значи не си казал нищо за мен — рекох с благодарна усмивка.

— Няма смисъл да го правя. — Той вдигна поглед към мен. — Все още ми дължиш една игра.

Усмигнах се широко. Той също. Протегнах ръка.

— Радвам се да те видя, синко. — Сол я пое и наклони глава на една страна, демонстративно преценявайки каква промяна е настъпила у мен. — Май яко си загазил, щом чак косата си подстригал.

— Време е за промяна — казах аз.

— Ще седнеш ли? — Той взе шапката си от стола и се вторачи в оранжевата коса на Джеф. — Значи това е момчето, за което ми спомена?

— Някой няма ли да ме представи? — Чамп ни огледа с любопитство.

Аз се усмигнах.

— Нещо доста народ взе да се трупа в бокса, Чамп. Запознай се със Соли Рот.

64.

— *Сол Рот!* — шашна се Джеф, отворил широко очи. — Оня Соли Рот, от Палм Бийч Даунс? И пистата за надбягване на кучета? И трийсетметровият „Гълф Крафт“, дето е закотвен на кея ей там?

— Трийсет и пет — поправи го Сол. — А също така и Поло Клубът, и Търговският център на градския площад, и „Американска презастраховка“, ако трябва да изредим всичко. Кой си ти, синко, новият ми биограф ли?

— Казвам се Джеф Хънтър. — Той протегна ръка и седна срещу Сол. — Със световен рекорд за бързина в хиляда кубика. Триста четиридесет и шест километра в час. По-точно триста петдесет и седем, ако изобщо могат да го засекаат. Лицето в ламарината, задникът във въздуха, както казват.

— Кой го казва това, синко? — Соли пое ръката на Джеф малко хладно.

Към масата се приближи сервитьорка, на чиято тениска бе написано *Симпсънс*.

— Какво искате да ви донеса, момчета? А на вас, господин Рот?

Положих всички усилия да скрия лицето си. Викаха я от още две маси. Тя нервно се обърна към Сол:

— Сега вече знаете защо пия, господин Рот.

Поръчах си бъркани яйца с малко чедър в тях. Чамп си поиска някакъв сложен омлет с чушки, салца, кашкавал, всичко това поръсено с търтила чипс. Палачинка и пържени картофи. Соли — рохко сварено яйце върху филийка пълнозърнест хляб.

Побъбрихме няколко минути тихичко. Той спомена, че съм направил правилен ход, като съм му се обадил. После попита как съм и добави, че съжалява за брат ми.

— Имаш си работа с много лоши хора, Нед. Но според мен това вече ти е ясно.

Закуската ни пристигна. Соли се загледа как Чамп се зае усърдно с дебелия си омлет.

— Тук идвам вече от трийсет години, но не съм виждал никой да си поръчва такова нещо. Бива ли го?

— Моля — Чамп бутна чинията си към него, — за мен ще бъде чест. Пробвайте го, господин Рот.

— Не, благодаря — отклони поканата Сол. — Опитвам се да не ям много преди обед.

Поставих вилицата си на чинията и навеждайки се към него, попитах:

— Какво успя да направиш?

— Някои неща — Сол сви рамене и натопи филийката си в рохкото яйце. — Макар че от някои от тях сигурно ще те заболи, детко. Знам, че си падаше много по това момиче. Направих някои проверки, използвайки собствени източници. Опасявам се, че не е точно така, както си го мислел, Неди. Денис Стратън не е използвал Тес. Било е обратното.

— Какво искаш да кажеш? — учудих се аз. Възможно ли е тя да е скроила номер на *него*?

Сол отпи от кафето си.

— Всъщност Лиз Стратън е стояла зад връзката на Денис Стратън с онова момиче. Дори нещо повече — тя я е организирала. Скроила му е номер. Момичето е било неин човек.

Примигнах неразбиращо.

— Но защо го е направила?

— За да го дискредитира — отвърна Сол, разбърквайки кафето си. — Всички знаят, че този брак на Стратънови не е точно такъв, какъвто изглежда. Лиз отдавна иска да се махне от него. Обаче той я държи много изкъсо. Повечето от парите им са на негово име. Тя се е канела да му скрои капан и да се измъкне с всичко, каквото той има.

— Чувал съм за такива кучки... — Джеф натъпка устата си със солидно парче омлет.

Направих му знак да млъкне. После попитах Соли:

— Искаш да кажеш, че Тес е била наета, така ли? Нещо като актриса...

— Малко повече от това, детко. — Сол извади сгънат лист от джоба на пуловера си и ми го подаде. — Опасявам се, че е била професионалистка.

Това бе факс от полицейска справка. От Сидни, Австралия. От него ме гледаше лицето на Тес. Косата ѝ бе силно опъната назад, очите — сведени. Различно момиче. Името, написано на полицейската справка, бе Марти Милър. Била е арестувана няколко пъти за продажба на рецепти за наркотици и проституция.

— Исусе Христе! — смаях се аз и се облегнах назад.

— Била е професионалистка от висока класа, Нед. Но от Австралия. Ето защо за нея тук няма нищо.

— Нов Южен Уелс — промърморих аз, припомняйки си първия ни ден на плажа.

— Австралийка, значи. Не съм изненадан. — Джеф дръпна листа от ръката ми.

Професионалистка, на която е било платено да прелъсти Денис Стратън. Наета, за да свърши дадена работа! Кръвта ми кипна. А аз през цялото време да се тормозя от мисълта, че не я заслужавам...

— Значи той е разкрил работата и е пратил да я убият — отроних аз през зъби.

— Стратън си има хора, които работят за него и са готови да направят всичко, което им нареди.

Кимнах. Сетих се, че Ели се съмняваше в местното ченге Лоусън. Оня, дето, изглежда, все се въртеше около Стратън.

— Ето защо полицията пипа така неохотно. Знаят, че двамата са свързани. Той ги държи в малкото си джобче, нали?

— Ако искаш да го хванеш, Неди — каза Сол, отправил настойчив поглед в мен, — аз също имам някои и други неща в малкото си джобче.

Усмигнах му се с благодарност. После отново вперих поглед във факса. Бедната Тес! Толкова красиво лице. Онзи ден вероятно също е смятала, че ще си получи парите. Топлият ѝ, пълен с надежда, поглед отново се върна в съзнанието ми. Предчувствала е, че и нейния късмет ще се обърне.

Ще го пипна, Тес, заклех се аз, загледан в лицето ѝ. После вдигнах очи и сложих факса на масата.

— Марти Милър — промърморих на себе си и се усмигнах на Сол. — Та аз дори не съм знаел името ѝ!

65.

Денис Стратън излезе от офиса в една от финансовите сгради по „Ройъл Палм Уей“ малко след пет.

Бентлито му се измъкна от гаража си и аз запалих раздрънканата си импала.

Не съм напълно сигурен защо изпитах внезапното желание да го проследя, но онова, което ми разказа Соли, наистина ме ядоса. Бях видял Стратън в действие на терасата с Ели. Предполагам, че съм искал да се убедя със собствените си очи какви ги върши.

Стратън мина покрай светофарите и продължи по моста към Уест Палм. Последвах го през няколко коли. Той непрекъснато говореше по телефона. Според мен, дори и да ме забележеше, едва ли някакъв си тип като мен в раздрънкана таратайка щеше да остави някаква следа в съзнанието му.

Първата му спирка бе „Рейчъл“, на 45-а улица — заведение, където можеш да излапаш огромен стек, като през това време гледаш стриптийзърките на пилона. Портиерът на вратата го поздрави сърдечно, сякаш бяха стари приятели.

Спрях на един паркинг надолу по улицата от другата страна и зачаках. След петдесет минути бях готов да зарежа цялата работа и да се прибера. Но половин час след това видях Стратън да излиза от заведението. Беше заедно с още един мъж — висок, червендалест, с побеляла коса, в син блейзър и убитозелени панталони. Един от онези надменни типове, които сякаш казваха: „Родът ми е от първите янки, дошли в Америка на борда на «Мейфлауър»“. Двамата се смееха и си подхвърляха закачки.

Качиха се в бентлито, свалиха му гюрука, запалиха пури и потеглиха. Аз ги последвах. „Синята кръв“ на вечерна разходка! Те се насочиха към Белведере, минаха покрай летището и свърнаха към Палм Бийч Кенъл Клъб. На ВИП паркинга.

Явно този ден не е бил силен за заведението, защото момчето, което паркираше колите, огледа подигравателно таратайката ми, но с

удоволствие взе двайсетачката, която му подадох, и ми пъкна пропуск за клуба. Стратън и приятеля му се насочиха към асансьора за ложите.

Седнах в другия край на покритото със стъкло заведение. Поръчах си бира и сандвич и се почувствах задължен от време на време да ставам, да се приближавам към кабинката на букмейкъра и да правя малки залози от по два долара. Стратън също участваше активно в залаганията. Изглеждаше весел, смееше се гръмогласно, пуфкаше си пурата и на всеки манш измъкваше стотачки от дебела пачка в джоба си.

Към тяхната маса се приближи трети човек — дебел, оплешивяващ мъж, с тиранти. Те продължиха да залагат като луди и да поръчват бутилки шампанско. Колкото повече губеха, толкова по-весело се смееха, давайки щедри бакшиши на стюарда, който идваше да взема залозите им.

Около десет часа Стратън се обади по телефона си и всички едновременно се изправиха. Той подписа сметката — вероятно няколко хиляди, — после ги прегърна през раменете и тримата тръгнаха надолу.

Платих и поех след тях. Те се набутах в бентлитото. Гюрукът му бе свален и всички пушеха пури.

Малко криволичейки, се върнаха обратно в Палм Бийч през средния мост. Стратън направи десен завой и пое към кея.

Време за купон, а, момчета?

Вратите се отвориха пред тях и пазачът им махна да влизат. Нямахме как да ги последвам, обаче любопитството ми се разпали. Паркирах колата в една странична уличка и пеша се качих обратно на моста. Повървах по него и намерих място, откъдето кейовете се виждаха като на длан. Малко по-нататък бе седнал един възрастен чернокож мъж с въдица в ръка.

Стратън и дружките му все още криволичеха из пристанището. Тримата се приближиха до предпоследния кей и се качиха на борда на една огромна бяла яхта, на име *Мирабел* — едно от онези бижута на съвременната техника, от които човек не може да откъсне очи. Стратън се държеше като собственик и поздравявайки екипажа, започна да развежда приятелите си из палубата. После се скриха за малко от погледа ми, но скоро отново излязоха, понесли в ръце ядене и пиене. И

пак подхванаха купона, разположили се на яхтата на Стратън, сякаш светът бе техен.

— Опа! — подвикна чернокожият въдичар до мен.

Три дългокраки, прилични на манекенки, момичета, пристъпвайки предпазливо на високите си токчета, бавно се насочиха към яхтата. После се качиха на борда на *Мирабел*. Като нищо можеха да бъдат ония гърли, дето се въртяха около пилона същата вечер в „Рейчъл“.

Стратън, изглежда, бе близък познат на едната от тях — блондинка в къса червена поличка. Той я прегърна и представи и останалите на приятелите си. Всеки получи по чаша и постепенното разделение по двойки започна. Дебелият взе да танцува със слабо, червенокосо момиче в къса тениска с гол кръст и дънкова пола.

Стратън придърпа Червената поличка на една от пейките. Започна да я целува и да я опипва. Тя обгърна талията му с дългия си крак. После той се надигна, хвана я за ръката и стиснал бутилка шампанско, подхвърли някаква шега към приятелите си. Двамата изчезнаха долу.

— Ега ти шоуто! — подхвърлих аз на въдичаря.

— Всяка вечер е така — каза той. — Скъсват се по това време на годината.

66.

— Откъде го взе това? — надигна се Ели от кухненския барплот, без да откъсва поглед от факса с полицейската справка за Тес.

— Не мога да ти кажа, човек с влияние е — отвърнах загадъчно.

— С влияние ли? — Тя поклати глава. — Това не е влияние, Нед. Дори полицията я няма тази информация. Аз рискувам всичко, като се заемам с това, а ти дори не можеш да ми кажеш с кого, освен нас, контактуваш?

— Не съм му споменал и за теб, ако това ще те накара да се почувстваш по-добре — усмихнах се аз.

— О, браво на теб! — засмя се горчиво Ели. — Наистина ме успокои. Още от самото начало знаех, че това е вътрешна работа. А сега нямам ни най-малка представа чия. — Тя се замисли. — Щом Лиз Стратън е погодила номер на мъжа си...

— ... Значи би могла да му погоди номер и за картините — довърших мисълта й. — И аз се сетих за това.

Ели отново седна. По унесения й поглед разбрах, че я е завладяла някаква озадачаваща я мисъл, която не й бе хрумвала досега.

— Възможно ли е да сме сбъркали за Стратън?

— Да предположим, че тя е погодила номер на мъжа си с Тес. — Аз седнах до нея. — Но защо тогава се е нахвърлила и върху приятелите ми? Защо е трябвало да убиват Дейв?

— Не — поклати глава Ели, — това е дело на Стратън. — Сигурна съм. След като е бил изработен, си е помислил, че ти си го изработил.

— Кой тогава е Гаше, по дяволите? Лиз ли?

— Не знам. — Тя извади тефтерче и си записа нещо. Нека се придържаме към това, с което разполагаме. Почти сме сигурни, че Стратън има пръст в убийството на Тес. Явно е разбрал, че тя му е пробутана нарочно. И ако е така, по всяка вероятност се е досетил, че зад тази работа стои жена му.

— Е, сега вече знаем за какво са всички тези телохранители! — възкликнах аз. — Не за да я пазят, а за да внимават да не избяга.

Ели кръстоса крака на стола като йога и отново взе факса.

— Мисля това да го предоставим на полицейското управление в Палм Бийч. Може по-добре да се оправят...

— Човекът, който ми го даде, ме предупреди да не го показвам на полицията.

— Окей, Нед! — погледна ме тя остро. — Предавам се. А какво ти препоръча да правиш с него?

— Да се оправдая.

— Да се оправдаеш? Това означава ли да оправдаеш и мен?

— Тази жена крие много опасности. Ако успеем да се доберем до нея... Ако тя ни помогне да докажем връзката между Стратън и Тес, а може би да разгадаем и мистерията с картините, това ще бъде достатъчно, нали?

— И какво искаш да направиш по този въпрос? Да я отвлечеш ли? Казах ти, че вече опитах...

— Ти си опитала по твоя си начин. Но виж какво... — Аз вперих поглед в очите ѝ. — Не ме питай откъде знам това, но успях да науча, че Лиз Стратън има определена среща в четвъртък за обяд в „Табу“. Това е вдругиден.

— Кой ти го каза? — Ели сякаш вече започваше да се ядосва.

— Не ме питай. — Взех ръката ѝ в своята. — Казах ти вече, един човек с влияние.

Тя се усмихна мрачно:

— Този твой познат има ли достатъчно влияние да ме измъкне от килията до теб, когато цялата тази работа се разчуче? — Стиснах ѝ ръката с благодарна усмивка. — Освен това стои и въпросът с телохранителите, Нед. Те винаги са около нея. А и едва ли би било проява на мъдрост да се появиш на обществено място посред бял ден, нали? И то не къде да е, а в „Табу“.

— Вярно е — съгласих се аз, — но за щастие, познавам човека, който ще го направи.

— Е, как изглеждам? — Джеф се ухили, надничайки над очилата си „Оукли“. — Бая съм светнал, а? За монтьор като мен това си е направо изстъпление. Благодарение на магазина „Поло“.

Добре подредената предна зала и барът на „Табу“ бяха пълни с представители на хайлайфа в Палм Бийч.

Безброй блондинки и жени в кашмирени блузи в пастелни тонове, с чанти „Хермес“ в ръце. Мъже в „Стъбс и Уутън“ със слънчеви очила, с небрежно наметнати на раменете пуловери, разсеяно ровейки в раците си и салатите „Цезар“. Някои от тях изглеждаха така, сякаш току-що са излезли от именията си по Оунгън Авеню.

— Калвин Клайн ряпа да яде — кимна Ели. Тя разглеждаше залата, надничайки през рамото на Джеф.

Лиз Стратън обядваше на една ъглова маса с три свои приятелки. Двамата ѝ телохранители бяха седнали на бара, поглеждайки ту към Лиз, ту към току-що слязлата от едно ламборгини стройна блондинка.

— Просто се наслаждавам на пейзажа, преди да скоча и да почне екшънът. Човек никога не знае кога пак ще получи покана за острова — рече усмихнато Джеф.

Ели отпиваше от перието си с лимон. Беше видимо притеснена, защото никога не бе ѝ хрумвало, че ще седи в „Табу“. До този момент я успокояваше мисълта, че си върши работата. Обаче само след няколко минути, ако нещата не потръгнеха както трябва, обвинения като „подстрекателство и съучастничество“ щяха да ѝ се сторят просто като дар Божи.

Номерът беше да изведат Лиз Стратън от ресторанта, а телохранителите да си останат в него. Нед чакаше отзад в колата. Надяваха се, че Лиз ще се разприказва с такова удоволствие, с каквото те бяха готови да я изслушат.

— Господи! — прошепна възхитено Джеф, протягайки шия. — Оня там на бара не е ли Род Стюърт?

— Не е Род Стюърт. Обаче ми се струва, че виждам Томи Лий Джоунс.

Сервитър на име Луис дойде да попита не са ли готови с поръчката.

— За мен раци — затвори менюто Джеф, сякаш правеше това всеки ден.

Ели си поръча пилешка салата. В ухото ѝ имаше слушалка, която ѝ позволяваше да се свързва с Нед отвън. Просто чакаха удобния момент, за да направят хода си. *Божичко...*

Минаха няколко минути. Сервитърът им донесе поръчката. Изведнъж Лиз Стратън се надигна с едната от приятелките си и двете се запътиха към тоалетната.

— Почваме, Нед — каза Ели в микрофончето и крадешком се огледа към бара. — Пази ми гърба, Чамп.

— Ега ти късмета! — изстена Джеф, вперил поглед в току-що пристигналото ястие. — Виж каква страхотна манджа изпускам.

Ели се надигна от мястото си и се насочи право към Лиз Стратън, настигайки я в задния край на ресторанта. Лиз я погледна с безразличие, после я позна и се усмихна. Ели се наведе към нея, все едно се готви да я целуне по бузата.

— Знаете коя съм, госпожо Стратън. Знаем за вас и Тес Маколиф. Трябва да поговорим. Право напред има задна врата. Навън чака кола. Ще го направим без усложнения, ако дойдете веднага.

— Тес... — Тя се поколеба. После бързо погледна към телохранителите. — Не, не мога.

— Разбира се, че можеш, Лиз. В противен случай те прибираме за изнудване и съучастничество в убийство. Просто не се оглеждай назад, а ме последвай през вратата навън.

Лиз Стратън стоеше неподвижно и не знаеше какво да предприеме.

— Повярвайте ми, госпожо Стратън, никой няма да ви обвини, ако ни помогнете.

Накрая Лиз кимна.

— Суз, ти отивай — подвикна тя на приятелката си. — Ей сега идвам.

Ели прегърна Лиз през раменете и меко се опита да я побутне към вратата.

— Нед, излизаме — каза тя в апаратчето.

Един от телохранителите се изправи, гледайки към тях, явно мъчейки се да разбере какво става.

Ели избута Лиз през вратата. *Хайде, Чамп, действай! Твой ред е, помисли си тя.*

— Здравсти, пичове. — Джеф пристъпи към бара, препречвайки им пътя. — Знае ли някой от вас къде мога да намеря билети за концерта на Бритни Спийърс в „Кравис“? Мисля, че беше в „Кравис“, а?

— Върви на майната си — каза телохранителят с опашката и се опита да го избута от пътя си.

— *На майната си?* — смаяно примигна Джеф. Той изрита силно едрия мъж в краката и го събори на пода. — Аз гледам на Бритни много сериозно и никак не обичам хора, които се отнасят с нея като с последната курва.

Той сграби другия телохранител за ръката и го тласна в бара. Поднос с чаши се разсипа, звъннаха строшени стъкла.

Хубавата брюнетка зад бара, с името Синди на джобчето, извика:

— Хей, я да спирате! — После се обърна към другия барман. — Анди, ела да помогнеш. Боби! Майкъл!

Изведнъж Опашката бръкна под сакото си и извади пистолет.

— От друга страна, брато — обади се отново Джеф, отстъпвайки назад с вдигнати ръце, — всяка, която си пъха езика в гърлото на Мадона пред цял свят, според мен си е жива и здрава кучка.

Той блъсна едно бар-столче към стреснатия телохранител, след което се втурна към изхода.

— *Ама това си ти!* — ахна Чамп, блъскайки се в Род Стюърт на бара. — Много ми хареса последният ти албум, брато. Много романтичен. Не знаех, че и ти си такъв.

68.

— Това е Нед Кели — каза Ели, побутвайки Лиз към задната седалка на служебната си кола.

Лиз замръзна на мястото си, шокирана и объркана от това, което чу.

— Той е невинен, госпожо Стратън. Приписват му убийства, които смятаме, че са били извършени по нареждане на съпруга ви.

Аз се извърнах от мястото си зад волана и се вгледах в очите на Лиз Стратън. Не ми се видя вбесена или поне раздразнена от това, което се разиграваше. Гледаше само леко уплашено.

— Не мога да ви кажа... Той ще ме убие — каза Лиз. — Умирам от страх само като се сетя за него. Обаче повече не мога да търпя.

— Ще го арестуваме, госпожо Стратън. — Ели се намести до нея на задната седалка. — Но за да го направим, имаме нужда от помощта ви.

Настъпих газта и подкарах бързо, още щом чух задната врата да се хлопва. Минах няколко преки, свих в една странична уличка и спрях към края ѝ.

Ели се обърна към Лиз. Ето това е, помислих си аз. Онова, което жената на Стратън щеше да каже в следващите две минути, или ще ме спаси, или ще ме съсипе.

— Знаем, че сте платили на Марти Милър да се представи за Тес Маколиф и да прелъсти мъжа ви.

Лицето на Лиз поруменя, явно разбираше, че вече няма смисъл да се преструва.

— Да, аз му скроих този номер. — Тя сякаш бе готова да се усмихне, докато изричаше тези думи, но очите ѝ се насълзиха. — Освен това, да, знам, че е разбрал и е наредил да я убият. Наясно съм, че това бе ужасно. Но мъжът ми е опасен човек. Не ми дава да мръдна никъде без тия мутри.

— Мога да сложа край на това — каза Ели, полагайки ръка на рамото ѝ. — Мога да го свържа с местопрестъплението в „Бразилиън

Корт“. Просто е необходимо да докажа, че той е разбрал какво вършите.

— О, разбрах — изхлипа Лиз. — Той накара да проучат Тес. Успя да проследи един мой банков превод, адресиран до истинското ѝ име. И два дни преди кражбата на картините ме притисна до стената. — Лиз дръпна, пуловера си надолу и ни показа две синкави следи под шията си. — Това доказателство достатъчно ли е?

Повече не можех да чакам. Извърнах се рязко назад. Лиз знаеше много добре, че може да промени всичко, което ми се случи напоследък.

— Моля ви, госпожо Стратън, кажете кой открадна, картините? Кой уби приятелите ми и брат ми? *Кой е Гаше?*

Тя сложи ръка на рамото ми.

— Заклевам ви се, господин Кели, нямам нищо общо с това, което се е случило на брат ви. Нито пък с другите убийства. Но не бих се учудила да е работа на Денис. Той е луд по картините си. Искан да си ги върне на всяка цена.

Погледнах към Ели. Бе също така изненадана като мен от думите на Лиз. Ако Денис Стратън не е откраднал собствените си картини, кой тогава го е направил?

— Някой го е измамил, госпожо Стратън. Мислех, че може би знаете кой. Кой открадна картините? Вие ли?

— Аз ли? — Устните на Лиз Стратън се изкривиха в горчива усмивка. — Щом искате да разберете какъв боклук е мъжът ми, тогава ще ви кажа. *Картините не са откраднати.* — В очите ѝ проблесна победоносно пламъче. — Открадната е само една.

69.

Открадната е само една. Двамата с Ели се спогледахме, без да можем да разберем нищо.

— Какво казахте?

Изведнъж зад нас се чу шум от бързо приближаващ се мотор. Чамп, надвесен над кормилото на своя дукати, надуваше газта. После рязко намали, гумите изсвириха по асфалта и той спря до колата.

— Време е да изчезваш, рейнджър. Иде потеря зад гърба ни, на около една пряка оттук.

Погледнах назад. В пресечката току-що влизаше черен мерцедес, който се насочи право към нас.

— Те търсят мен — каза Лиз, вперила поглед в Ели. — Нямате представа колко ужасни са тези хора. Готови са да направят всичко за мъжа ми. — Тя се обърна към мен. — Трябва да се махате!

Отвори вратата и преди да успеем да я спрем, излезе и заотстъпва назад.

— Ето какво ще направим — каза тя. — Елате у нас около четири. Денис ще бъде там. Тогава ще поговорим.

— Лиз — извика Ели, вдигнала поглед към нея, — само ми кажи какво искаше да кажеш с това, че е открадната само една картина. Нали са били четири?

— Помислете за това, агент Шъртлеф — отвърна Лиз Стратън. Усмивайки се, тя продължаваше да отстъпва. — Вие сте специалистка по изкуствата. Защо според вас той се нарича Гаше?

Черният мерцедес сви към Лиз и започна да намалява.

— Елате у дома — повтори тя с някаква фатална усмивка. — В четири.

От колата в движение скочиха двама мъже и я сграбчиха за ръцете. Изгледаха ни заплашително и без много да се церемонят я набутаха на задната седалка. Никак не ми се искаше да я изпускам, но просто нямахме избор.

— Абе, Неди! — Чамп отново гледаше назад по улицата, навивайки газта на мотора. — Този път я оцапахме.

След мерцедеса в пресечката бе влязла още една кола — черен хамър — и главоломно се носеше право към нас. Този път обаче без да дава признаци, че се кани да намали.

— Нед, изчезвай моментално! — Ели ме заблъска да изляза навън. — Те търсят *теб*, забрави ли?

Стиснах ръката ѝ.

— Няма да те оставя.

— Нищо не могат да ми направят! — извика Ели. — Аз съм от ФБР. Но не бива да ме виждат с теб. Тръгвай!

— Нед, хайде — подкани ме Джеф, форсирайки оглушително двигателя.

Изскочих от шофьорското място и се метнах зад Джеф. Ели ни махна.

— Ще се видим по-късно.

— Не я мисли нея, брато! — викна Чамп. — Притеснявай се за нас!

Хванах го през кръста и се залепих за гърба му.

— Защо?

— Летял ли си на F-15?

— Не — рекох и се обърнах да видя какво става отзад.

Хамърът се целеше точно в нас. Нямаше никакво намерение да намалява. И след три секунди щеше да ни размаже.

— Нито пък аз — каза Чамп, вдигайки оборотите на мотора. — Обаче се дръж здраво. Казвали са ми, че на F-15 човек се чувствал ето *така*.

70.

Предното колело се вдигна и ускорението едва не ми откъсна главата. С нещо близо до свръхзвуковата скорост, дукатито се изстреля напред като ракета.

Изпитах чувството, че ме влечи реактивен самолет, и мислейки само за живота си, се залепих за Джеф. Стисках се за него и си мислех, че ако само за част от секундата отслабя хватката си, ще се размажа на бетона.

Прелетяхме пресечката за секунда, насочили се към езерото. Погледнах назад. Хамърът изобщо не спря. Вече твърдо бях убеден, че иска да ни сгази.

— Да изчезваме бързо оттук! — ревах аз в ухото на Джеф. — Гонят ни!

— Вашето желание е заповед за мен!

Моторът сякаш експлодира и аз отново едва се удържах на седалката. Носехме се с над сто и шейсет километра в час и къщите край нас се сливаха като стена. Стомахът ми се сви на топка. Летяхме като вихър право към един стоп. Коконът Роу, последното кръстовище преди езерото. Имаше само един път, по който можехме да се измъкнем — на север. Чамп намали съвсем малко, но хамърът не изоставаше.

— По кой път? — викна Чамп, извърщайки леко глава назад.

— Че то има само *един* път — надясно! — възкликнах аз.

Бяхме все още на една-две пресечки от най-луксозната търговска улица в цяла Флорида. Там нямаше начин да не се появят ченгета.

— *Ти* си мислиш така! — викна Чамп и светкавично смени на пониска предавка. Дукатито изхвъркна на кръстовището и почти легна на асфалта в остър ляв завой.

Дънките чак ми се отъркаха в настилката. Ужасен, видях, че минахме на една боя разстояние от един лексус. Зад волана му седеше някакъв турист със замръзналото си от изумление семейство.

Вече криволичехме по „Коконът“.

— Как ти се стори това излизане, брато? — ухили се Джеф, извъръщайки глава към мен.

Беше все едно да изхвъркнем от гората и да попаднем на ски писта, само че срещу връхлитащите скиори. Огледах се, доколкото можах, за ченгета и въздъхнах с облекчение, след като не видях нито едно. После се сетих да погледна и назад. Хамърът бе спрял на пресечката. Бях сигурен, че ще завие вдясно, но той не го направи! Свирейки с гуми, с танцуваща задница, той отново ни подгони.

— Господи! — извиках аз, впивайки пръсти в якето на Джеф. — Тоя пак е подире ни.

— Мамка му! — изруга приятелят ми. — Тия пичове нямат никакво уважение към закона.

Той даде газ и ние се понесохме като вятър към най-оживената търговска улица в Палм Бийч, Уърт Авеню. Чамп намали за част от секундата, сетне пак форсира двигателя и извика:

— Винаги съм искал да опитам това нещо...

Последва рязък завой вляво и се понесохме по Уърт, Авеню. *Срещу движението!*

71.

Това бе най-ненормалната ситуация, в която бях попадал.

Криволичехме между идващите срещу ни коли, носехме се напред и внимавахме да не ударим някой пешеходец. Туристите и местните ни сочеха с пръст, сякаш им правехме шоу. Профучахме между две спрели коли. Молах се да не чуя полицейска сирена.

Избегнахме на косъм един мъж, който товареше джипа си със стока, обаче закачихме някаква антична поставка, която се катурна и се пръсна на парчета на земята. Минахме покрай „Филипс Гелърис“. Погледнах назад. За моя изненада хамърът продължаваше да ни преследва, бясно надувайки клаксона на всеки, който би могъл да му се изпречи на пътя. Шофьорът му се държеше така, сякаш има имунитет срещу ченгетата.

— Чамп, трябва да се омитаме оттук — викнах аз в ухото му. — Да се махнем от *тази* проклета улица!

— И аз си мислех същото — кимна той.

Направихме остър завой и влетяхме във входа за „Нойнсиета Кънтри Клъб“. Отново погледнах назад. Хамърът си бе пробил път през насрещното движение и все още неотстъпно ни следваше.

Чамп пак форсира и ние набрахме скорост, приближавайки се към едно голф игрище. През храстите се виждаха фигурите на играчи. Хамърът ни настигаше.

Затегнах хватката си около кръста на Джеф:

— Нямам повече идеи.

— Как си с голфа, брато? — развеселено попита той. И добави: — Дръж се! — Килна дукатито в остър десен завой и от настилката се разхвърчаха искри. Прелетяхме през малък отвор в живия плет и храстите ни шибиха през лицата.

Изведнъж се оказахме извън пътя, посред съвършено подредено и подстригано голф игрище!

На десетина метра пред нас един играч тъкмо бе вдигнал стика за удар.

— Извинявай! — викна му Чамп, профучавайки до него.

Двама играчи, седнали в количка, ни гледаха вцепенени.

— Ще кривна малко вляво — извика Джеф. — Дано да им изчезна.

Той пресече зеленото голф игрище и моторът набра скорост. Вече всички играчи бяха вперили изумени очи в нас.

— Чамп, ти да не си откачил бе, човек! — изкрещях аз.

Изведнъж минахме през още един жив плет и се озовахме в нечий заден двор с красив плувен басейн и съблекални. До него на шезлонг се бе изтегнала жена в бански костюм с вестник в ръка. Тя стреснато вдигна глава и ни огледа смаяно.

— Извинявай! — подвикна ѝ Джеф. — Объркахме малко пътя. Чети си!

Жената веднага посегна към мобилния си телефон. Знаех, че след около две минути хамърът щеше да бъде последната ни грижа. Зад нас щеше да се извие опашка от полицейски патрулки. Какъвто и комизъм да бе имало в ситуацията досега, започна да се изпарява. Обзе ме паника...

Гмурнахме се през друг отвор в живия плет и изскочихме в Саут Каунти.

— Чисто е — намигна ми Джеф, извивайки леко глава назад. — Няма начин оня хамър да ни последва.

Проблемът обаче се състоеше в това, че от острова, на който се намира Палм Бийч, човек можеше да избяга само през няколко места. Поехме към южния мост. Смятах, че вече се намираме в безопасност, освен ако някой не се обади по радиото на моста. Профучахме покрай няколко скъпи имения. Покрай това на Денис Стратън — също.

След това се обърнах назад.

О, боже! Хамърът отново се бе залепил зад нас. А към него се бе присъединил и черният мерцедес! Само че този път нещата бяха много по-зле. Покрай ухото ми изсвистя куршум, а след това още един.

Копелетата стреляха по нас!

Стиснах здраво Чамп през кръста.

— Джеф, настъпни го!

Дукатито трепна, после се хвърли напред, включен на някаква суперпредавка.

Летяхме покрай имения, соленият вятър бръснеше лицата ни. Видях стрелката на километража да стига 145 километра в час, после

сто и шейсет... сто и деветдесет. И двамата легнахме над мотора. Както казваше Чамп: „лицето в ламарината, задникът в небето“. Но така най-сетне започнахме да се отдалечаваме от преследвачите си.

Приближавахме края на правата отсечка. Имението на Тръмп, Мар-а-Лаго, ни остана вдясно. Взехме един стръмен завой и... *Южният мост вече се виждаше!*

Погледнах назад към хамъра, който ни следваше на около стотина метра. Щяхме да успеем!

После изведнъж усетих дукатито да минава с вой на по-ниска предавка и чух Джеф да вика:

— Ах, мамка му!...

И не можах да повярвам на очите си: по канала бавно пуфтеше грамаден кораб и *мостът бе започнал да се вдига!*

Камбаната на моста биеше лудо. Перилата бяха започнали да се прибират. Напред вече се заформяше опашка от коли и фермерски пикапи.

Хамърът се носеше зад нас.

Имахме на разположение само няколко секунди, за да решим какво да правим.

Джеф намали, приближавайки края на опашката. Хамърът също намали — вътре сигурно си даваха сметка, че няма накъде да бягаме.

Ако вдигнем двеста и осемдесет и профучахме покрай тях, ония типове щяха да ни застрелят. Можеше да успеем да заобиколим по колелото и да продължим още по на юг покрай завоя на Слоун, но чак до Лейк Уърт нямаше как да избягаме от острова — това бяха километри разстояние.

— Дай някаква идея, Джеф! — отчаяно се развиках аз.

Но той вече бе решил какво да прави.

— Дръж се! — изкрещя ми в отговор. — *Ама здраво.*

Като разбрах какво е намислил, кръвта ми замръзна.

— Имаш ли представа какви ги вършиш?

— Съжалявам, брато — той се извърна и сякаш ме изгледа прощално. — Това е ново дори и за мен.

С рязък завой изкара дукатито от опашката и с димяща задна гума изстреля огромния мотор под спусналата се бариера. Стиснах очи и си прочетох молитвата. Мостът вече бе започнал да се отваря. Отначало половин метър, после два, три...

Моторът започна да се изкачва по бавно надигащата се платформа.

— Лягай долу — викна Джеф.

Профучахме по платформата с виещ двигател, почти слепнали се с мощната машина. Нямах представа на какво разстояние сме от другата страна на моста. Бях си заврял главата в гърба на Джеф и се молех.

Излетяхме от платформата...

Нямам представа колко време сме останали във въздуха. Със затворени очи притисках лице в гърба на Джеф и стисках зъби. Очаквах да чуя нещо ужасно, нещо, което да ми подсказва, че краят приближава. След което да почувствам удара, от който щях да се разлетя на парчета.

Но вместо това ме облада страхотно усещане. Помислих си, че може би това изпитват птиците, носейки се грациозно във въздуха в почти безтегловно състояние. За миг настана пълна тишина. След това прозвуча гласът на Чамп:

— Ще успеем!

Отворих очи тъкмо навреме, за да видя как отсрещният край на моста стремително се приближава към нас и изчезва под бясно въртящите се колелета на мотора. С все още вирнато нагоре предно колело, моторът се тръшна на задното, за миг като че ли щяхме да изхвърчим от пътя и да се забием в страничните перила. Стегнах се, подготвяйки се за удара. Джеф обаче овладя ситуацията. С почти неусетно докосване на спирачката той спусна предното колело на земята и моторът плавно се спусна по платформата. *Успяхме!* Не можех да повярвам.

— Какво ще кажеш? — извика доволно Джеф, спирайки пред една жена в малък микробус, чиито очи се бяха разширили до неузнаваемост. — Излитането не беше кой знае какво, обаче кацането бе супер! Джеф се извърна към мен и ме дари с широка усмивка. — Следващия път ще взема да опитам същия номер, само че през нощта.

73.

От другата страна на улицата срещу „Табу“ мъжът в тъмната кола бе видял цялата сценка и тя никак не му хареса.

Мерцедесът спря, вратите се отвориха стремително и един от хората на Стратън замъкна Лиз на задната седалка.

Той присви око зад окуляра на фотоапарата и защрака.

После момчетата на Стратън в хамъра хукнаха подир Нед Кели и оня новозеландски каубой с чудовищния мотоциклет.

— Опасни муцуни! — промърмори той на себе си. — Дано оня пич да е добър в ездата...

После двама от мутрите на Стратън излязоха от колата и се приближиха към Ели Шъртлеф.

Това го накара да посегне към пистолета. Но не знаеше дали трябва да се намеси или не. Завърза се някакъв спор, доколкото можа да прецени. Онези почнаха да се държат по-грубо, ала мацето им тикна картата си под носовете им, без да ѝ мигне окото.

Куражлия момиче, призна мъжът в тъмната кола.

Да разиграе целия този театър, за да се добере до Лиз Стратън. Да прави лудории с търсен за убийство тип.

— Куражлийка! — засмя се тихо той. — Обаче в тънките комбинации хич я няма.

Всичко, което трябваше да направи той, бе да подхвърли някоя от тези снимки на федералните от другата страна на улицата и кариерата ѝ отиваше на кино. Животът ѝ — също.

Мъжете на Стратън се оттеглиха. Картата, изглежда, свърши работа, защото след кратка препирня те се качиха в колата. Доближиха мерцедеса към другата кола, после отпрашиха напред. Мъжът в тъмната кола свали ръката си от пистолета. Бе доволен, че реши да изчака. Тази работа май бе на път да стане доста дебела.

Може би той просто *трябваше* да предаде тези снимки. Оня тип бе издирван от властите убиец. Момичето рискуваше адски много. Ами ако и самата тя се забърка в някоя каша?

Той загледа как мацката от ФБР се качва в колата и потегля.

— Никаква я няма в тънките неща — повтори си той тихо и отново запремята пакетчето кибрит между пръстите си.
Кураж обаче тя имаше в излишък.

74.

С Ели се срещнахме към три и половина същия следобед в гаража на Чамп. Зарадвах се, че се е оправила без проблеми, и я прегърнах. По начина, по който отвърна на прегръдката ми, усетих, че тя също се е притеснявала за мен. Разказахме ѝ за лудориите с мотоциклета.

— Джеф, ти си пълна откачалка! — поклати глава Ели.

— Не знам — сви рамене той, като че ли обмисли казаното. — Често ми се е струвало, че границата между лудостта и безотговорността е твърде размита. Но тъй или иначе, ми се стори далеч по-добър вариант, отколкото купона, дето ни очакваше с ония типове от хамъра. Като се имат предвид обстоятелствата, смятам, че нещата се наредиха твърде добре.

Погледнах към стенния часовник. Работата бе стигнала до решителното „сега или никога“. През следващия час можеха да ни се случат много неща. Вероятно щяхме да открием кой е откраднал картините на Стратън, вероятно щях да докажа, че съм невинен. Но никой не знаеше със сигурност какво ни очаква.

— Е, готова ли си за Лиз? Готова ли си да притиснеш Стратън?
— попитах я аз.

Забелязах, че този път и тя изглеждаше нервна.

— Да — кимна ми тя и ме хвана за ръката. Лицето ѝ беше напрегнато. — Искам само да ти кажа, че това няма да е единственото нещо, което ще се случи у Стратънови.

После бръкна под сакото си и в ръцете ѝ звъннаха чифт белезници.

Стомахът ми се присви. През последните няколко дни се чувствах странно свободен — бягах, криех се и преследвах, а може би и се приближавах към залавянето на убиеца. Почти бях забравил, че върша тази работа в компанията на агент от ФБР.

— Ако всичко стане така, както се надяваме, ти ще се предадеш — каза Ели, вече възприела онзи особен полицейски тон. Спомняш ли си уговорката ни?

— Разбира се — кимнах спокойно аз, макар че от тази мисъл косата ми настръхваше. — Много добре си я спомням.

75.

По-голямата част от пътя към Палм Бийч го минахме в мълчание. Каквото и да се случеше у Стратънови, знаех, че свободата ми приближава към своя край.

Градът бе призрачно замрял. Беше четвъртък, средата на април. По Уърт Авеню се мотаеха само няколко туристи. На един светофар пред нас мина достолепна жена с побеляла коса и кожух, въпреки априлската жега, помъкнала пудела си за каишката. Погледнах към Ели и двамата се усмигнахме. Хващах се за всяка дреболия от света около мен, само да не мисля за предстоящото.

Свърнахме към частната уличка на Стратън и точно тогава видях, че работата май не вървеше към оправяне.

Уличката бе блокирана от две полицейски коли с проблясващи буркани. Пред вратата му бяха паркирани още автомобили с лампи.

Отначало си помислих, че причакват мен, и се уплаших, че Лиз ни е скроила номер. *Но не беше това...* От вратата се измъкна линейка.

— Присвий се малко зад седалката — каза ми Ели. Изхлузих се колкото можах на задната седалка, скривайки лицето си под козирката. Ели свали стъклото и си показа картата на полицая.

— Какво е станало? — попита го тя.

Ченгето бегло огледа картата й.

— Вътре има два трупа — кимна той към къщата. — Застреляни са. Не съм виждал никога такива неща като тези, дето станаха напоследък.

— Стратън мъртъв ли е? — попита Ели.

— Не — поклати глава полицаят. — Единият убит е телохранител, а другият труп е на жената на господин Стратън.

Той ни махна да минаваме. Аз пребледнях и се вцепених от страх.

Лиз бе мъртва. Делото ни срещу Стратън — също. Нямахме как да докажем, че Лиз му е погодила номер и той е знаел.

— Боже господи, Ели, убили са я заради нас! — едва не изплаках аз, като че ли отново изживявайки трагедията с Дейв.

Ели мина през вратата и пое по дългата, посипана с камъчета алея. Около входа на къщата бяха спрели още патрулки, имаше още една линейка с отворени врати.

— Ти чакай тук — каза Ели, спирайки отпред. — Обещай ми, Нед, че няма да бягаш.

— Обещавам — казах. — Никъде няма да ходя.

Ели хлопна вратата и изтича по стълбите. Чувствах се така, сякаш очаквах да се случи нещо неизбежно. Всъщност знаех, че ще се случи.

— Обещавам, Ели, повече няма да бягам — казах, посягайки към дръжката на вратата.

Стратън бе вътре.

Ели го видя още от фоайето. Седнал на стола, стиснал лицето си в ръце, той бе олицетворение на отчаянието. До него бе седнал Карл Брийн, детективът, с когото Ели се запозна в апартамента на Тес. До тях унило стърчеше Опашката, оня задник, дете бе хукнал подир Нед и Чамп.

— Не мога да повярвам, че го е направила — промълви Стратън, вдигайки глава. — Вярно, че имаха връзка. Тя ми призна веднъж, когато ми се бе ядосала. Много съм работел, не съм ѝ обръщал внимание... **Но пък това....**

Ели надникна по-навътре в стаята и стомахът ѝ се присви. В проснатото по гръб тяло на пода тя веднага позна един от яките телохранители, охранявали приема на Стратън. В гърдите му зееха две дупки от куршуми. Но още по-зловеща бе гледката на Лиз Стратън, просната на дивана срещу него. Все още беше облечена в същия костюм, който носеше малко по-рано същия следобед. По челото ѝ се бе стекла тънка струйка кръв. До нея клечеше Върн Лоусън.

При влизането си в къщата Ели бе дочула откъслечен разговор между двама полицаи — предполагаша, че ще си имат работа с убийство и самоубийство.

Как ли пък не! Ели усети, че кръвта ѝ кипва. Тя погледна Лоусън, след това — Стратън и Лиз. *Какъв фарс!*

— Знаех, че е разстроена — продължи да разказва Стратън на детектив Брийн. — И накрая ми призна за любовната си връзка — искала да приключи с нея. Може би Пол се е дърпал. Обаче да се стигне чак дотам, че... О, боже! Само преди няколко часа бе толкова щастлива. Беше излязла да обядва с приятелки.

В този миг Стратън улови погледа на Ели.

Тя не можеше да се сдържа повече.

— Знам, че ти си я убил — каза му право в очите.

— Какво? — стреснато вдигна той глава.

— Ти си нагласил целия този театър — продължи Ели, кипейки от гняв. — Никаква любовна връзка не е имало. Единствената такава връзка е била между *теб* и Тес Маколиф. Лиз ни разказа всичко. Как ти е погодила номер. Обаче ти си разбрал. Ти си направил това, Стратън, или си заповядал да го направят.

— *Чухте ли я?* — викна изумено Стратън, скачайки от стола си. — Чувате ли срещу какви обвинения трябва да се защитавам? От някакъв си лайнян агент от отдела за изкуства!

— Аз бях с нея само преди два часа — заговори Ели на Брийн. — Тя ми каза всичко. Как организираше любовната връзка, за да дискредитира мъжа си и как той разбрал. Как той бил замесен в кражбата на собствените си картини. Направете проверка в „Бразилиън Корт“. Покажете му снимката и ще видите. Стратън е бил с Тес Маколиф. Попитайте го какво е имала предвид Лиз, когато ми довери, че е била открадната само *една картина*.

В стаята се възцари мъртва тишина. Брийн впери поглед в Стратън. Той се заозърта, готов да избухне.

— Лиз може би е знаела нещо за картините — каза Лоусън. В ръката си държеше пистолет в найлонова торбичка. — Това е берета, трийсет и втори калибър... — добави той. — Същия пистолет са използвали и при убийствата в Лейк Уърт.

Той погледна към Брийн.

Стратън отново седна. Лицето му бе пребледняло като платно.

— Не вярвате, нали? — каза Ели. — Мислите, че Лиз Стратън е откраднала картините? Че тя е избила всичките тези хора?

— Или приятелчето ѝ — кимна към трупа на телохранителя Лоусън. — Ще видим...

— Дълбоко се лъжете — продължи Ели, вперила поглед в лицето на Стратън, по което бавно бе плъзнала подигравателна усмивчица. — Договорихме се с Лиз да дойдем тук, за да ни разкаже всичко. И именно заради това сега е мъртва.

— Говорите в множествено число, специален агент Шъртлеф — обади се най-сетне Лоусън. — Имате ли нещо против да ни осведомите кого още имате предвид?

— Има предвид мен — чу се глас откъм вратата.

Всички рязко се извърнаха.

В стаята бе влязъл Нед.

— Това е самият Нед Кели! — смаяно продума Лоусън.

Двама полицаи ме сграбчиха и ме тръшнаха на пода. Нечие коляно се заби в кръста ми, ръцете ми бяха извити назад. След това около китките ми щракнаха белезници.

— Днес следобед се предадох на агент Ели Шъртлеф — казах с притисната в пода буза. — Днес тя се срещна с Лиз Стратън, която имаше намерение да свидетелства срещу мъжа си. Лиз не се е самоубила, както и аз не съм убил Тес Маколиф. Агент Шъртлеф ме доведе тук, за да се видя със Стратън и да му кажа всичко това, след което да се предам.

Все още притиснат към пода от единия полицаи, вдигнах поглед към Ели с примирено изражение. Тя също ме гледаше, без да разбира нищо. Очите ѝ сякаш питаха: *Защо, Нед?* Ченгето ме вдигна за яката и ме изправи на колене с ръце зад гърба.

— Обади се по радиото! — заповяда Лоусън на един млад цивилен полицаи. — На ФБР също. Кажете им, че току-що сме задържали Нед Кели.

Заведоха ме до една от патрулките, блъснаха ме вътре и вратата се хлопна зад гърба ми. Хвърлих един последен поглед към Ели, но тя не ми махна с ръка. Нищо — само стоеше и гледаше.

След по-малко от петнайсет минути вече бях в предварителния арест на полицейското управление в Палм Бийч. Бях претърсен, сниман и захвърлен в една от килиите. Наоколо цялото учреждение бръмчеше развълнувано. Всички протягаха шии да ме разгледат.

Все още не ми бяха представени никакви обвинения. Предполагах, че полицията искаше първо да си изясни ситуацията. Знаех, че не разполагаха с нито една улика, свързваща ме пряко с което и да било от убийствата, с изключение на оня тип, който затри брат ми в Бостън.

Всъщност те не се държаха кой знае колко зле с мен. Полицаите от Палм Бийч бяха доста добри момчета и дори ми разрешиха да се

обадя по телефона в Бостън, за да намеря баща си. Телефонът вдигна майка ми. Той не си бил вкъщи.

— Слушай, мамо, трябва да му кажеш да дойде. Животът ми виси на косъм. — Тя се поколеба малко, после заплака. — Просто го помоли, той знае, че съм невинен.

Сетне си седнах на задника и зачаках да видя какво ще се случи по-нататък.

В тишината на килията всички събития, случили се напоследък, връхлетяха съзнанието ми. Мики, Боби, Барни и Дий. Ужасяващият начин, по който бяха загинали. Помислих и за бедната Тес. За Дейв — също. Толкова много жертви. И всички избити от Гаше? Кой, по дяволите, беше тоя тип? Аз бях в затвора, а той — на свобода.

Някак си не изглеждаше справедливо.

ПЕТА ЧАСТ
ИЗКУСТВОТО ПРОЦЪФТЯВА

78.

Нахраниха ме. Дадоха ми едно одеяло и чаршаф. Седнах на един от нарочете и така прекарах една цяла самотна нощ. Дойде ми наум, че вероятно ми предстояха още много такива. По коридора непрекъснато отекваха шумове — дрънчаха врати, някой повръщаше.

Чак на сутринта се сетиха за мен. Дойде същият едър чернокож полицай, който вчера ме доведе тук. С него имаше още двама.

— Свободен съм да си тръгвам, нали? — казах аз с мрачна усмивка.

— О, да, и още как! — изкиска се той. — Чакат те горе в джакузито за масаж. Да не си забравиш халата.

Тримата ме отведоха на горния етаж и ме тикнаха в малка стаичка за провеждане на разпити. Само маса и три стола. Едната стена бе с голямо огледало, което от другата страна сигурно бе прозрачно.

Оставиха ме сам и аз зачаках. Минаха десет минути и напрежението ми започна да расте. Най-сетне вратата се отвори и в стаята влязоха две ченгета.

Единият бе Лоусън от полицейското управление в Палм Бийч. Същият висок и белокож детектив, който вчера присъстваше на сцената с предаването ми у Стратън. Другият бе нисък, широкоплещест мъж със синя риза и тъмен костюм. Той ми показа картата си, като че ли очакваше да се изненадам от трите букви.

Специален агент Джордж Морети от ФБР.

Шефът на Ели.

— И така, господин Кели, какво да правим с вас? — попита Лоусън, намествайки се с усилие в един от столовете срещу мен.

— В какво ме обвинявате? — попитах го аз.

Той заговори със спокойно провлачване на думите:

— А какви обвинения мислите, че *трябва* да ви отправим? Вие ни предоставихте за избор кажи-речи целия наказателен кодекс. Да видим. — Той направи справка с лежащата пред него папка. — Убийството на Тес Маколиф. На вашите приятели. — Той отново сведе

поглед в папката. — Майкъл Кели, Робърт О'Райли, Барнабъс Флинт, Даян Линч.

— Не съм извършил нито едно от тях...

— Добре тогава, план Б — кимна Лоусън. — Кражба. Междуцатски трафик на крадена стока, съпротива при арест... Смъртта на някой си Ърл Ансън... В Броктън.

— Той уби брат ми — повиших тон аз. — И се опита да ме намушка и удуши. Вие какво бихте направили на мое място?

— Аз ли? Преди всичко никога не бих се забъркал в тази каша, господин Кели — отвърна ченгето. — И просто за протокола, по оня нож открихме вашите отпечатащи, а не неговите...

— Трябва да ти кажа, че яко си загазил — обади се агентът от ФБР и дръпна един стол. — Две неща могат да ти спасят задника. Първо, къде са картините? И второ, каква е връзката на Тес Маколиф с всичко това.

— *Картините не са у мен* — извиках аз! — И Тес няма нищо общо с тези истории, запознах се с нея на плажа.

— О, има общо тя, има... — закима Морети с вид на човек, от чието внимание нищо не се изплъзва. — И виж какво, синко, ако не бъдеш откровен с нас, от този момент нататък целият ти живот, какъвто го знаеш досега, ще ти остане само един спомен. Знаеш ли какво е да си във федерален затвор, Нед? Там плажове няма, синко, нито пък плувни басейни, за които да се грижиш.

— Ама аз съм абсолютно откровен с вас — прекъснах го. — Тук някъде да виждате адвокат? Искал ли съм да ми доведете адвокат? Да, вярно е, че се канехме да задигнем картините. Моята работа беше да задействам няколко алармени системи в Палм Бийч. *Проверете*. При вас са пристигнали доклади за няколко взлома, станали непосредствено преди кражбата, нали? Мога да ви дам адресите. И не съм убил приятелите си. Но смятам, че това вече го знаете. Дий ми се обади, че картините не били там. Някой ни беше скроил номер. Някой, на име *доктор Гаше*. Казаха ми да отида в къщата в Лейк Уърт и докато се добера дотам, заварих всички мъртви. Изплаших се. И побегнах. Може и да съм сбъркал. Просто видях как изнасят приятелите ми от детинство в найлонови чували. Сигурно всеки би постъпил като мен в подобна ситуация.

Агентът от ФБР ме изгледа с присвити очи, сякаш искаше да каже: „Стига с тези тъпотии, хлапе. Нямах дори представа какви проблеми мога да ти създам“.

— Освен това — обърнах се аз към Лоусън, — дори не ми задават правилните въпроси.

79.

— Окей — сви рамене ченгето, — кажи ми тогава кои са правилните въпроси.

— Като например кой друг е знаел, че картините ще бъдат откраднати? — И кой ме е проследил до апартамента на Тес Маколиф? Кой е изпратил оня боклук в Бостън да убие брат ми? *И кой е Гаше?*

Двамата се спогледаха за няколко секунди, после агентът от ФБР се усмихна:

— А някога да ти е хрумвало, Нед, че това е, защото знаем отговорите на тези въпроси?

Приковах поглед в лицето му. Чаках го да мигне. *Знаели са!* Те са били наясно, че не съм убил никого! Прибраха ме, сега ме въртят на бавен огън, а в същото време знаят, че не съм посегнал нито на Тес, нито на Дейв. Те дори са знаели кой е Гаше! Колкото повече агентът се бавеше да отговори, толкова повече се засилваше увереността ми, че ще каже: „Твоят баща е доктор Гаше“.

— Балистичната експертиза е положителна — започна ченгето от Палм Бийч. — Съвпада с оня пистолет, който намерихме у Стратън. Точно както подозирахме, той е бил на Пол Ейнджълос, телохранителя. Със същия пистолет е било стреляно и при убийствата в Лейк Уърт. Двамата с Лиз Стратън са имали любовна връзка. Един от останалите телохранители го потвърди. Пол й е вършел мръсната работа. Тя скроила номер на мъжа си. Това ни е напълно ясно. Искала е парите, искала е да се махне от Денис Стратън. Била е свързана с Тес Маколиф. Искаш ли да знаеш кой е Гаше, Нед? Искаш ли да знаеш кой е изпратил оня тип в Бостън? Това е Лиз. Почти си го е признала пред агент Шъртлеф в ресторанта.

Лиз е Гаше? Гледах ги ошашавено, очаквайки сякаш всеки момент да кажат, че се шегуват.

Но Лиз не беше Гаше... Стратън бе извъртял нещата така, бе й скроил контра номер, бе изманипулирал цялата работа. И те му вярваха!

— Всъщност имаме само един въпрос към *теб* — наведе се Лоусън към лицето ми.

— *Какво, по дяволите, стана с картините?*

80.

Изправиха ме пред съдията и ме обвиниха в кражба, оказване на съпротива при арест и криене от властите.

Този път бяха улучили. Бях виновен и по трите обвинения.

Общественият защитник, когото ми назначиха, обаче ме посъветва да не се признавам за виновен и аз, постъпих точно така. Но в същото време ми дойде на ум да се обадя на чичо Джордж и да го накарам да ми изпрати някой от своите суперадвокати, както сам ми, бе предложил. Точно от такъв имах нужда сега.

Определиха гаранцията ми на 500 000 долара.

— Може ли обвиняемият да я плати? — Съдията погледна над очилата си към мен.

— Не, Ваша чест, не мога.

Така че ме върнаха обратно в килията.

Вперил поглед в студените, бетонни стени, отново ми дойде наум мисълта, че това е първият ден от многото, които ми предстоеше да прекарам между подобни стени.

— Нед — чух аз по едно време познат глас отвън и скочих от нара като ужилен.

Беше Ели.

Изглеждаше чудесно — в пола и късо сако. Притиснах се към решетките, сякаш исках да се докосна до нея. Но толкова се срамувах от затворническия си оранжев гащеризон! Не съм много сигурен, но ми се струва, че този момент бе най-унизителният от цялата тази работа.

— Нещата ще се оправят, Нед. — Ели се опитваше да изглежда бодра. — Отговори на всичките им въпроси, кажи им всичко, Нед. Обещавам да видя какво мога да направя.

— Те мислят, че това е работа на Лиз — поклатих глава. — Мислят си, че тя е Гаше. Че двамата с нейния телохранител са се наговорили и са скроили цялата работа за картините... *Но дълбоко грешат.*

— Знам. — Ели преглътна с усилие.

— Както е тръгнало, май ще му се размине — въздъгнах аз.

— Не — поклати глава тя. — Няма да му се размине. А ти им признай всичко. Бъди умен, окей?

— Искаш да кажеш, поне този път, нали? — усмигнах ѝ се и потърсих очите ѝ. — А как се развиха нещата за теб?

— Ти ме направи голям герой, Нед — рече мрачно Ели. — Медиите не ме оставят на мира.

Тя сложи ръка до моята на решетката и след като се огледа, преплете малкия си пръст с моя.

— Много ме е срам да седя в килията като баща ми. Май нещата се промениха, а? — продумах аз съкрушено.

— Нищо не се е променило, Нед — поклати глава Ели.

Кимнах. Бях углавен престъпник, всеки момент щях да се призная за виновен и да вляза в затвора. А тя бе агент от ФБР. *Нищо не се е променило...*

— Искам да знаеш едно нещо... — Очите ѝ блестяха.

— Какво?

— Ще го хвана, Нед! Обещавам. Заради приятелите ти. Заради брат ти. Можеш да разчиташ на това.

— Благодаря — прошепнах аз. — Определиха ми гаранцията на петстотин хиляди долара. Май ще се наложи да прекарам известно време тук.

— В цялата тази история обаче има и едно хубаво нещо.

— А стига бе! И какво е то?

Тя сведе престорено свенливо очи.

— Пак можеш да станеш рус.

Това ме накара да се усмигна. Вгледах се в очите ѝ. Господи, как ми се искаше да я прегърна! Тя ме стисна за ръката още веднъж и ми намигна:

— Та кога, казваш, да пратя Чамп да изкърти тия стени с мотора? В десет и пет, става ли?

Засмях се.

— Не се стягай, Нед. — Ели нежно потърка с палец ръката ми и се отдръпна. — Ще се видим пак. По-скоро, отколкото си мислиш.

— Знаеш къде да ме намериш.

— Казах го сериозно, Нед. — Ели ме погледна право в очите.

— Стратън ли имаш предвид?

— Имам предвид всички. И *теб* също.

Тя ми помахаша за довиждане и закрачи по коридора към изхода. Седнах отново на нара и огледах тясното пространство, което щеше известно време да ми бъде дом. Диван, желязна тоалетна, хваната здраво за пода. Опитвах се да нагодя психиката си, за да мога все пак да изкарам известно време тук.

Бяха изминали едва няколко минути от посещението на Ели, когато едрият чернокож полицай се появи пред килията ми и мушна ключа във вратата.

— Пак в джакузито, а? — изгледах го мрачно и бавно се надигнах.

Тия типове май още не бяха свършили с мен.

— Не можа да познаеш! — засмя се той. — Току-що ти платиха гаранцията.

81.

Заведоха ме в приемната и ми върнаха дрехите и портфейла. Подписах един-два формуляра и се опитах да надзърна във външната стая. Още не ми бяха казали кой ми е платил гаранцията.

Зад стъклената стена от другата страна на приемната бе застанал Соли Рот.

Вратата се дръпна с бръмчене назад и стиснал багажа си, пристъпих навън. Протегнах ръка и Соли я пое с усмивка.

— Както ти казах, детко... това за приятелите... Най-високата, най-високата.

Той ме прегърна през раменете и ме поведе по стълбището навън.

— Боже, не знам как да ти благодаря! — казах аз.

Долу пред стълбището чакаше последната му кола — кадилак.

— Недей да благодариш толкова на мен — сви рамене Сол, гледайки как шофьорът отваря задната врата пред нас, — а на нея.

Отзад бе седнала Ели.

— О, господи, ти си велика!

Тръшнах се на седалката и я прегърнах. Най-хубавата прегръдка в живота ми. После я погледнах в дълбоките сини очи и я целунах по устните. Не ме интересувахе дали някой ни гледа.

— Ако влюбените пиленца отзад нямат нищо против — прокашля се Сол от предната седалка, — трябва да ги предупредя, че става вече късно. Аз съм с няколко хиляди долара по-беден заради вас и имаме работа да вършим.

— Работа ли? — недоумяващо го погледнах аз.

— Останал съм с впечатлението, че искахте да пипнете някого за убийство — рече Сол.

Не можах да сдържа широката си усмивка, грейнала на лицето ми. Стиснах ръката му. Не мога да опиша какво топло чувство ме изпълваше, докато седях до двамата си приятели.

— Мисля, че ще изработим журналистите, ако минем през задната врата — каза той на шофьора. — Имаш ли нещо против

старата си стая в къщата, Нед?

— Искаш да кажеш, че мога да се върна при теб ли?

— Ти си свободен да отидеш където си пожелаеш, Нед — намеси се Ели. — Поне до процеса ти господин Рот поема отговорността за теб.

— Така че гледай да не ти хрумнат някои глупости.

— Той се извърна и ме изгледа строго. — Освен това ми дължиш двеста кинта. Дошъл съм да си събера дълговете.

Не можех да повярвам. Мозъкът ми блокира. Толкова дълго бях гонен, а сега имах около себе си хора, които бяха готови да се борят за мен.

След няколко минути се озовахме в къщата на Сол. Вратата се отвори и кадилакът се вмъкна в постлания с тухли вътрешен двор. Сол се извърна към мен.

— Мисля, че ще намериш стаята така, както я остави. Сутринта ще се помъчим да ти открием един добър адвокат. Как ти звучи?

— Прекрасно, Сол, всичко, което правиш за мен, е прекрасно.

— В такъв случай отивам да си легна — въздъхна той.

Каза ни лека нощ, намигна ни и изведнъж останах сам с Ели под прозореца на старата ми стая над гаража. И за пръв път от доста време насам си дадох сметка, че вече никой не ме преследва.

Ели стоеше до мен и ме гледаше. Откъм океана лек бриз разклащаше палмовите клони. За миг я придърпах към себе си и гушнах лицето ѝ между дланите си. Искях да ѝ кажа колко съм ѝ благодарен за това, което бе направила за мен, но от гърлото ми не излизаше нито дума.

Наведох се и отново я целунах. Устните ѝ бяха топли и леко влажни. Този път в тях нямаше никакво колебание. Когато ми свърши дъхът, аз се отдръпнах.

— Е, агент Шъртлеф, какво ще правим сега?

— Може би трябва да се качим горе и да обсъдим някои неща — отвърна Ели.

— Мислех, че това не е прилично — отвърнах аз, хванах я за ръката и я придърпах отново към себе си. Дребното ѝ стегнато тяло прилепна към мен. Усетих сърцето ѝ с гърдите си.

— Прав си, неприлично е! — въздъхна Ели и вдигна поглед към лицето ми. — Но кой ти гледа!

82.

Този път нямахме никакви задръжки. Едва успяхме да се качим по стълбите. Устните ни не се отделяха и за миг и още щом прекрачихме прага, вкопчени един в друг, ръцете ни трескаво започнаха да шарят по дрехите.

— Та какво искаше да обсъдим? — попитах аз задъхан, разкопчавайки сакото ѝ.

— Не знам... — отвърна тя и с усилие се измъкна от блузата си.

Тялото ѝ бе прекрасно. Бях забелязал това още като я наблюдавах в каяка. Този път го исках цялото и я дръпнах към себе си.

— Искам да знаеш... — задъхано редеше тя, докато разкопчаваше колана ми и бъркаше там, където я очакваше нещо твърдо като гранит. — Тъй или иначе, отиваш в затвора. Независимо колко хубаво ни е сега.

Ръцете ми се плъзнаха по гърба ѝ и потънаха под полата ѝ. Дръпнах ципа и ѝ помогнах да се измъкне от нея.

Вдигнах я на ръце и я сложих леко на леглото. После си изритах боксерките. Тя повдигна кръста си и грациозно се измъкна от гащичките си.

Надвесих се над нея и погледите ни се впиха един в друг. Всяка клетка в тялото ми крещеше от желание за това невероятно момиче. Кожата ѝ бе мека и гладка, моята — влажна и гореща. Тя бе гъвкава, стегната — мускулите на ръцете и краката ѝ трескаво се свиваха, докато се мъчеше да се увие около тялото ми като лиана.

— Не мога да повярвам, че това се случва — едва прошепнах аз.

Когато проникнах в нея, Ели изплака — прекрасен звук — и се вкопчи в ръцете ми с все сила. Бе толкова дребна и лека, че можех спокойно да я повдигна. Залюляхме се, заслушани в прибоя отвън. Помислих си: „Гаден късметлия! Ето, това прекрасно момиче рискува всичко за теб, след като надникна в душата ти и видя онова, което никой друг не пожела да види.“

И сега какво ще правиш? Как ще успееш да я задържиш?“

83.

Прозорецът бе отворен, луната светеше, а бризът от морето леко ни галеше по разгорещените тела. Бяхме се сгушили един в друг и не можехме да помръднем от изтощение.

Не само от правенето на любов, но и от стреса, и от всичко, което ни се струпа на главата. А лично за мен и от факта, че Ели е в прегръдките ми. Изпитвайки усещането, че все още съм твърде далеч от предстоящия процес, я попитах:

— Е, и сега какво ще правим?

— Ще правиш това, което ти каза Сол — отвърна тя. — Ще си намериш добър адвокат. И поне този път не върши глупости. Погрижи се за процеса. С това, което имат срещу теб, Нед, с чистото ти досие, очаква те може би не повече от година, а в най-лошия случай — осемнадесет месеца затвор.

— Ще ме чакаш ли? — попитах я аз с едва доловима усмивка.

Ели сви рамене.

— Освен ако не налетя на някой друг такъв случай. С тази работа човек никога не знае.

Разсмяхме се и аз я притеглих към себе си. Но вече ми бе станало ясно, че мислите ми бяха другаде. Отивах зад решетките, а Стратън си бе свършил работата без грешка.

— Отговори ми на един въпрос. Вярваш ли, че ченгетата от Палм Бийч ще успеят да се оправят с тази каша? А Лоусън и Морети? А твоята служба, Ели?

— Може би все пак има един човек, на когото мога да вярвам — каза тя. — Един от детективите в Палм Бийч. Той не е притиснат от Лоусън, нито пък от Стратън.

— Аз също имам един коз — добавих. Тя надигна глава и ме погледна с широко отворени очи. — Баща ми...

— *Баща ти?* Не си казал за него на полицията?

Поклатих глава.

— Не. А ти?

Ели продължаваше да ме гледа с празен поглед. Нищо не отговори, но по изражението на лицето ѝ разбрах, че е премълчала за него.

— Мисля, че нещо изпускаме — рече тя, без да сваля очи от моите. — Какво каза Лиз в колата? „Само една картина е открадната“. И още: „Ти си специалист по изкуствата. Помисли защо непознатият нарича себе си Гаше“.

— Какъв е този Гаше? Какво му е толкова известното?

— Това е една от последните картини, рисувани от Ван Гог. През юни 1890 година, само месец преди да се застреля. Гаше е бил лекар, който трябвало да спре самоубийствената му наклонност в Овер. Видя картината, нали? Възрастен мъж, седнал на маса, с таке, подпрял глава на ръката си. На преден план са тези негови тъжни, сини очи...

— Спомням си я — прекъснах я аз. — Дейв ми беше оставил една книга с репродукция на тази картина.

— Очите му са толкова отнесени и така запомнящи се — продължи Ели. — Пълни с болка и разбиране. Всички смятат, че именно у тях може да се разчете предсказание за самоубийството на Ван Гог. Платното е било купено на търг от един японски бизнесмен през 1990 година за над осемдесет милиона. Най-високата цена за произведение на изкуството по онова време.

— Пак нищо не разбирам. Стратън не е имал нито един Ван Гог.

— Така е — кимна Ели. В погледа ѝ изведнъж просветна разбиране. — Освен ако...

Седнах в леглото и я загледах напрегнато.

— *Открадната е само една картина* — повтори замислено тя.

— Ще ми кажеш ли какво ти дойде наум?

Ели ми се усмихна.

— Той още не е победил, Нед. Поне не напълно. Картините все още не са у него. — Тя отметна чаршафите от себе си. Очите ѝ се усмихваха. — Както Соли казва, имаме работа за вършене.

84.

Два дни по-късно получих разрешение да отлетя за Бостън. Но не заради баща ми. Тялото на Дейв най-сетне бе освободено от полицията. Щяхме да го погребем в местната църква „Света Ана“ в Броктън.

Придружаваше ме един полицаи. Младо момче, тъкмо завършило школата, казваше се Хектор Родригес. Погребението щеше да се състои извън щата, значи извън юрисдикцията на гаранцията ми. Освен това бях рисков фактор — вече бях бягал веднъж. Хектор стоеше неотлъчно до мен през цялото време.

Погребяхме Дейв до брат ми Джон Майкъл. По всички лица наоколо се стичаха сълзи. Стисках мама за ръката. Нали точно това казват за ирландците — че сме знаели как да погребваме хората. Понеже сме били свикнали да губим още от древни времена.

Свещеникът попита дали някой иска да каже няколко последни думи. За моя изненада, баща ми пристъпи напред. Сложи ръка върху ковчега и замърмори нещо съвсем тихо. Какво ли му говореше? *Не съм искал това да се случи на теб, сине. Нед не е трябвало да те въвлеча.*

Погледнах към отец Донлън. Той кимна. Пристъпих напред и застанах до Франк. Дъждът започна да се усилва. В лицето ме лъхна студен вятър. Двамата стояхме пред ковчега, всеки зает с мислите си. Франк прекара ръка по ръба, без да поглежда към мен, и преглътна с усилие.

— Трябваше им посредник, Нед — рече мрачно баща ми. — Трябваше им някой, който да организира обира.

Извърнах се към него, но той продължи да гледа право пред себе си.

— Кой, тате?

— Не е жената, ако това имаш предвид. Нито пък оня тип, когото убиха.

Кимнах мълчаливо и продумах:

— Това вече ми е ясно, тате.

Той притвори очи.

— Очакваше се да бъде фасулска работа, Нед. Никой нямаше да пострада. Мислиш ли, че бих изложил Мики на каквато и да било опасност? Боби, Дий... Господи, Нед, ами че с баща й се познаваме от трийсет години...

Той се извърна към мен и забелязах сълзи по изпитото му лице. Никога не бях виждал баща ми да плаче. Той бе вперил в мен твърд поглед.

— Мислиш ли, че бих им позволил да те замесят?

В този момент нещо се скъса в мен. В дъжда. Пред ковчег на брат ми. Може би от напрежението, което събирах толкова дълго? А може би е трябвало да съзра баща си именно в този вид. Усетих как очите ми се навлажняват. Не знаех какво да правя. Протегнах длан и леко я поставих върху неговата на ковчег. Усетих костеливите му пръсти да треперят, в очите му бе изписан ужас. В този момент може би усетих какво е да те е страх да умреш.

— Знам какво съм направил — каза той, стягайки се. — И ще трябва да живея с това до края на живота си. Колкото и кратък да е. Но тъй или иначе — в ъгълчето на устните му потрепна едва забележима усмивка, — радвам се, че всичко приключи добре за теб, Нед.

— Изобщо не е приключило — троснах се аз. — Дейв е мъртъв. Аз отивам в затвора. Господи, татко, кой е този Гаше?

Той сви юмруци. От гърдите му се изтръгна дълга въздишка, сякаш се бореше с нещо, за което се бе клел, че ще пази цял живот.

— Запознах се с него преди много години в Бостън. Той обаче се премести. И това преместване му дойде добре. Трябваше им екип от друго място.

— *Кой е той?*

Моят старец ми каза името.

И застинах. Стоях прав, без да мръдна, не можех да си поема дъх. Само за секунда всичко ми се изясни.

— Той искаше да сформираме екип от друго място — повтори баща ми. — А аз имах такъв. — Най-сетне вдигна поглед към мен. — Това бе проста работа, Нед. Все едно да идеш в банката и някой да ти наброи един милион. Велик късмет. Разбираш ли какво искам да кажа?

Той разтри ръката си, мокра от дъжда.

— Дори Дейви би разбрал.

Приблжих се към него и сложих ръка на рамото му.

— Да, тате, знам какво искаш да кажеш.

85.

Детектив Карл Брийн отпиваше от кафето си и рееше поглед към пристанището с яхтите от другата страна на моста. Ели се обърна към него:

— Искам да ми помогнеш, Карл.

Двамата се взираха към луксозните яхти от другата страна — истински красавици, управлявани от светнал с белите си униформи екипаж.

— Защо тъкмо аз? — попита Брийн. — Защо не се обърнеш към Лоусън. Двамата с него, изглежда, сте дружки.

— Големи приятели сме, Карл — отвърна Ели иронично. — Със Стратън също. Затова съм тук.

— Лоусън не е лош човек — усмихна се Карл. — Тук е от доста отдавна.

— Сигурна съм, че не е лош, но не ми харесва онзи, за когото работи.

На няколко метра от тях кацна чайка. Брийн поклати глава:

— Доста път измина за краткото време, откакто се появи в града и на местопрестъплението. Най-търсеният заподозрян в убийство ти пада в скута като зряла круша. А сега отправяш обвинения към един от най-важните хора в града.

— Изкуството процъфтява, Карл. Какво да ти кажа, едва ли бих го нарекла „падане в скута“. Бях отвлечена, забрави ли?

Брийн вдигна ръце, сякаш да се предпази от гнева ѝ:

— Аз всъщност ти правя комплимент, а ти... За мен в тази работа какво ще има?

— Най-големия трамплин в кариерата ти — отвърна Ели.

Брийн се изсмя весело, допи кафето си и смачка чашката в ръка.

— Добре тогава, слушам те.

— Стратън е заповядал да убият Тес Маколиф — започна Ели, вперила поглед в него.

— Знаех си, че ще започнеш с това — изхъмка Брийн.

— Но онова, което вероятно не знаеш, е, че тя се казва Марти Милър. И причината, поради която не си открил нищо за нея, е, че тя е от Австралия. Била е проститутка, наета да свърши една работа. *Стратън.*

— И откъде я имаш цялата тази информация? — невярващо я погледна в очите Брийн.

— Няма значение — отвърна Ели. — Ти също можеш да се сдобиеш с нея. Обаче онова, което има значение, е, че Денис Стратън е имал връзка с момичето и че *твоят отдел* е знаел за това, но не си е мръднал пръста. И че той е убил жена си в отговор на нейните действия, приписвайки всичко на нея и телохранителя ѝ.

— Убил е жена си? — Очите на Брийн блеснаха. — В отговор на какви действия?

— За това, че тя му е скроила номер с помощта на Тес. Лиз е искала да го напусне. Стратън я е умъртвил, за да се отърве от нея и да отклони подозренията от себе си.

— Едно нещо все още не ми е ясно — промълви Брийн предпазливо. — Ти каза, че нашият отдел знаел за тази връзка между Стратън и Тес. Би ли ми обяснила малко по-подробно?

— Денис Стратън е бил виждан в „Бразилиън Корт“ на няколко пъти с Тес. Когато бях в дома му, забелязах тетка за голф, подобна на онази, намерена на местопрестъплението. Лично показах снимката му на целия персонал на хотела. Полицейското управление в Палм Бийч го знае много добре.

Озадаченото изражение на Брийн изненада Ели.

— Това не би трябвало да те учудва, Карл. До теб тази информация не стигна ли?

— Мислиш ли, че ако разполагахме с нея, нямаше да я проверим? Не смяташ ли, че щяхме да му скрием шапката на Стратън? Уверявам те, Лоусън също мрази този кучи син толкова, колкото теб. — Брийн я погледна настойчиво. — Само че кажи ми кой е бил този, дето е трябвало да предаде тази информация?

Ели не отговори. Гледаше го със същото озадачено изражение. В гърдите ѝ се надигна отвратително усещане, сякаш изведнъж ѝ се доповръща. Всичко се бе променило. Испитваше чувството, че се хлъзга надолу все по-бързо и по-бързо и не може да се спре.

— Забрави, Карл — смотолеви тя, прехвърляйки в главата си всичко, което знаеше по този случай, чак до самото му начало. Нещата току-що се бяха променили изцяло.

86.

Полетът до Флорида бе дълъг и спокоен. Двамата с Родригес едва бяхме разменили по няколко думи. Бях погребал брат си. Видях се с баща ми може би за последен път. Все доста разтърсващи събития.

Имах името на човека, виновен за смъртта на брат ми и на най-близките ми приятели.

На излизане от терминала забелязах, че Ели ме чака. Тя бе застанала встрани от обичайната шумна тълпа посрещани, очакващи да прегърнат близките си под яркото слънце на Флорида. Май беше на работа, защото бе стегнала косата си отзад на опашка и облякла черен костюм. Усмихна се, като ме видя, но изглеждаше така, сякаш бе прекарала тежък ден.

Хектор Родригес клекна до мен и ми свали проследяващото устройство от глезена. Стисна ми ръката и ми пожела късмет.

— Вече си пак проблем на ФБР — каза той и се отдалечи.

Ели ме гледеше изпитателно. Усетих я как долавя стреса, изписан вероятно на лицето ми.

— Добре ли си? — попита тя най-сетне.

— Чудесно — излъгах аз. После се огледах да видя дали някой не ни наблюдава и я притиснах към себе си. — Нося новини.

Усетих лицето ѝ върху гърдите си.

— Аз също имам новини, Нед.

— Знам кой е Гаше, Ели.

Очите ѝ се разшириха леко. Тя кимна.

— Хайде, ела да те закарам до къщи.

Очаквах да подскочи от изненада, когато по пътя към Соли ѝ казах името, дадено ми от баща ми. Но тя мълчаливо зави към „Окичоби“.

— Полицията от Палм Бийч не е проследила връзката към Стратън — каза тя, докато спираше.

— Нали си им казала? — изненадано я погледнах аз.

— Да — кимна Ели. — Или поне си мислех, че съм ги предупредила.

Мина цяла секунда, преди да разбере какво намеква.

Никога не бях се замислял какъв гняв изпитвам, докато се бях крил от властите, опитвайки се да докажа, че съм невинен. Обаче сега всичко се надигна изведнъж като буря, която не можех да сдържа: Стратън винаги е разполагал с вътрешен човек, той държеше картите...

Покрай нас профучаваха коли, но сякаш не ги чувах.

— Какво правим оттук нататък? — попитах аз.

— Можем да накараме баща ти да даде показания, Нед, но в съда е необходимо нещо повече от едно голо обвинение. И то изречено от човек, който има зъб на друг и историята му е доста съмнителна. Това не е доказателство.

— Но *ти* имаш доказателство.

— Не. Знам само, че някой е прикрил работата с Тес Маколиф. Ала ако отнеса това нещо на шефа си, той едва ли би го удостоил и с поглед.

— Току-що погребях брат си, Ели. Какво очакваш? Да си седна на задника и да оставя Стратън и ония копелета да си разиграват коня ли?

— Не, не очаквам това, Нед.

В меките ѝ сини очи се промъкна решително изражение. Погледът ѝ сякаш казваше: „Искам да ми помогнеш да го докажа“.

Затова единствените думи, които казах, бяха:

— С теб съм.

Два дни по-късно Ели разполагаше с доказателството.

Беше все едно да гледаш картина от различен ъгъл. Така светлината се отразява различно и всеки образ се променя. Тя знаеше, че както и да завърши търсенето, всичко зависеше от това доказателство. Затова трябваше да бъде сигурна.

Най-напред се зарови в полицейския доклад за убийството на Лиз Стратън и последвалото го самоубийство. В него бе описана историята на пистолета. Както Лоусън правилно бе отбелязал, балистичните му данни напълно съвпадаха с тези на оръжието, използвано при касапницата на приятелите на Нед в Лейк Уърт. Точно този пистолет правеше обвиненията срещу Лиз и телохранителя да изглеждат непробиваеми.

Тя разгърна страницата.

По-нататък пишеше, че тази берета, 32-ри калибър, е била конфискувана преди две години при съвместна акция на полицията и ФБР срещу наркотрафиканти. Намирала се е в полицейското управление в Маями и е била част от оръжия, изчезнали преди една година по много мистериозен начин.

Пол Ейнджълос, убитият телохранител, е бил бивш полицаи от Маями. Как така е станало, че един от хората на Стратън е бил въоръжен с „мръсно оръжие“? Ели прегледа имената на ченгетата, участвали в акцията в Маями. Мислеше, че там ще види записан и Ейнджълос, но всъщност името, което я накара да изтръпне, бе в края на списъка.

Това може да е случайност, каза си тя. А на нея й трябваше солидно доказателство.

След това се зарови в досието на Ърл Ансън — оня тип, който бе убил брата на Нед в Броктън. Как е успял да се свърже със Стратън?

Оказа се, че Ансън е отдавнашен познайник на полицията във Флорида — въоръжен грабеж, рекет, наркотици. Излежал е две присъди — едната в Тампа, а другата в Глейдс. Но това, което я озадачи и в двата му престоя в затворите, бе доста ранното му

освобождаване. За въоръжен грабеж се полагат от четири до шест години, а той бе излязъл след четиринайсет месеца. А втората поява зад решетките е била още по-кратка — за второ углавно престъпление е бил приспаднал срокът в предварителния арест.

Ясно бе: *Ансън е имал вътрешен човек!*

Ели позвъни в управлението на затвора в Глейдс, намиращ се на около шейсет и пет километра западно от Палм Бийч. Успя да се свърже със заместник-директора Кевин Флечър. Попита го как така е станало, че Ърл Ансън на два пъти е успял да се вреди за предсрочно освобождаване.

— Ансън ли? — възкликна Флечър, прелиствайки досието му. — Дали не прочетох някъде, че си намерил майстора в Бостън?

— Трети път няма да го видите, ако това имате предвид — потвърди Ели.

— Не е кой знае каква загуба — въздъхна заместник-директорът, — но изглежда, някой е бил доста гъст с него. Имал си е вуйчо владика. Покровител, под чиято протекция е бил, агент Шъртлеф. И то не заради тези неща, заради които е влязъл в затвора. Бил е нечий информатор.

Информатор, Ели се замисли над това, после побърза да благодари на Флечър. Стори й се, че е попаднала в задънена улица. Невъзможно беше да намери чий информатор е бил, без това да се разчуе.

Затова тя опита друг подход. Обади се на един свой приятел, Гейл Силвър, Който работеше в щатската прокуратура в Маями.

— Трябва ми информация за един престъпник на име Ърл Ансън. Участвал е в грабежа на произведения на изкуството, по който случай в момента работя. Мислех си дали няма да можеш да ми дадеш списък на процеси, на които той е бил викан като свидетел?

— Той да не е бил свидетел под наем? — подкачи я Гейл.

— Информатор — отговори Ели. — Опитвам се да разбера дали не е бил свързан с престъпни групи по укриване на крадени стоки или произведения на изкуството.

Излъга го, но не изцяло.

— Какво точно ти трябва? — попита я по-сериозно приятелят й.

— Ами да видя имената на обвиняеми, на ищци... — започна да изброява Ели предпазливо. Продължи, затаявайки дъх: — Особено на

агентите, работели по случая, Гейл... Ако, разбира се, можеш да включиш и това.

На другия ден Ели почука на вратата на Морети. Завари шефа си, задълбочен над някаква папка. Той неохотно ѝ махна да седне, промърморвайки:

— Някакъв доклад ли?

Отношенията ѝ със специален агент Морети напоследък бяха тръгнали от зле към по-зле. Явно след ареста на Нед се чувстваше изместен от някакво си дребно агентче, което изведнъж се оказа в центъра на събитията.

— Занимавах се с една работа — започна Ели, без да сяда. — И излезе едно нещо, с което не знам какво да правя. Става дума за картините.

— Добре де — Морети се облегна в стола, отмествайки папката настрана.

— Нед Кели спомена нещо. — Ели най-сетне седна на предложението ѝ стол, слагайки папката на коленете си. — Знаеш, че отиде до Бостън за погребението на брат си.

— Да, аз също исках да си поговорим малко за него. — Морети кръстоса крака.

— Там той говорил с баща си. И той му намекнал, че знае кой е доктор Гаше, макар че това е малко като гръм от ясно небе, сър.

— *Кой* на кого намекнал? — наведе се рязко напред шефа ѝ.

— Бащата на Кели подхвърлил на сина си — отвърна Ели. — Нещо повече, той му дал да разбере, че доктор Гаше е човек от правоохранителните органи, тук.

Морети присви очи.

— Откъде бащата на Нед Кели разполага с такава информация?

— Нямам представа, сър — отвърна Ели. — Ето това искам да разбера и аз. Обаче изведнъж започнах да се питам защо полицията на Палм Бийч не предприе никакви действия по връзката на Стратън с Тес Маколиф, за която ви казах. Вие предадохте ли им я?

Морети кимна:

— Разбира се.

— Познавате Лоусън, който е шеф на детективите, нали? Винаги съм имала съмнения спрямо него.

— Спрямо Лоусън ли?

— Три пъти съм ходила в дома на Стратън и трите пъти съм заварвала там Лоусън — продължи Ели.

— Е, и какво от това, специален агент Шъртлеф?

— Проверих и „трийсет и двойката“, използвана от Лиз Стратън — каза Ели, без да обръща внимание на подмятането. — Знаете ли откъде е този пистолет? Откраднат е бил от склада за улики в полицията.

— Нали не мислиш, че не се сецам накъде биеш с всичко това? Набра точки с ареста на Нед Кели и сега се опитваш да станеш ченгето на века! Нали бяхме постигнали споразумение? Доколкото това засяга Бюрото, случаят с тези убийства е разрешен. Балистична експертиза, мотив — всичко е *бетон*.

— Аз обаче говоря за картините. — Ели го гледаше право в очите. — Помислих си, че няма да е зле да чуя този старец със собствените си уши. Ако нямате нищо против?

Морети сви рамене.

— Бих могъл да изпратя наши хора оттам.

— Нашите хора не са в час с тази работа и не знаят какви въпроси да задават — парира го Ели.

Морети не отговори. Скри лице зад дланите си и явно се замисли.

— Кога смяташ да тръгнеш?

— Утре сутринта — отвърна Ели. — В шест. Ако старият е толкова болен, колкото чувам, по-добре да съм при него веднага.

— Утре сутринта — кимна Морети унило, сякаш премисляше нещо друго. След това я погледна решително, като че ли вече бе решил как да постъпи.

— Гледай да бъдеш по-внимателна — усмихна се той. — Нали си спомняш какво стана последния път, когато отиде там?

— Не се безпокой — усмихна се и Ели. — Каква е вероятността такова нещо да се случи два пъти подред?

89.

Вечерта Ели навлече една стара тениска, взе си душ и се вмъкна в леглото около единадесет.

Бе уморена, но и странно напрегната. Не включи телевизора. Почете за Ван дер Хайден — холандски художник от седемнадесети век, но през повечето време се улавяше, че се взира в празното пространство пред себе си.

Бе разбрала каквото искаше и сега въпросът се свеждаше само до това какво да прави по-нататък. Накрая изгаси лампата и придърпа чаршафите до брадичката си. Нямаше начин да заспи. Обърна поглед към часовника. Бяха минали двайсет минути. Тя се заслуша в тишината на къщата.

Изведнъж откъм хола нещо като че ли изскърца. Ели замръзна и затаи дъх. *Самият под поскърцва или някой се е вмъкнал през прозореца.* Тя обикновено го оставяше отворен заради ветреца.

Отворила широко очи, тя се ослушваше, не смеейки да помръдне.

Настана пълна тишина.

После проскърцването отново се чу.

Двайсетина секунди Ели стоя напълно неподвижна. Грешка не можеше да има.

В къщата някой ходеше.

Исусе Христе! Тя предпазливо си пое дъх. Сърцето ѝ бясно се блъскаше в гърдите. Бръкна под възглавницата и напипа пистолета, който обикновено оставяше на закачалката в гардероба. Тази вечер обаче, за по-сигурно, го беше взела при себе си. Внимателно свали предпазителя и измъкна оръжието изпод възглавницата. Каза си, че трябва да запази спокойствие, но усещаше, че устата ѝ пресъхва.

Не беше сбъркала. Това щеше да стане тази нощ!

Този път проскърцването се чу по-наблизо. Ели усети, че човекът в хола бавно напредва към нейната спалня.

Можеш да го направиш, помисли си тя. Знаеше, че именно това ще се случи. Просто изчакай още малко!

Предпазливо се взря в мрака и видя как някакъв силует се промъква през безшумно отворената врата. След това се чу тих звук, от който кръвта ѝ се смръзна. Изщракване на предпазител.

Мамка му! Сърцето ѝ едва не спря. *Копелето се кани да ме застреля.*

Нед... какво чакаш?

В спалнята светлината сякаш избухна. В другия край на стаята стоеше Нед с пистолет, насочен към влезлия.

— *Хвърли го, задник такъв! Веднага!*

Ели изхвъркна изпод завивките и седнала в леглото, стисна пистолета с две ръце.

Той стоеше, без да помръдне, заслепен от внезапно лумналата светлина, насочил пистолета безсмислено някъде между Ели и Нед.

Морети.

— *Хвърли го!* — повтори Ели. — *Защото ако той не стреля, аз ще го направя!*

Нямах представа какво ще стане по-нататък. Какво ще направи Морети? Бяхме в някаква безумна патова ситуация. Никога не бях стрелял по човек. Ели също.

— Предупреждавам те за последен път! — Ели се поизправи на леглото. — *Хвърли го, иначе ще те застрелям!*

— Е, добре — кимна Морети, поглеждайки ту единия, ту другия.

Държеше се спокойно, сякаш не за пръв път изпадеше в подобно положение. Той бавно извъртя пистолета в ръцете си и леко го сложи на леглото ѝ.

— Държим къщата ти под наблюдение, Ели. Видяхме Нед Кели да влиза. Решихме, че е намислил нещо лошо. Притеснихме се. Знаем как изглежда цялата тази работа, но си помислих, че ще е по-добре да...

— Лъжеш, Морети — поклати глава Ели и се измъкна от леглото. — Казах ти вече, че проследих откъде идва пистолетът на Лиз. Конфискуван е при акция, в която си участвал и ти. А за този какво ще кажеш, а? И той ли е откраднат от склада за улики в Маями?

— Господи — изпъшка човекът от ФБР, — нали не мислиш, че...

— Точно това мисля, гад такава! И не предполагам, а *знам* за теб и Ърл Ансън. Знаем, че е бил твой информатор. Твърде късно е да се правиш на глупак, за да се измъкнеш и оттук. Не е необходимо да ходя до Бостън. Бащата на Нед вече е проговорил. Казал му е, че те познава от времето, когато си работел в Бостън. Ти ме държиш под наблюдение, а? Тогава къде ти е екипът? Какво чакаш? Повикай ги.

Морети преглътна с усилие. После изведнъж лицето на агента от ФБР се отпусна. И той примирено сви рамене.

— Така ли уби Тес Маколиф? — Ели взе неговия пистолет. — Прокрадна се в банята ѝ и я удави, нали?

— Не знам — поклати глава Морети. — Не съм я убил аз. Човекът на Стратън го направи.

Стиснах пистолета по-здраво:

— Обаче моите приятели в Лейк Уърт... Ти ги изби, нали, мръсен кучи син!

— Ансън ги застреля — с безразличие ме изгледа Морети. — Съжалявам, Неди. Майка ти не ти ли е казвала какво става с оня, който вземе нещо, което не е негово?

Тръгнах към Морети. Нищо не би ме зарадвало в момента повече от това да му строша челюстта.

Но Ели ме спря.

— Няма да се отървеш толкова лесно, Морети. В Лейк Уърт са използвани два вида оръжие. „Трийсет и двойката и помпа“. Тези убийства не са дело на един човек.

Пълният ми с омраза поглед не слизаше от лицето ми. Отново стиснах здраво пистолета:

— Защо е трябвало да ги убиваш? Нали не откраднахме картините?

— Така е, не ги откраднахте вие. Стратън сам го направи. Всъщност той ги продаде, още преди вие да разберете за цялата тази работа.

— Продад ги е? — Хвърлих поглед към Ели, надявайки се поне тя да разбере нещо от това.

Морети се усмихна.

— На теб ти е било ясно през цялото време, нали, Ели. Големият удар на Нед, той е бил само за прикритие. Как ти се струва? Приятелчетата ти да ги избият заради някаква си постановка?

Морети се хилеше срещу мен, сякаш предусещаше, че следващият му отговор ще ме нарани още повече.

— Постановка за какво? Защо е трябвало да ни гоните, след като картините са били вече продадени? Защо Дейв?

— Ти все още не знаеш, нали? — Той поклати укорително глава. В очите ми пареха сълзи.

— Бе откраднато нещо друго — каза Морети. — Нещо, което не влизаше в първоначалния пазарлък.

Ели бе втренчила поглед в мен.

— Гом — каза тя.

91.

— Поздравления! — изръкопляска Морети. — Знаех си, че ако остана още малко, няма начин да не чуя нещо умно.

Ели продължаваше да ме гледа.

— Гом не влиза в интересите на колекционерите. Никой не би убил за такова нещо.

Морети сви рамене.

— Опасявам се, че стана време за адвокат, Ели. — Наперената усмивка на агента от ФБР се върна. — Нищо от това, което казах, няма да може да се използва срещу мен. Ще се наложи да го докажете, в което силно се съмнявам. Пистолетът, Ансън... всичко това са косвени улики. Стратън ще ме защити. Съжалявам, че ви развалям настроението, но скоро аз ще си пия маргарита на плажа, а ти ще попълваш бланки до пенсия.

— А *това* косвено доказателство ли е? — попитах аз и забих с всичка сила един юмрук в устата му.

Той едва се задържа на крака. От разкъравената му уста покапа кръв.

— Това е за Мики и приятелите ми — казах аз и отново го треснах в челюстта. Този път го свалих на пода. — А това е за Дейв.

След пет минути две полицейски патрулки забиха спирачки пред входа. Вътре нахлуха четирима полицаи и Ели им обясни какво се бе случило. След това се хвана за телефона да обяснява на ФБР. Лампите навсякъде светеха. Полицайте водеха агента надолу по стълбите. Неповторим миг!

— Хей, Морети — подвикна Ели. Той се обърна. — Никак не е зле за един агент изкуствовед, а? — намигна му тя.

Гледах как го отвеждаха и си мислех, че цялата работа сега ще се разнищи за нула време. Не можеше и да бъде другояче. Морети нямаше друг избор освен да проговори.

И точно в този миг започна новият филм на ужасите.

От спряла срещу дома на Ели кола от другата страна на улицата излезе мъж, пхнал ръка в джоба на самото си.

Виждах много ясно какво става. Човекът просто мина покрай патрулките със светещите буркани, ръката му се показва изпод сакото и той се приближи плътно до Морети, притиснат от двама полицаи.

Последваха два гръмки изстрела в гърдите на агента.

— Неее! — викнах аз и излетях навън.

После, щом се приближих, гласът ми омекна до ужасен шепот:

— Тате, не...

Току-що бях видял баща ми да убива специален агент Джордж Морети.

ШЕСТА ЧАСТ
ЧОВЕК В НЕБЕТО

Супервайзърът от ФБР Ханк Коул се любуваше на небето над Маями от прозореца на кабинета си. Под него се разстилаше същата дълбока и безкрайна синева на морето. Няма нищо общо с Детройт, каза си супервайзърът. Или пък с Феърбанкс. Запита се дали в Аляска има голф игрища. Коул знаеше, че трябва да спаси някои неща от тая бъркотия тук. И то без да се бави, ако искаше да запази тази екзотична титла пред името си и да се радва на същия този изглед още дълго време.

На първо място, неговата служба бе провела широкомащабно и общонационално издирване на погрешен човек. Добре, случва се все пак. Всеки би могъл да види, че Кели напълно отговаряше на всички условия. Да, обаче след това поелият случая агент от ФБР изведнъж обвинява шефа си, че се е опитал да я убие в дома ѝ, *за да прикрие факта, че той е главният актьор в цялата тази работа.* И изведнъж Морети получава два куршума в гърдите пред очите на смаяните ченгета.

И то от кого? Коул ядно смачка лист хартия в шепата си. От бащата на първоначалния заподозрян!

О, той вече бе пътник! Коул стисна зъби. Журналистите си умираха по такива драми. След това пък щеше да се проведе вътрешно разследване. Бюрото щеше да къса жива плът от плътта си. Коул усети болка в гърдите — може би това бе началото на сърдечен удар. *Ама откъде този късмет?*

— Помощник-директор Коул?

Коул обърна гръб на гледката и съсредоточи вниманието си върху заседанието.

Около дългата маса бяха насядали Джеймс Харпъринг, местният юрисконсулт на Бюрото, Мери Рапапорт от местната прокуратура и Арт Фик, новият агент на мястото на Морети.

А освен тях и самият виновник за евентуалния му сърдечен удар, специален агент Ели Шъртлеф.

— Добре, с какво разполагаме в подкрепа на обвиненията на специален агент Шъртлеф срещу Морети? — опита се да попита спокойно Коул.

— Историята на пистолета — обади се Фик. — И пряката връзка на Морети с Ърл Ансън. И добрата детективска работа. — Той кимна към Ели. — Обаче по-косвено от това, здраве му кажи.

— Освен това разполагаме и с показанията на Франк Кели — допълни Ели.

— Показанията на престъпник рецидивист, който имал зъб на убийтия! — Адвокат Харпъринг сви рамене. — Би могло да издържи, ако може да се издири пряка връзка между двамата.

— Разполагаме с около четиридесет и осем часа — натърти Коул — преди някой от Вашингтон да дойде и да поеме случая. Така че ако трябва да вярваме на версията на специален агент Шъртлеф, каква позиция трябва да заемем спрямо Стратън? Можем ли да го свържем с Морети по какъвто и да е начин?

— Контактите на Морети със Стратън биха били разбираеми — намеси се Харпъринг. — Той е бил агентът, отговарящ за този случай.

— Ами за контактите им преди да откраднат картините?

— Морети е бил професионалист, сър — каза Фик.

— По дяволите! — разгневи се Коул. — Ако на Морети не му е бил чист косъмът, искам това да се разбере. На Стратън също. Така че заради събралата се тук група, както и заради кариерата ви, специален агент Шъртлеф — той хвърли поглед към Ели, — бихте ли ни разказали още веднъж как стана така, че специален агент Морети се озова в къщата ви?

93.

Ели вече не можеше да прикрие напрежението си. Тя отново им разказа за връщането на Нед от погребението на брат си и онова, което му бе казал баща му. Добави и признанието на Лиз Стратън. Как двамата с Нед му устроили капан, след като тя проследила откъде идва pistolетът. Опитваше се да овладее гласа си, който на моменти потреперваше.

Колкото и да бе невероятно, тя почувства, че донякъде ѝ повярваха.

— И от колко време вие и този тип Кели... си *сътрудничите* по този въпрос? — попита Койл.

— Откакто се предаде. — Ели преглътна с усилие и сведе глава. — А може би малко по-рано.

— *От по-рано ли?* — Коул обиколи с поглед масата, сякаш искаше някакво обяснение.

Ели набра кураж и продума, макар и плахо:

— Мога да го съборя! Стратън, искам да кажа.

— Вече стъпвате по толкова тънък лед, специален агент Шъртлеф, че всеки момент може да хлътнете във водата — изглежда я унищожително Коул.

— Мога да го съборя, сър — повтори Ели, този път с по-твърд глас.

С присвити очи Коул се взря в нея. Тя погледна дали Харпъринг и Фик не се подхилкват самодоволно. Не, бяха съвсем сериозни.

— Добре — въздъхна накрая Коул. — И как ще стане това?

— Той смята, че у нас има нещо, което той иска — каза Ели.

— Онази картина ли? — закима разбиращо Коул. — Как се казваше? А, да, Гом. Та какво ще правите с нея?

— Още не знам, сър — призна тя, — но Стратън не е наясно, че и ние сме в неведение.

Коул вдигна поглед към Харпъринг и Фик. Около масата се възцари напрегната тишина. Сетне попита:

— Вие сте учили за следовател по измами и кражби на произведения на изкуствата, нали така, специален агент Шъртлеф?

— Да, сър — кимна Ели. *Много добре знаеш, че е точно така!*, отбеляза мислено.

— Значи смятате — долепи длани една до друга Коул, — че имайки предвид обучението ви, ще проявя самоубийствена инициатива, за да ви позволя да свършите такава работа, и то след всичко, което направихте. Прецакате ли се, това по принцип ще означава да пратите остатъците от кариерата ми на боклука.

— Моята също, сър — погледна го Ели право в очите.

— Точно така — кимна супервайзърът и погледна към Фик и Харпъринг.

— Нещата в момента изглеждат такива — намеси се адвокатът, — че ако Стратън се измъкне, ще трябва да чистим боклуците от най-голямата бъркотия от Уотъргейт насам.

Коул разтриваше енергично слепоочията си:

— Просто за да се намираме на приказка, да ви попитам: специален агент Шъртлеф, какво точно ще ви трябва, за да свършите тази работа?

— Бих искала да се разчуе, че Морети не е казал нито дума за Стратън. Че аз съм свалена от това дело. И че Вътрешен отдел ме разследва.

— О, това няма да бъде никак трудно — кимна Коул.

— И още нещо — продължи Ели, след като така и така бе стъпила в огъня.

— Какво има още? — погледна я отчаяно супервайзърът.

— Това може би ще бъде малко нередно, сър...

— Да бе, защото до този момент всичко върви като по книга! — избухна Коул.

Ели пое дълбоко дъх.

— Ще ми трябва и Нед Кели, сър.

Двамата със Соли играехме на карти. Бяхме седнали навън до басейна, под навеса на съблекалните. Беше ми заповядано да не мърдам от къщата, докато ролята ми в онова, което се бе случило в дома на Ели, не се изясни напълно.

Бях нарушил правилата на гаранцията, притежавайки огнестрелно оръжие.

Знаех, че Ели е загазила, че онова, което направихме, може да й струва работата. Вече всичко се бе разчуло — участието на баща ми, разкритията за Морети, нашият разговор с Лиз, моя милост...

След смъртта на Лиз и Морети не можехме да обвиним Стратън почти в нищо. Той бе написал съвършен сценарий. От всички неща това ме вбесяваше най-много. И работата с баща ми. Франк си мислеше, че по този начин си оправя сметките с Човека, но иронията се състоеше в това, че като дръпна спусъка, той просто пусна Стратън на свобода.

— Продължаваш да чистиш купи, а аз продължавам да ги прибирам — каза Сол с извинителна въздишка.

— Днес май нямам хъс — поклатих глава аз, теглейки карта.

— Спортен хъс ли? Ами че ти спиш, Нед. И ако я караш в същия дух, до утре следобед ще съм си върнал гаранцията. След това можеш да вървиш по дяволите, ако искаш. Ама съм обещал на съдията.

Усмихнах му се.

— Притеснявам се за Ели.

— Виждам, синко, но според мен всичко ще бъде наред. Момичето може да се оправи само без грешка.

— Тя се опита да ми помогне, а аз я вкарах в беля. Искам да пипна Стратън. Бях сигурен, че този път няма да ми избяга.

— Знам, синко. — Сол сложи ръка върху моята. — И според мен все още имаш възможност да го направиш. Нека ти кажа някои неща за типове като Денис Стратън. Знаеш ли къде е тяхната слабост? Винаги си мислят, че са най-голямата риба във вира. Но можеш да ми вярваш, Нед, че винаги има една, която се оказва малко по-голяма. — Той ме

погледна право в очите. — Но първо трябва да направиш нещо по-важно.

— Какво? — усмигнах се аз. — *Сделка?*

— Не, говоря за баща ти, синко...

— Причината да сме в тази каша е точно моят блестящ баща — отвърнах, издърпвайки ръката си изпод дланта на Сол. — Ако той не се беше намесил, сега щяхме да имаме човек, който да свидетелства срещу Стратън. Нито за миг не мога да си представя, че е действал, подтикван от благородни чувства.

— А аз смятам, че е действал по единствения начин, който е познавал. Човекът е болен, Нед. Господи, Нед, *четворката...*

— Какво?

— Пропусна ми четворката пика. Ти не мислиш, Нед.

Погледнах си картите и се уверих, че умът ми в момента е на светлинни години от играта.

— Трябва лично да се грижиш за своите работи, синко — продължи Сол. — Нещата със Стратън ще се наредят така или иначе. Но докато работиш по това нещо — добави той, подреждайки картите си, — може би ще успея да ти дам едно рамо.

— За какво става дума, Сол?

— Играй, синко... Става дума за рибата. По-късно ще говорим.

Играх десетка каро.

— *Ритъм* — Очите на Соли проблеснаха тържествуващо и той си свали картите. — Та ти не оказваш никаква съпротива! — Той придърпа листа с точките. — Ако ще я караме така, по-добре да те пусна да се върнеш в затвора.

Уини, камериерката на Соли, се появи и каза, че имаме гост. На две крачки след нея вървеше Ели.

Скочих от стола.

— Ушите ти сигурно горят, мойто момиче — усмигна се Соли. — Я го виж твоя приятел. Толкова се притеснява за теб, че не може да играе карти като хората.

— Прав е — казах аз и я прегърнах. — Как мина?

Тя сви рамене и приседна до масата.

— Може да се каже, на ръба на провала. Супервайзърът предприе необходимите мерки. Докато не оправим тази работа, аз съм под дисциплинарно наблюдение.

— Може би все пак ще си запазиш работата, а? — запитах аз с надежда.

— Вероятно — сви рамене Ели. — Но зависи от едно нещо...

— От какво? — Помислих, че става дума за някоя бюрократична процедура.

— От нас — отвърна тя. — Трябва да пипнем Денис Стратън.

Стори ми се, че не съм я чул добре. Седях срещу нея и я гледах неразбиращо.

— Ти каза „от нас“.

— Да, Нед — кимна Ели и на устните ѝ заигра едва забележима усмивка. — От мен и от теб.

95.

Но преди това Ели трябваше малко да се поразрови. И то не къде да е, а в света на изкуството. Какво, по дяволите, означаваше тая игра с картината. С тази на Гом.

Имаше безброй начини да се проучи даден художник. Дори и такъв, за когото почти не бе чувала. А на това отгоре бе починал преди сто години.

Тя влезе в интернет, но информацията за този художник там бе извънредно оскъдна. Художникът бе живял абсолютно незабележимо. Нямахме никаква биография. Тогава тя насочи вниманието си към „Бенезит“, огромната енциклопедия за френските художници и скулптори. Мъчеше се да се оправи с френския. Но и там нямаше почти нищо. Роден през 1836 година в Кламар. Известно време рисува в Монмартър, прави изложби между 1866-а и 1870 година в престижния „Салон дьо Пари“. След което изчезва от редиците на художниците. Картината, която бе открадната — Стратън дори не бе представил иск пред застрахователите, — се наричаше *Faire le Ménage*, тоест *Къщна работа*. Някаква перачка гледа в огледало над корито. Ели не можа да намери никакви данни за това платно — то не бе включено в списъка.

Тя се обади на галерията във Франция, откъдето Стратън бе казал, че я купил. Собственикът едва си спомни названието ѝ. Все пак ѝ спомена, че доколкото си спомнял, картината била донесена от едно имение. Предала я някаква възрастна жена от провинцията.

Не може да бъде картината, в Гом нямаше нищо необикновено!

Да не би все пак да има нещо в нея?, питаше се Ели. Някакво послание. Защо Стратън я търси толкова настойчиво? И какво ѝ е толкова ценното, че заради нея да бъдат убити шест души?

Отново се усети в задънена улица.

Избута огромните книги за художниците от деветнадесети век. Явно отговорът не беше в тях, а някъде другаде. *Какво толкова имаше в този неизвестен Гом? Какво...*

После изведнъж я осени една плаха идея.

Лиз Стратън ѝ бе казала всичко това, докато хората на съпруга ѝ я мъкнеха към колата. Ели си спомни онова примирение на лицето ѝ, сякаш повече никой нямаше да я види. „Ти си специалистът по изкуствата. Защо според теб той нарича себе си Гаше?“

Разбира се. Ключовата дума тук бе *името*.

Доктор Гаше.

Още тогава са се носели едни слухове, под сурдинка, разбира се. Обаче нищо не излязло наяве. Нито от имението на Ван Гог, нито когато брат му е започнал да разпродава работите му, нито пък нещо се е разбрало от неговите спонсори Танги и Бонже.

На една от книгите, които току-що бе избутала настрана, на корицата бе отпечатан портретът на доктора, нарисуван от Ван Гог. Ели отново я придърпа към себе си и впери поглед в селския доктор, в тези негови меланхолични, сини очи.

За такова нещо, мислеше си тя, би си струвало и човек да убиеш.

Изведнъж Ели си даде сметка, че не говори с точните хора, че търси не в тези книги, в които трябва.

Тя не откъсваше очи от прочутия портрет на Ван Гог.

Досега си бе блъскала главата върху живота не на този художник, на когото трябва.

— Готов ли си? — попита Ели и ми подаде телефона.

Кимнах и го взех така, сякаш ми даваше пистолет, с който трябваше да убия някого. Устата ми бе пресъхнала от напрежение. Мечтаех си да проведа този разговор още откакто Дий ми се бе обадила и един час след това намерих Тес и приятелите си мъртви.

Потъгнах в едно от креслата на Соли в кабинета му.

— Да, готов съм...

Знаех, че Стратън ще говори с мен. Предполагах, че сърцето му ще подскочи, още щом чуе кой съм. Той бе сигурен, че картината му е у мен. Бе избил доста хора заради нея, а явно бе човек, който смята, че винаги е прав. Набрах номера. Телефонът започна да звъни. Облегнах се назад и поех дълбоко дъх. В слушалката прозвуча гласът на камериерката от Латинска Америка.

— Денис Стратън, ако обичате.

Казах й името си и тя тръгна да го търси. Бях уверен, че всичко това скоро ще свърши. Бях дал клетва. На Дейв, на Мики, на Боби, на Барни и Дий.

— Значи това е прочутият Нед Кели — прозвуча най-сетне гласът на Стратън. — Най-сетне имаме възможност да говорим. Какво мога да направя за вас?

Минах директно на въпроса без никакви заобикалки. Не исках да му дам и секунда време да мисли каквито и да било глупости.

— У мен е, Стратън.

— У вас е какво, господин Кели?

— У мен е онова, което търсиш. През цялото време беше абсолютно прав. Гом е у мен.

Настъпи мълчание. Явно той преценяваше как да реагира. Не беше уверен дали казвам истината, или това не е някакъв номер.

— Къде сте, господин Кели? — попита ме Стратън. Бе мой ред да се замисля. Това не бях го очаквал. — Питам ви откъде звъните? Труден въпрос ли ви зададох?

— Достатъчно близо съм — отвърнах аз. — Най-важното е, че картината ви е у мен.

— Достатъчно близо ли? Дайте тогава да видим дали е така. Знаете ли „Чък и Харълдс“?

— Разбира се — отвърнах аз и се взрях напрегнато в Ели. Нещата не се развиваха както очаквахме. „Чък и Харълдс“ бе оживено заведение в Палм Бийч.

— Там има обществен телефон, точно до мъжката тоалетна. Да кажем, след четири минути ще звънна на него. Достатъчно близо ли сте? Гледайте да сте там, като звънна, за да говорим. Само двамата, вие и аз.

— Не знам дали ще успея да стигна — отвърнах, хвърляйки поглед на часовника си.

— Тогава ме няма за вас, господин Кели. Остават ви още три минути и петдесет секунди. Ако искате да обсъдим този въпрос, трябва да побързате.

Затворих и за миг погледнах към Ели.

— Бягай! — каза тя.

Изхвърчах на двора и скочих в служебната кола на Ели. Тя изтича зад мен с още двама агенти от ФБР. Качиха се в друга кола. Дадох газ, префучах през вратите и с широк завои се понесох по „Каунти“. Минах шестте или седемте пресечки до „Поинсиана“ по възможно най-бързия начин. Завих зад ъгъла и заковах пред заведението.

Погледнах си часовника — бяха изминали *точно четири минути*. Знаех къде е тоалетната, бях влизал в това заведение.

Тъкмо стигнах дотам, и телефонът започна да звъни.

— Стратън? — вдигнах аз слушалката.

— Виждам, че сте находчив — каза той, сякаш си умираше да се забавлява по този начин. — И така, господин Кели, само вие и аз. Не е необходимо и други хора да ни слушат, като си разговаряме. Споменахте нещо за картина от Анри Гом. Кажете ми какво точно имате предвид.

— Мислех да я дам на полицията — отвърнах аз. — Сигурен съм, че ще им е много интересно да ѝ хвърлят едно око. — От другата страна не последва никакъв коментар, затова продължих: — Или може би ще сключим сделка.

— Опасявам се, че не сключвам сделки със заподозрени убийци, господин Кели.

— Значи имаме нещо общо помежду си, Стратън. Обикновено и аз не го правя.

— Прекрасно! — той се изкиска тихичко. — Но защо изведнъж такава промяна на чувствата?

— Не знам, сигурно е от сантимент. Някой май ми каза, че била любима картина на жена ти.

Този път Стратън не издаде никакъв звук.

— Аз търся една работа на Анри Гом. Откъде да знам, че тази, която е у вас, е същата?

— О, същата е! Някаква перачка се гледа в огледалото над едно корито. Облечена в проста бяла престилка. — Знаех, че всеки би могъл да прочете полицейския доклад и това описание не можеше да бъде доказателство. — Била е в коридора на горния етаж пред спалнята ви в нощта, когато сте наредили да избият приятелите ми.

— Нощта, в която те ме ограбиха, господин Кели. Опишете ми рамката.

— Златна — отвърнах аз. — Стара. С филигранни ръбове.

— Обърнете я. Има ли нещо написано на гърба ѝ?

— Е, не я нося със себе си — казах аз. — Намирам се в „Чък и Харълдс“, забрави ли?

— Е, това вече не е много умно, господин Кели! — въздъхна Стратън.

— На нея пише нещо — продължих аз. Знаех, че всеки момент ще разкрия нещо хубаво. — „На Лиз с любов, Денис“. Колко трогателно, Стратън. Какъв артист си само!

— Не съм ви молил за коментар.

— Е, какво толкова? Върви заедно със стоката. И то на същата цена.

— Стратегията не ви е много изтънчена, господин Кели. Да ядосвате човека, на когото искате да продадете нещо. И тъкмо стана въпрос, каква цена ви се върти в главата?

— Става дума за пет милиона долара.

— *Пет милиона долара?* Че тази картина не струва повече от трийсет хиляди, дори да я продадеш на собствената майка на Гом.

— Пет милиона долара, Стратън. В противен случай ще я подхвърля на полицията. Доколкото си спомням, именно за тази сума сте се спазарили с Мики и приятелите ми.

Последва тишина. Но не такава, която да предполага, че обмисля. Стана ми ясно, че по-скоро жадува да ми извие врата.

— Не съм много сигурен за какво става въпрос, господин Кели, но искам да ви кажа, че имате късмет. Аз наистина съм обявил награда за тази работа. Но за да бъде абсолютно сигурен, на гърба има *още* едно нещо. В десния ъгъл на рамката.

Затворих очи за секунда и се опитах да си припомня всичко, което ми бе казано за тази картина. Той бе прав. На рамката наистина имаше още нещо. То ме караше да се чувствам омърсен. Като че ли бях предал хора, които обичах.

— Има някакво число — казах аз. — *Четири, три, шест, едно, нула.*

Последва дълга тишина.

— Браво, Нед! Ти наистина заслужаваш тази награда за това, че успя да изиграеш всички. Включително и полицията. Тази вечер ще бъде на благотворително събиране в „Брейкърс“. Фондация „Намисли си желание“, една от любимите каузи на Лиз. Там ще ангажирам апартамент на мое име. Какво ще кажеш да се извиня на присъстващите и някъде към девет да се видим насаме?

— Ще бъде там.

Затворих, усещайки как от плещите ми се свлече огромна тежест. Излязох от ресторанта, до тротоара ме чакаше черна кола. Ели и двамата агенти ме гледаха в очакване.

— Стана работата! — въздъгнах аз. — Довечера в девет.

— Дотогава имаме да свършим още нещо — обади се един от агентите.

— Може би по-късно — поклатих глава аз. — Първо трябва да сторя нещо друго.

98.

Един от охраната ме претърси и ме поведе обратно в предварителния арест на полицейското управление в Палм Бийч.

— Какво ви става, Кели? — поклати той глава. — Да не би нещо кръвта да ви зове?

Баща ми лежеше на железния нар в килията, вперил поглед в празното пространство пред себе си.

Спрях се за миг и го загледах. В подземния сумрак едва можех да доловя стопяващите се очертания на едно лице, принадлежало някога на по-млад мъж. В съзнанието ми изплува сцена от детството — Франк се прибира у дома с обичайния за него гръм и трясък, понесъл голяма кутия в ръце. Мама е на мивката. Двамата ми братя и аз седим около масата в кухнята, току-що върнали се от училище, и обядваме. Да съм бил най-много на девет-десет години.

— *Евелин Кели...* — Баща ми хвана мама за раменете и я извърна към нас, продължавайки като конференсие: — *Заповядайте на сцената!*

Той ѝ връчи кутията и аз никога няма да забравя изражението ѝ, когато тя я отвори. Бръкна в нея и извади някакво умопомрачително красиво кожено палто. Франк го наметна на раменете ѝ и я извърна към себе си, сякаш двамата танцуваха. Мама се въртеше със зачервено и смаяно лице, изразяващо нещо средно между възхита и недоверчивост.

Баща ми я наклони в ръцете си като професионален танцьор и ни намигна:

— Само изчакайте да видите какво има зад врата номер три!

Когато поискаше, баща ми можеше да очарова и палач.

— Здравсти, тате — обадих се аз, заставайки пред килията му.

Той се обърна на нара.

— Неди — промълви и примигна.

— Не знаех какво да ти донеса, затова това... — показах му аз кесията, пълна с ментолов дропс. Майка винаги му ги носеше, когато ходеше на свиждане в затвора.

Франк седна на нара и се ухили:

— Все съм казвал на майка ти, че една ножовка ще ми свърши много по-добра работа.

— Опитах, обаче от тия металотърсачи отърване няма.

Той приглади косата си.

— Ех, нови времена...

Стоях и го гледах. Бе много слаб и леко пожълтял, но изглеждаше отпуснат, спокоен.

— Трябва ли ти нещо? Може би ще успея да помоля Соли да ти издейства добър адвокат.

— Джорджи вече работи по въпроса. — Той поклати глава. — Ти може би си мислиш, че пак съм оплел конците, но този път трябваше да го направя, Нед. Има си правила, дори и сред такива лайна като мен. Морети ги наруши. Той посегна на плът от плътта ми. На някои неща не можеш да не обърнеш внимание. Разбираш ме, нали?

— Ако си искал да направиш нещо за Дейв, е трябвало да застреляш Стратън. Това е станало по негова заповед. А сега единствената ти заслуга е, че отне всичките ни шансове да го пипнем.

— Тогава защо се чувствам така, сякаш съм извършил едно добро дело? — усмихна се баща ми. — Тъй или иначе, винаги съм бил дребна риба. Но се радвам, че си тук, Неди. Има едно нещо, което искам да кажа.

— Аз също — казах аз, улавяйки се за решетката.

Франк се пресегна и си наля чаша вода.

— Никога не съм могъл да те видя такъв, какъвто си, а, синко? Не ме е бивало в това, нали? Дори не съм ти дал онова, което заслужаваш, след като излезе чист от онази училищна история. Затова сега ти казвам простичко: Съжалявам, Нед... За това, че изпитвах съмнения в теб. Ти си добро хлапе... Добър мъж.

— Слушай, тате. Не е необходимо да се връщаме в миналото.

— Необходимо е — прекъсна ме той и се изправи с усилие на крака. — След като Джон Майкъл почина, мисля, че не намерих в себе си сили да си призная, че именно аз съм виновен за смъртта му. Една част от мен искаше да каже: „Виждаш ли, момчетата ми са същите като мен. Така правят всички Кели“. Ала когато получи онази работа в Стоутън, щях да пукна от гордост.

Кимнах с разбиране.

— Онзи ден... там у дома... Това беше най-гадният миг в живота ми. — Баща ми ме гледаше право в очите.

— Погребението на Дейв — кимнах аз и въздъгнах. — За мен също.

— Да. — Очите му се изпълниха с тъга. — Но аз имах предвид онзи ден във Фенуей. Когато ти позволих да се оттеглиш и да поемеш подозренията за онова, което бях сторил. Точно тогава, мисля, започнах да си давам сметка за провала в живота ми. Какъв голям мъж си станал ти, а в какъв малък съм се превърнал аз. Ех, тъпанар съм си бил цял живот. Но *ти* не си, Неди.

Франк се дотътри до решетките.

— Това отдавна трябваше да ти го споделя, синко, но го казвам чак сега. Съжалявам за начина, по който подведох всички. — Той обхвана с длани ръцете ми върху металните пръти. — Знам, че не е достатъчно да го кажа, че нищо няма да променя с това. Но само то ми е останало.

Усетих, че очите ми парят.

— Ако Дейв ни вижда някъде отгоре — опитах да се усмихна, — обзалагам се, че си мисли: „Ех, сигурен съм, че тия мъдрости биха ми свършили добра работа, ако ги бях чул няколко дни по-рано“.

Франк също се усмихна горчиво.

— Това винаги ми е било слабото място... Големи идеи, неправилно разпределение на времето. Но оставих нещата добре. За майка ти. И за теб, Нед.

— Ще го пипнем тоя тип, тате — стиснах аз ръцете му на свой ред. Сега вече наистина плачех.

— Да, синко, смачкайте го. — Очите ни се срещнаха в безплътна прегръдка.

Сол беше прав. Простих му за всичко. Дори нямаше нужда от думи.

— Трябва да тръгвам, тате. — Отново стиснах костеливите му пръсти. — Може би няма да се видим известно време.

— Определено се надявам да е така, синко — изкиска се той тихичко. — Във всеки случай не и там, закъдето съм тръгнал. — Той ми пусна ръцете.

Обърнах се и направих крачка назад по коридора.

— Хей, тате — извърнах се с треперещ глас.

Франк не бе мръднал от решетката.

— Да те питам нещо. Коженото палто на мама, онова, дето един ден го донесе вкъщи, беше крадено, нали?

Той ме погледа за миг, след това хлътналите му очи се втвърдиха, сякаш искаше да ми каже: „Как можеш да ми задаваш такъв въпрос?“. После устните му се разтеглиха в лека усмивка.

— Разбира се, че беше крадено, синко.

Отстъпвайки назад по коридора, аз се усмихнах на баща си за последен път.

99.

Агентът от ФБР ме овърза целия с жици.

— Ще те слушаме през цялото време — каза Ели. Намирахме се у Сол, чийто дом използвахме за нещо като база. — Наоколо ще има наши хора. Трябва само да кажеш една дума, Нед, и всички ще налетят.

Вече се бе събрал цял екип агенти. Командваше парада заместникът на Морети — мъж със зализана коса, тънки устни и очила в рогови рамки. Специален агент Фик.

— Ще се придържаш към следните правила — каза той. — Първо, ако Стратън не дойде, няма да предприемаш нищо. Не разговаряй с никакви посредници. Няма да споменаваш името на Морети. Не искам да му давам възможност да си помисли, че оня е изпял нещо. Не забравяй, Стратън вероятно никога не се е виждал с Ансън. Никога не се е виждал с баща ти. Ако можеш, накарай го да говори за обира. Кой го е нагласил? Поискай да видиш чека, това е достатъчно, за да го пипнем. Готов ли си да го направиш?

— Да, специален агент Фик. А как ще се оправяме с картината?

— Ето... Провери да видиш.

Един от агентите ми подаде здраво увит и овързан с тиксо пакет.

— Какво има вътре? — заинтересувах се.

— Много неприятни неща за теб, ако рекат да го отворят — отвърна Фик. — Затова поискай да видиш чека, преди те да са поискали да огледат картината. Ако нещо те притиснат, ще сме наблизко да те отървем.

Погледнах към Ели:

— Ти ще бъдеш ли там?

— Разбира се.

— Подсигурили сме те на всички нива. Щом получиш онова, което ни трябва, или ако рекат да отворят стоката, разбиваме вратата. Няма страшно! — даде ми кураж Фик.

Няма страшно ли? Загледах го, също като някой новобранец, за когото на никой не му пука, ме пращаха да пробвам дали напред няма

мини. Имаше едно нещо, което всички присъстващи тук знаеха — Стратън нямаше никакво намерение да ме пусне от хотела жив.

— Искам да поговоря с Ели — казах аз.

— Не тя командва парада — остро отвърна Фик. — Ако имаш някакви въпроси, питай мен.

— Нямам. Но искам да поговоря с Ели. И не тук, а навън. Насае.

100.

Излязохме навън към басейна. Видях как Фик ни гледа през щорите, затова я поведох по стълбите към плажа, колкото е възможно по-далеч от него.

Ели си нави крачолите и си остави обувките на стълбите. След което закрачихме по пясъка. Слънцето бавно залязваше.

Хванах я за ръката.

— Хубаво е тук, нали? Като гледам, и започвам да съжалявам за дните ми като спасител. Но тогава не го осъзнавах.

Прегърнах я и отмахнах едно кичурче коса от очите ѝ.

— Ти ми вярваш, нали, Ели?

— Не мислиш ли, че е малко късно да ми задаваш такъв въпрос, Нед? Не те арестувах, когато имах възможност. Дватамата с теб откраднахме кола. Крих информация, отмъкнах вещественно доказателство... По моя кодекс това означава, че ти вярвам.

Усмихнах се.

— Трябваше да излезеш от онази кола, когато те помолих. Нещата щяха да бъдат съвсем различни сега.

— И още как! Ти вероятно щеше да бъдеш в затвора или щеше да си мъртъв. А аз щях да си търся работа. Но тъй или иначе, доколкото си спомням, тогава няха избор. Ти имаше пистолет.

— Да бе, на предпазител!

Притиснах я към себе си и усетих биенето на сърцето ѝ. Никой от нас не знаеше какво ще стане тази вечер. А след това светът вече нямаше да бъде същият. Срещу мен бяха повдигнати обвинения в углавни престъпления. Щях да ги излежа. Но след това щях да бъда престъпник, а тя — все тъй агент от ФБР.

— Всъщност искам да те помоля да продължиш да ми вярваш, Ели. Само още малко.

Тя се отдръпна назад и ме загледа изпитателно.

— Плашиш ме, Нед. Знаеш, че можем да го смачкаме. Преди да се усетиш, и всичко ще свърши. Моля те, поне веднъж си изиграй ролята като по учебник.

Отново се усмигнах.

— Ще бъдеш ли там заради мен?

— Вече ти казах — отвърна тя решително, — ще бъда там. Не бих те пуснала да влезеш сам.

Знам, че не би ме пуснала. Притиснах я към себе си и зарях поглед към залязващото слънце.

Не ми даваше сърце да ѝ кажа, че имах предвид за времето *след това*.

101.

Трябваше само да свиеш по дългата пресечка, водеща към „Брейкърс“, за да попаднеш като че ли в друг свят.

Двете величествени кули, окъпани в идваща отдолу светлина, са може би най-прочутата гледка в Палм Бийч. Грандиозните колони — тържествена прелюдия към ослепителното фоайе, — редиците леко полюшващи се на ветреца палми. Едно време тук са идвали Рокфелерови, Дюпонови и Флагльорови в личните си суперлуксозни вагони. А сега пристигаха хора, които само се стараеха да им подражават.

Тази вечер и аз щях да бъда един от тях.

Спрях служебния автомобил на Ели зад един мерцедес SL 500 и до открит ролс на дъгата, водеща към вратите на фоайето. Наоколо непрекъснато пристигаха луксозни автомобили, от които излизаха мъже и жени в смокинги и блестящи вечерни рокли, отрупани с проблясващи бижута. Аз бях с дънки и зелена тениска *Пакост*, която висеше извън колана ми. Дори и момчето, което паркираше колите, ме изгледа така, сякаш мястото ми не беше тук.

Бях чувал за тези светски събития, дори съм вземал участие в едно-две от тях като сервитьор, още когато за първи път дойдох насам. Всички те гравитираха около центъра на обществения живот на старата гвардия. На поканите обикновено пишеше, че събитието се провежда за тази или онази благотворителна фондация. Но всъщност всичко се организираше, за да може някоя и друга съпруга да се изфука с бижутата или вечерната си рокля, хапвайки хайвер и отпивайки шампанско на малки глътки. Един господ знаеше колко средства се събираха в името на каузата. Веднъж дори чух, че една жена, чийто мъж внезапно починал, го държала в лед със седмици, докато не свършил сезонът.

Тикнах под мишница дебелия, увит в хартия, пакет, който ми бяха дали федералните, и влязох във фоайето. Наоколо се разхождаха господа в официално облекло, мяркаха се червените сака на униформения персонал на хотела, но имаше и няколко души във

всекидневни дрехи. Помислих си, че някои от тях може да са от хората на Стратън, излезли тук, за да ме следят. А може да бяха и от ФБР. Специалните агенти вече сигурно изпадаха в паника, питайки се какво, по дяволите, става тук.

Погледнах часовника си — 8:40. Бях пристигнал дващест минути по-рано от уговорената среща.

Запътих се право към рецепцията. Посрещна ме привлекателна администраторка на име Дженифър.

— Мисля, че тук има съобщение за мен от Стратън — казах ѝ аз.

— Господин Кели — каза тя с усмивка, сякаш само мен бе чакала.

После ми подаде запечатан плик с емблемата на хотела. Показах ѝ документ за самоличност и скъсах плика. На една от бланките на хотела бе записано само това — *стая 601*.

Добре, Нед, да се хващаме на работа! Затаих дъх за секунда и се опитах да се успокоя.

Попитах Дженифър къде се провежда вечерята за „Намисли си желание“ и тя ми посочи Кръглата зала — по коридора вляво.

Пъхнах отново пакета с „картината на Гом“ под мишница и тръгнах след една двойка в официално облекло, за която бях сигурен, че отива в балната зала.

Микрофончето в ухото ми изпука и в него прозвуча ядосаният глас на Фик.

— Мамка му, Кели, какви ги вършиш? Избързваш с цели дващест минути.

— Съжалявам, Фик. *Промяна в плана.*

Ускорих крачка и видях Кръглата зала от другата страна на лобибара. До нея се стигаше по няколко стъпала.

На входа се бе събрала малка тълпа — все мъже в смокинги и жени във вечерни тоалети. Всеки показваше поканата си. От залата в този момент излезе оркестър, който едва ли някога бих искал да чуя. Набутах се в навалищата.

Една жена с побеляла коса ме изгледа така, сякаш бях Човека паяк. Диамантите, увиснали от ушите ѝ, бяха кажи-речи колкото коледни украшения за елха. Промуших се покрай нея и вече бях вътре.

— Сър! — прозвуча зад гърба ми, но аз се направих, че не чувам.
Дано да ми стане играта, помислих си.

Залата всъщност бе смайваща — навсякъде се виждаха живи цветя, а от тавана висеше невероятно красив, огромен полилей. Оркестърът свиреше нещо в стил ча-ча-ча. Всяка жена, покрай която минавах, бе отрупана с диаманти — огърлици, обеци, пръстени, тиари. Мъжете бяха облечени в строги смокинги, с бели кърпички, сгънати перфектно в малките джобчета. Един от тях бе с шотландска поличка.

Трескаво се заоглеждах за Стратън. Знаех, че изглеждам като папуас на чаено парти у кралицата.

Изведнъж някой ме хвана за лакътя, завлече ме по-надалеч от тълпата и настойчиво прошепна в ухото ми:

— Бюфетът е отзад, господин Кели!

Обърнах се и се оказах очи в очи с ухилената физиономия на Чамп.

— За секунда ми се върза, нали, брато?

Бе облечен безупречно в униформата на сервитьор, с изящен жест понесъл поднос с хайверени блини. С изключение на оранжевата коса, той се вписваше съвършено в околния пейзаж.

— Къде е Стратън? — попитах го аз.

— По-навътре. Че къде очакваш да бъде задник като него! — Чамп ме смушка. — Облечен е в смокинг... Спокойно, брато — смени

той насоката на разговора, видял вероятно тревогата, изписана на лицето ми.

В една от пролуките, образувала се за миг сред тълпата, успях да зърна Стратън. После се огледах и за горилите му.

— Нед — каза Чамп, оставяйки подноса на една маса, номерът ще стане. Разбира се, аз казвам това преди всеки скок, макар някои от натъртените ми ребра да не са толкова съгласни. — Той ми намигна и леко ме удари с юмрук по гърдите. — Не се притеснявай, брато... Имаш приятел, дето ти пази гърба.

— Нед! — изпука отново слушалката в ухото ми. Беше гласът на Ели — Какво правиш? *Моля те...*

— Съжалявам, Ели — отвърнах аз, давайки си сметка, че тя вече сигурно е изпаднала в паника. — Стой на същата станция. *Моля те.* Ще си получиш твоя човек.

В тълпата от време на време виждах познати лица: Хенри Кисинджър, Соли Рот, бърбещ с двама видни бизнесмени, Лоусън.

После изведнъж съзрях и Стратън. Държеше в ръка чаша шампанско и водеше оживен разговор с някаква блондинка във вечерна рокля с дълбоко изрязано деколте. Няколко души около тях се смееха. Майтапът се състоеше в това, че пръстта върху гроба на Лиз още не бе изсъхнала, а той вече бе най-видният ерген в Палм Бийч.

Поех си дълбоко дъх и тръгнах към него.

Още щом ме видя да се приближавам, Стратън ококори очи. Изненада се за миг, но после самообладанието му се върна и на устните му заигра гадна, подигравателна усмивчица. Приятелите му ме загледаха така, сякаш им носех пощата.

— Малко сте подранили, господин Кели. Нали трябваше да се видим горе в стаята?

— Идвам точно навреме, Стратън. Просто изведнъж се запитах защо трябва да се затваряме в стая в такава хубава вечер. И ми дойде наум, че на приятелите ти може би ще им е интересно да чуят как правим бизнес с теб.

103.

Горе, в един от апартаментите в хотела, Ели бе изпаднала в паника. Непрекъснато викаше в микрофона: „Нед, какво правиш?“, но той не отговаряше.

— Да отменим операцията — обади се по едно време Фик.

— Не можем — извърна се към него Ели и стана от мястото си. — Нед вече е в залата и в *момента* говори със Стратън.

— Ако се наложи да сляза долу, специален агент Шъртлеф — изръмжа Фик, вперил гневен поглед в нея, — можете да бъдете сигурна, че то ще е, за да го прибера, а не да му помогна. Театърът свърши! — С рязко движение той свали слушалките от главата си. — Няма да карам Бюрото да играе по свирката на някакъв каубой. — Той кимна към оператора. — Дигаме си чуковете!

— Не! — извика Ели. — Дай ми само двама души! Не можем да го оставим просто така, обещахме му. Трябва му помощ. Нали започна операцията. Ето, той говори със Стратън.

— Тогава можете да останете и да го слушате, специален агент Шъртлеф — подметна новият ѝ шеф от вратата. — Лентата се върти.

Ели не можеше да повярва — този тип просто се отказваше! И Нед оставаше долу без никаква подкрепа.

— Той обеща, че ще ни помогне да пипнем Стратън, и в момента го прави — продължи Ели. — Не можем да го оставим просто така, ще го убият.

— Вземете Даунинг и Финч от фоайето. — Фик я изгледа с безразличие. — Той е ваш кадър, специален агент Шъртлеф. И ваш проблем.

— Да правим бизнес *тук*? — учуди се Стратън с тази своя нетрепваща усмивка, макар да знаех, че в момента сигурно трескаво се пита какво, по дяволите, става.

Аз също му се усмихнах:

— Ти уби брат ми, Стратън. Едва ли си мислиш, че ще те оставя да си идеш, без да ти причиня малко болка!

Още няколко глави се извърнаха към нас. Стратън се огледа, явно неподготвен за подобен развой на събитията.

— Нямам представа за какво става дума, господин Кели. Но вие сте човек, който е пуснат под гаранция и срещу когото има заведено дело по федерални обвинения. Не мога да си представя от висотата на каква позиция хвърляте обвинения в лицето ми.

— Той е убил и Лиз — казах аз високо, така че всички наблизко наостриха уши. — И замаза това убийство с тая тъпа любовна връзка, защото тя бе готова да го разкрие. Той сам открадна картините си и ги препродаде, после нареди да избият онези хора от Лейк Уърт, за да си помислят всички, че крадците са се карали за плячката от обира. Обаче все още продължава да търси едно нещо, което не е трябвало да бъде откраднато. Нали така, господин Стратън?

Извадих пакета изпод мишницата си и му го подадох.

Очите му се разшириха.

— О, господин Кели, какво може да има в този пакет?

Пипнах го, смачках го копелето! Видях как самообладанието му започва да го напуска, по челото му избиха капчици пот.

С периферното си зрение забелязах как Лоусън си пробива път към нас. И още по-лошо — главорезът на Стратън, Опашката.

— Но Морети бе убит от вашия собствен баща — изхриптя Стратън. — Защо не кажете на всички и това? Според мен вие сте този, който е замазал ситуацията. *Вие сте този, който е пуснат под гаранция.* Нямаме нито едно доказателство.

— Доказателство ли? — погледнах го аз и се усмихнах. — То е в картината — кимнах с очи към пакета в ръцете ми. — В тази картина

на Гом, която вие ме помолихте да донеса тук тази вечер, господин Стратън. Гом.

Той сведе поглед към пакета, навлажнявайки устни с нервно движение на езика. Челото му се ороси от пот.

Из тълпата започна да се разнася приглушен шепот. Хората се примъкваха по-наблизо, за да разберат какво става.

— Но това... Това е абсурд! — заекна мъжът, оглеждайки се да открие някое приятелски настроено лице. Хората обаче мълчаха, вперили в него любопитни погледи. Още малко и щях да изпадна в еуфория.

Тогава той се извърна към мен, но вместо да дава обяснения, лицето му си възвърна обичайното спокойно изражение.

— Това жалко представление може всъщност да даде резултат — каза той с внезапно проблеснали очи. — Ако, разбира се, картината *наистина* е в този пакет. Нали така, господин Кели?

В залата изведнъж се възцари мъртва тишина. Усетих как всички глави се извърнаха към мен. *Стратън знаеше*, че стоката не е у мен. Но *откъде*?

— Хайде, отворете го. Покажете на света доказателството. Нещо не ми се вярва да е във ваша полза, когато започнат да произнасят присъдата ви.

Откъде знаеше? Мозъкът ми трескаво запрехвърля възможностите. Ели? В никой случай! Лоусън? Той пък не бе в час. Стратън имаше още някоя къртица, човек във ФБР.

— Аз ви предупредих, господин Кели — усмихна се студено мъжът. — Не ми губете времето.

Опашката ме сграбчи за лакътя. Забелязах как Чамп си пробива път през тълпата, питайки ме с очи какво да прави.

Вперих бесен поглед в Стратън. Можех само да изплюя безпомощния въпрос:

— *Откъде?*

— Аз му казах, Нед — обади се един глас от тълпата.

Познах го веднага. И сърцето ми като че ли спря. Всичко, в което бях вярвал, започна да се разпада около мен.

— Нед Кели — каза с любезна усмивка Стратън. — Мисля, че се познавате със Сол Рот.

— Съжалявам, Нед — каза Сол, бавно измъквайки се от тълпата.

Все едно ми бяха ударили шамар. Замръзнах на място от изненада, пребледнял и онемял. Сол бе моето тайно оръжие, моето скрито в ръката асо.

Стоях, без да помръдна, вперил ням и изумен поглед в стареца — сърцето ми още малко и щеше да се пръсне под тежестта на това, което съзнанието ми вече бе започнало да осмисля. Бях видял да убиват брат ми. Най-добрите ми приятели бяха брутално избити. Но до този момент всъщност не знаех срещу какво се боря. С богаташката клика. Това си беше клуб, а аз бях извън него. Усетих в очите си сълзи.

— Ти беше прав — въздъхна Сол с виновна усмивка. — Посредничех при една частна сделка между Денис и един много търпелив колекционер от Близкия изток. Той е скрил картината в сейф, където тя ще престои следващите двайсет години. Доста доходна сделка, ако мога така да се изразя...

Не можех да повярвам на ушите си, от всяка дума, излязла от устата му, ме пронизваше като копие. *Дано да е така, Сол. Дано да те зарадват тези пари, които доведоха до смъртта на брат ми и на най-добрите ми приятели.*

Стратън кимна на Опашката. В ребрата ми изведнъж се впи някакъв тъп предмет. Пистолет.

— Но това, което не очаквах, алчен кучи син такъв — продължи Сол с внезапно променен тон, извърщайки се към Стратън, — бе, че всички тези хора ще умрат.

Стратън примигна и подигравателната му усмивка моментално се стопи.

— Или че си способен да убиеш Лиз, с чието семейство се познавам от четиридесет години, гаден и отвратителен шибаняк!

Челюстта на Стратън се стегна и той впери изумен поглед в Сол.

— Гледахме отстрани, без да можем да направим нещо, чудовище такова, докато ти бавно й изсмукваше живота. Заради това всеки от нас носи известна вина за това. Ако има нещо, заради което да

се срамувам от цялата тази отвратителна каша, то е именно това, че Лиз беше добро момиче.

Соли бръкна във вътрешния джоб на сакото си и извади едно найлоново пликче. В него се виждаше някакъв хотелски ключ. „Бразилиън Корт“. Точно както го бяхме планирали. Ключът на Тес. Той се обърна към Опашката, който още притискаше пистолета към ребрата ми.

— Ти си забравил това в джоба си, малкият. Следващия път гледай да си по-внимателен.

Стратън не отделяше хипнотизирания си поглед от ключа и лицето му бавно посивяваше. Всички в Кръглата зала видяха променения израз на лицето му.

Лиз бе намерила ключа на Тес. Беше го прецакала от онзи свят.

Не знаех кое ми доставя по-голямо удоволствие — да гледам как Стратън се смаява пред очите на богатшите или да си мисля как Дейв и Мики биха дали мило и драго само и само да присъстват на тази сцена.

Соли ми намигна, сякаш казваше: „Сгащихме го, Нед!“. Но аз си мислех: „Господи, Дейв, дано да гледаш отнякъде. Обзалагам се, че си умираш от кеф“.

След това Соли се извърна към Лоусън:

— Мисля, че вече имаш доказателството, което ти трябва.

Детективът пристъпи напред и хвана богаташа за лакътя. Никой в залата не бе по-шашнат от мен. Двамата с Ели си мислехме, че той е човек на Стратън.

— Арестувам ви за убийството на Тес Маколиф и Лиз Стратън.

Мъжът не помръдваше, вперил слисан поглед в Сол. Само устните му потрепваха.

После всичко изведнъж като че ли експлодира. Опашката отдръпна пистолета от ребрата ми и вкопчвайки ме в мъртва хватка през шията, го насочи към детектива. В същия момент от тълпата изхвъркна Чамп и го блъсна с тялото си с всичка сила. Двамата се строполиха на пода, но Чамп се оказа върху него.

— Никак не ми е приятно да ти причинявам това, брато, ама ти ми дължиш един хромиран спойлер за мотора.

Чамп го тресна с чело в носа и главата на горилата се блъсна в пода с тъп звук.

Точно в този момент пистолетът гръмна.

Разнесоха се писъци и хората наоколо хукнаха към изхода с викове: „Някой стреля!“.

Погледнах към Стратън, към Лоусън, към Соли... Чамп бе обкращил тялото на Опашката. По устните му потрепна недоверчива усмивка. Отначало си помислих, че ще вдигне глава и ще каже: „Видя ли? Нали ти обещах, че ще ти пазя гърба, брато?“. Но след това проумях, че е изпаднал в шок. На бялата му риза изби червено петно.

— *Джеф!* — изкрещях аз.

Той се наклони бавно на една страна. Хвърлих се напред, подхванах го и леко го положих на пода.

— Мамка му, Неди! — рече тихо той. — А за това нещо копелето ще има да ми дължи чисто нов мотор.

Изтрещя още един изстрел и се започна касапницата. Вдигнах глава и видях, че стреля другият телохранител на Стратън. Лоусън бавно се свлече на пода. Всички останали се проснаха по лице.

В гърдите на телохранителя попадна куршум и той отхвъркна назад през прозореца, повличайки пердетата и сваляйки целия корниз върху себе си. После зърнах Стратън — отстъпваше назад, насочвайки се към кухнята.

Завиках в микрофона:

— *Чамп е ранен!*

Но Ели не се обаждаше. По дяволите, та нали аз бях променил плана!

— Господи, брато, бягай — продума Чамп и навлажни устни. — За бога, при мен всичко е наред.

— Дръж се! — стиснах му ръката аз. — Ченгетата ей сега ще дойдат. Престори се, че чакаш да ти донесат бирата.

— Да бе, една биричка наистина ще ми дойде хубаво.

Протегнах се и взех пистолета на Опашката. После се втурнах след човека, който бе поръчал да убият брат ми.

106.

Стрелбата бе свършила, когато Ели и другите двама агенти от ФБР нахлуха към залата. Навън се трупаха ошашавени от изстрелите мъже в смокинги и жени във вечерни тоалети. Виждайки жилетките с буквите ФБР на гърба, всички заговориха в един глас:

— Вътре някой стреля, има ранени.

С изваден пистолет, Ели се втурна в залата. Охраната на хотела вече бе тук. Вътре почти не бяха останали хора. Навсякъде се търкаляха обърнати столове и маси, разбити вази и разпилени цветя.

Видя Лоусън, облегнат на стената, с червено петно на рамото. До него бе клекнал Карл Брийн и крещеше нещо в радиото. На пода имаше още три тела. Двама от тях май бяха от хората на Стратън. Единият се бе усукал в едно от пердетата и не помръдваше. Другият бе Опашката, онази свиня, дето бе гонил Нед. Не даваше признаци на живот и явно не се канеше да бяга.

Третия Ели позна по оранжевата прическа.

— Чамп! Боже господи!

Тя се втурна към него. Джеф лежеше по гръб с вдигнато коляно. Цялата му лява страна бе подгизнала от кръв, лицето му бе преbledняло, гледаше леко отнесено.

— О, боже, Чамп... — Ели коленичи до него.

Един от охраната на хотела крещеше по радиото, викайки „Бърза помощ“.

— Дръж се, Джеф. Ще се справиш.

Тя сложи длан на бузата му. Бе потна и студена. Усети как очите ѝ се пълнят със сълзи.

— Знаех си аз, че всичко това трябва да се плаща — Джеф опита да се усмихне. — Да се правя на сервитьор и не знам какво си.

Ели му се усмихна и леко го стисна за ръката. После се огледа.

— Той тръгна след него — прошепна Джеф и посочи с очи вратата към кухнята. — Нед взе пистолета на Опашката.

— О, по дяволите! — изруга Ели.

— Трябваше да го направи. — Новозеландецът отново навлажни устни.

— Не това имах предвид — каза тя. Сетне провери оръжието си и стисна ръката на Чамп още веднъж. — Виждала съм го как борави с пистолет.

107.

Прелетях с трясък през вратата за кухнята. Изплашеният персонал, чул изстрелите отвън, се бе струпал около стените и ме гледаше, чудейки се кой кого преследва.

Погледнах към един чернокож мъж с готварска шапка на главата.

— Оттук е минал един мъж в смокинг. Накъде отиде?

— Отзад има врата — посочи плахо готвачът след кратко колебание. — От нея се излиза във фойето. А също и нагоре. Към хотела.

Стая 601, спомних си аз.

Намерих стълбите и побягнах нагоре. Струваше си да пробвам. По стълбите налетях на двама тийнейджъри.

— Да сте виждали един мъж в смокинг? — попитах ги аз.

Те посочиха нагоре по стълбите:

— Има и пистолет, мамка му!

Пет етажа по-нагоре блъснах една тежка врата и се озовах в луксозно обзаведен, постлан с червен килим, коридор. Ослушах се да чуя стъпки. *Нищо*. Стая 601 беше наляво, към асансьорите. Отправих се натам.

Завих зад ъгъла и веднага видях Стратън. Бе в дъното на коридора и трескаво се мъчеше да отвори вратата. Нямах представа какво има зад нея. Може би помощ.

— *Стратън!* — извиках аз, насочвайки пистолета към него.

Той се извърна.

Вечно добре контролираното му изражение на лицето в момента се превърна в ужасна гримаса. Вдигна рязко ръка и стреля. Куршумът удари стената до главата ми, разхвърча се мазилка. Предпазих очите си с ръка и насочих пистолета си към него, но не стрелях. Колкото и да го ненавиждах, не исках да го убивам.

Стратън видя, че съм въоръжен, и хукна по друг коридор.

Побягнах след него.

Като уловен в капан звяр, той се замята между вратите от двете страни на коридора, трескаво опитвайки да ги отвори. Но за късмет

всички се оказваха заключени. Накрая имаше балкон, но от него не можеше да се излезе.

Изведнъж една от вратите поддаде и той хлътна вътре.

Докато внимателно се качвах по стълбите към вратата, в която бе хлътнал Стратън, в главата ми се появи една картина от далечното минало.

С Дейв се бяхме сбили в Броктън.

Мисля, че бях на около петнайсет години, Дейв — на десет. Той и още един от тъпите му дружки издаваха идиотски крясъци на шимпанзета, докато аз се опитвах да уредя нещата с едно момиче. Наричаше се Роксан Петросели и живееше недалеч от нашата къща. Подгоних го и добре успях да го подредя, но това ми беше за последен път. Извих му китките на гърба, хванах ги с една ръка, а с другата го сграбчих за косата и я дръпнах назад. Непрекъснато му повтарях: „Кажки стига, кажи стига“, надявайки се да се предаде. Но хлапето му с хлапе не се поддаваше. Продължавах да извивам ръцете му и да го дърпам за косата, докато лицето му почервения и по устните му изби слюнка. Стори ми се, че ако дръпна още малко, ще го убия.

Най-сетне Дейв извика: „Стига!“. И аз го пуснах.

Известно време той стоя, без да помръдне, дишайки тежко. После изведнъж неочаквано се хвърли отгоре ми и ме събори по гръб. Възседна ме и запъхтяно извика:

— Да, ама на теб не ти стига!

Нямах представа защо точно този спомен ме връхлетя в такова неподходящо време. Дали това беше проява на една от онези странни асоциации на мозъка, когато усеща, че е в опасност.

Стълбището продължаваше нагоре. Явно в момента се намирах в една от прочутите кули на „Брейкърс“. Вътре цареше полумрак, но отвън цялата фасада бе залята в светлина. Стратън не се виждаше, но долавях, че е там.

Кой знае защо, в главата ми продължаваше да звучи ритмично: „Да, ама на теб не ти стига!“.

Бутнах една желязна врата и се оказах на бетонния покрив на хотела. Гледката бе направо сюрреалистична — навсякъде около мен се виждаха светлините на Палм Бийч. Светлините на Билтмор, на

моста „Флаглър“, на административни сгради, на жилищни блокове. Мощни прожектори, също като цевите на гаубици, запращаха ослепителни потоци светлина в кулите и по фасадата на хотела.

Огледах се за Стратън. Къде, по дяволите, беше? Сателитни чинии и някакви сандъци, струпани в сенките, привлякоха погледа ми. Облада ме неприятното чувство, че съм изложен отвсякъде на показ.

Изведнъж изтрещя изстрел и куршумът рикошира в стената, само на няколко сантиметра от главата ми.

— Какво става, господин Кели? Да не сте дошли за отмъщение? Сладко ли е?

Още един изстрел пръсна мазилка до мен. Присвих очи през ярката светлина, но не можах да видя нападателя.

— Трябваше да направите онова, което обещахте. И двамата сега щяхме да бъдем на някое по-добро място. Обаче тук става дума за брат ви, нали? Ето какво ви пречи на вас, на всички Кели. Глупавата гордост.

Сниших се и се опитах да го открия. Последва още един изстрел, но този път куршумът свирна далеч от мен.

— Приближаваме края — почти се изсмя Стратън. — Май все пак имаме нещо общо, а, Нед? Чудно как никога не сме разговаряли за нея.

Кръвта ми завря. *Тес.*

— Страхотно дупе беше. Е, онези твои приятели и брат ти... Това си бе най-обикновен бизнес. *Обаче Тес...* Ето за нея ме е яд. И теб също, обзалагам се. Е-ех, ама каква курва беше.

Ако се опитваше да ме вбеси, правеше го много успешно. Изхвъркнах иззад прикритието си и дадох два бързи изстрела по посока на гласа му. Един от прожекторите изгърмя.

Веднага последва гръм. Усетих в рамото си разкъсваща болка. Пистолетът ми се изхлузи от ръката.

— О, Нед! — Стратън се показва иззад една подпора. — Внимавай, мойто момче.

Вперих поглед в копелето. На устните му потрепваше все същата високомерна усмивка, която ми бе станала толкова противна.

И точно в този момент чух шум от мотор в небето. Приближаваше някъде отдалеч, но ставаше все по-отчетлив.

След това от тъмното небе проблеснаха светлини, насочени право към нас. Хеликоптер.

— Пак сбъркахте, господин Кели — усмихна се Стратън. — Ето я и моята количка.

109.

Ели тичаше по стълбите, които започваха от кухненската врата.

Блъсна се в един сервитър, забързан надолу, който ѝ извика, че един тип преследвал някакъв идиот нагоре към шестия етаж. Ели му каза да спре първия агент от ФБР или ченге, което види, и да го изпрати след нея. Излизайки на шестия етаж, тя забеляза полудяла от страх камериерка, която отчаяно крещеше в слушалката да изпратят охраната. Каза ѝ, че двама мъже с пистолети се качили на покрива.

Ели провери оръжието си още веднъж и се заизкачва по стълбището на кулата.

Какви, по дяволите, ги вършиш, Нед?, помисли си гневно тя и изтри с длан капките пот по челото си.

Отгоре долетяха гласове и тя стисна глока с две ръце. После продължи още по-бързо. Стигна до вратата и спря пред нея. Целият таван бе залян от светлина. Долу проблясваха светлините на Палм Бийч. Тя се облегна на тежката врата, знаеше, че Стратън и Нед са навън. *Запази спокойствие*, каза си, все едно си на тренировка. Гледай да не попадеш под огневата линия. Преценяваш ситуацията. Чакаш подкрепление.

Само че на тренировката няма човек, когото обичаш. И който умира да прецака ситуацията.

Тя пое дълбоко дъх и натисна дръжката.

После чу двата глухи гърмежа, отекнали на покрива. Това реши всичко.

Бях прецакал ситуацията като последния аматьор, какъвто всъщност бях. Мисълта, че Стратън ще се измъкне, след като бе убил Мики, Дейв и собствената си жена, ме съсипваше.

— Недей да се чумериш толкова, Нед — ухили се гадно Стратън. — И двамата ще направим едно пътуване. За съжаление, твоето ще бъде по-кратко.

Той погледна за миг към хеликоптера, преценявайки горе-долу кога ще кацне, след това ми махна с пистолета да тръгна към парапета. Не исках да му се подчиня, да му доставя удоволствието да види в очите ми страх, но знаех, че единственият ми шанс в момента е да го послушам. В сградата имаше хора на ФБР. Някой от тях всеки момент щеше да дойде. Просто трябваше по някакъв начин да ги дочакам.

Пред мен имаше нисък каменен парапет — и това бе всичко, което ни отделяше от бездната, разкриваща се от шестия етаж.

— Хайде, господин Кели — каза Стратън с присмех в гласа. — Време е да направите прощалния си поклон. Точно по този начин ще ви запомнят.

Вятърът се усили и този път започна наистина да ме обхваща паника. Хеликоптерът правеше къс заход за кацане, насочвайки се към покрива. Пред мен се простираха светлините на Палм Бийч.

Стратън се спря на два метра зад мен. Пистолетът му бе насочен в гърба ми.

— Как ли ще се чувствам, Нед, като знам, че ти си мъртъв, а аз ще си пия коктейла в Коста Рика и ще си препрочитам онзи екзотичен договор срещу екстрадиране? Май не изглежда много честно от моя страна, а?

— Върви по дяволите, Стратън.

Чух изщракването на пистолета му зад гърба си.

Стиснах юмруци. *Нямах изход.* Ако искаше да ме убие, трябваше само да натисне спусъка.

— Хайде, Нед, бъди мъж. — Стратън се приближи още повече.

Оглушителният шум от хеликоптера отекваше от стените на хотела. През рева на витлата до мен долетя подигравателният глас на Стратън:

— Ако това ще те накара да се почувстваш по-добре, Нед, с влиянието, с което разполагам, щях и без това да спечеля делото.

Той пристъпи още една крачка. *Не го улеснявай, Нед, създай му малко проблеми*, помислих си аз.

Сега!

Стиснах юмруци и се приготвих да се извърна, когато чух един глас да надвиква рева на хеликоптера:

— Стратън!

Беше гласът на Ели.

111.

И двамата се обърнахме. Ели бе на около седем-осем метра от нас, почти скрита в ослепителния блясък на прожекторите. И двете ѝ ръце бяха протегнати напред в позиция за стрелба.

— Сега ще оставиш пистолета на земята, Стратън. *Веднага*. После искам да се отдръпнеш от Нед. В противен случай ще ти пръсна главата. Кълна се!

Стратън се поколеба. Пистолетът му все още бе насочен към мен. По слепоочията ми се стичаха едри капки пот.

Стоях абсолютно неподвижно, дори не смеех да дишам. Знаех, че той *иска* да ме убие. Трябваше само да ме побутне и щях да полетя надолу.

Той отново погледна към хеликоптера, който висеше на десетина метра над нас. Страничната врата се отвори и някой отгоре хвърли възжена стълба.

— Няма да стане — викна той на Ели, сграби ме за яката и притисна цевта на пистолета в главата ми. — Не съм убеден, че искаш приятелчето ти да полети оттук като лястовичка. Нали си следовател по произведения на изкуствата! Съмнявам се, че би уцелила *Тайната вечеря*, дори да я разпънат пред теб на пет метра.

— Казах да оставиш пистолета, Стратън.

— Опасявам се, че аз командвам тука — поклати глава той. — И това, което ще направим, е да се приближим към онази стълба там. А ти няма да пречиш, защото това е единствената възможност той да остане жив. И внимавай, Ели, *много* внимавай, защото някой от хеликоптера може да стреля по теб.

— Отстъпи назад! — викнах ѝ аз.

— Той няма да ходи никъде — каза Ели. — В секундата, в която мръднеш от него, ще му пръсна главата. От това разстояние мога да улуча *око* на някой от апостолите на *Тайната вечеря*.

За първи път долових, че Стратън започна да губи самообладание. Огледа се наоколо, преценявайки как да се измъкне от ситуацията.

— Насам, Нед — извика той в ухото ми, притиснал пистолета в главата ми, — и без глупости. Единственият ти шанс е да ме заведеш до онази въжена стълба.

Направихме две крачки назад покрай парапета. Хеликоптерът се сниши още малко — ревът бе оглушителен, стълбата се люлееше във въздуха недалеч от нас.

Гледах Ели право в очите, опитвайки се да разбера какво се иска от мен. Можех да се опитам да го блъсна и така да й дам възможност да стреля. Но бяхме съвсем близо до ниския парапет.

Стратън бе приковал погледа си в люшкация се край на стълбата. Тя бе вече само на около метър от протегнатата му ръка.

— Ели! — викнах аз, надвиквайки рева на хеликоптера. После си помислих: *Господи, дано разбереш какво правя.*

Отстъпих вляво и Стратън, ще не ще, трябваше да ме последва. Така изведнъж попадна в лъча на един от мощните прожектори. Посегна към стълбата, вече само на сантиметри от ръката му.

— Ели, *ти си!* — извиках аз.

Блъснах го и Стратън се олюля. Беше все още с пистолет в ръката, но напълно заслепен от прожектора.

Той изкрещя нещо неразбираемо.

Ели стреля! Кратък проблясък в нощта. Стратън залитна към корниза, присви се за миг, поглеждайки надолу. После все пак успя да се закрепил, протегнал ръка към стълбата. Тя като че ли сама го намери и пръстите му отчаяно се впиха в нея.

Хеликоптерът веднага започна да се издига.

Стратън увисна за края на стълбата. И успя да се задържи като по някакво чудо. На лицето му отново проблесна насмешливо изражение. И в този миг за мое изумление вдигна едната си ръка. Гледах го като хипнотизиран.

Той насочи пистолета си към мен. Това копеле щеше да ме убие в края на краищата.

Чу се изстрел. Бялата риза на Стратън се опръска в червено. Пистолетът падна от ръката му. После пръстите му се изплъзнаха и трескаво затърсиха нещо, за което да се хванат. Но намериха само тъмнина.

Стратън полетя надолу и ужасеният му писък огласи нощта.

Спуснах се към парапета. Беше паднал по гръб върху дъгата пред входа на хотела. Към него тичаха хора в смокинги и униформи.

Обърнах поглед към Ели. Нямах представа добре ли е. Тя стоеше като замръзнала на мястото си с все още протегнати напред ръце.

Хеликоптерът бързо се отдалечаваше.

— Ели, добре ли си?

Тя кимна унесено.

— Досега никога не бях убивала човек.

Прегърнах я със здравата си ръка. За миг останахме така върху покрива на „Брейкърс“. Не продумвахме. Просто стояхме прегърнати.

— Ти се отметна от уговорката, Нед. Кучи син такъв!

— Знам — притиснах я аз по-силно към себе си. — Съжалявам.

— Обичам те — прошепна тя.

— Аз също те обичам — отвърнах.

Бяхме сами сред възцарилата се внезапно нощна тишина. После Ели отрони тихичко:

— Отиваш в затвора, Нед. Сделката си е сделка. Избърсах една сълза от бузата й.

— Знам.

СЕДМА ЧАСТ
ЗАПОЗНАЙТЕ СЕ С ДОКТОР ГАШЕ

112.

Осемнадесет месеца по-късно...

Вратите на федералния затвор в Коулман забръмчаха, отвориха се и аз излязох под слънцето на Флорида. Вече бях свободен човек.

Целият ми багаж се състоеше от мешка, в която бях събрал нещата си, и преметната през рамо чанта за компютър. Пристъпих в двора пред затвора и заслоних очите си с длан. И също като във филмите, не бях съвсем сигурен какво да правя по-нататък.

Последните шестнадесет месеца бях прекарал в затвора с облекчен режим „Коулман“ в компанията на данъчни измамници и финансови мошеници. Бяха ми опростили половин година за добро поведение. През това време успях да защитя магистърска степен по обществено образователно дело към университета на Южна Флорида. Оказа се, че имам такъв талант. Можех да говоря пред тайфа сополанковци и социални неудачници, на които им предстоеше същият избор, който имах и аз навремето, и да ги накарам да ме слушат. Май загубата на най-добрите приятели и брат, както и шестнайсетмесечният престой във федерален затвор ме бяха научили на това. Но тъй или иначе, какво щях да правя сега? Отново да стана спасител ли?

Огледах лицата на неколцината посрещачи.

Тя тук ли беше?

Ели бе идвала редовно на свиждане още от началото. Почти всяка неделя пристигаше тук, натоварена с книги и дивидита. Коулман бе само на два часа път с кола от Делрей. Бяхме си отбелязали датата — 19 септември 2005 година. Деня, в който щях да изляза на свобода.
Днес.

Тя винаги се шегуваше, че ще дойде да ме вземе в микробус, като по-рано, когато се запознахме. Сякаш нямаше значение, че на мен ще ми остане полицейското досие, а тя все още продължаваше да работи за ФБР. Тя се шегуваше, че щяла да бъде единственият агент, който ходи с мъж, арестуван от самата нея.

След известно време от Бюрото я повишиха. Прехвърлиха я обратно в Ню Йорк и я назначиха шеф на отдел „Международни кражби на произведения на изкуството“. Голяма крачка напред. Много пътувания зад граница. Свижданията постепенно се разрешиха до едно в месеца. А след това през миналата пролет секнаха.

Пращахме си имейли няколко пъти в седмицата и си говорехме по телефона. Казваше ми, че била горда с онова, което съм правел. Винаги знаела, че от мен ще излезе нещо добро. Обаче аз усещах промяната в гласа ѝ. Ели вече бе победителката, която след случая на хотелския покрив непрекъснато се появяваше по телевизията. Малко преди септември получих от нея имейл, че може да ѝ се наложи да работи извън страната. В края на краищата всичко на този свят се променя, променят се и мечтите. Докато дните отминаваха един подир друг, си казах, че ако тя дойде, когато ме освободят, ще започна живота си с нея. Щях да бъда най-щастливото копеле в цяла Южна Флорида. Ако не... Е, и двамата просто щяхме да тръгнем в различни посоки.

На паркинга пред затвора бяха спрели две-три коли и едно такси. Младо семейство, което бърбеше на испански, явно чакаше някого друго.

Ели не се виждаше. Микробус — също.

Но отвъд оградата, направо пред входа, бе паркирано нещо, което ме накара да се усмихна.

Един познат светлозелен кадилак. Една от колите на Соли.

А на капака се бе облегнала позната фигура в дънки и син блейзър.

И с оранжева коса.

— Знам, че не е точно това, което си очаквал, брато — каза Чамп с престорено разкаяна усмивка. — Но ми изглеждаш на човек, който има нужда някой да го закара у дома.

Застанах срещу него на нажежената от слънцето настилка. Гледах го, а очите ми започнаха да се навлажняват. Не бях го виждал, откакто бях влязъл зад решетките. Бе прекарал шест седмици в болницата. Пробит далак и бял дроб, само един бъбрек. Куршумът се отклонил от гръбначния стълб. Ели ми каза, че вече никога няма да може да се състезава.

Вдигнах си нещата и се приближих към него.

— А може ли да запитам къде е това „у дома“?

— Новозеландците имат една приказка. „У дома“ е онова място, където жените хъркат, а бирата е безплатна. Специално за тази вечер, става дума за моя диван.

Прегърнахме се.

— Изглеждаш чудесно, Чамп.

— Сега работя за господин Рот. Той стана дистрибутор на кавзаки в Окичоби. — Той ми подаде визитката си. *Джеф Хентър, бивш световен шампион. Помощник по продажбите.* — Щом не можеш да се състезаваш с тия дяволски неща, тогава по-добре да ги продаваш.

Джеф ми взе багажа.

— Какво ще кажеш малко да си вдигнем адреналина, брато? Тая стара бричка ми къса нервите. Никога не съм се чувствал добре да се возя на нещо с покрив и четири колелета.

Качих се отпред, а Джеф хвърли мешката и чантата ми в багажника.

— Я да видим — каза той, измъквайки ключа за запалването. — Спомените ми как се прави това са твърде смътни.

Той изфорсира двигателя и потегли рязко напред. Обърнах се и погледнах през задното стъкло, надявайки се да видя нещо, което знаех, че не е там. Вишките на затвора „Коулман“ бавно се стопиха в маранята. Двайсетгодишният кадилак ревеше на някаква скорост, която за всичкото това време вероятно се включваше за първи път. Чамп ми хвърли доволен поглед и намигна.

— Какво ще кажеш да излезем на магистралата, брато? Да видим какво всъщност може тая стара бричка.

113.

На другата сутрин Соли изпрати кола да ме доведат при него.

Когато пристъпих у тях, той седеше в хола и гледаше CNN. Беше малко остарял и имаше по-блед вид, ако това изобщо бе възможно. Обаче очите му светнаха, щом ме зърна.

— Неди... Радвам се да те видя, момчето ми.

Макар да не беше идвал на свиждане в „Коулман“, Соли плътно бе наблюдавал какво става с мен. Той ме уреди в образователната програма в университета, изпращаше ми книги, подари ми компютър. Дори увери комисията по помилването, че ако искам, мога веднага да започна работа при него, щом изляза на свобода. Освен това ми прати съболезнователно писмо, когато научи, че баща ми е починал.

— Добре изглеждаш, синко. — Той ми стисна ръката и ме потупа по рамото. — Тия заведения май са почнали да ги правят като „Риц Карлтън“ напоследък, а?

— Тенис, китайски плочки, канаста... — усмихнах се аз и се потупах по задника. — Имам и ожулвания от водната пързалка.

— Още ли играеш на карти?

— Напоследък само за кока-кола и за купони в стола.

— Това е добре — хвана ме той за ръката. — Ще започнем наново. Хайде да отидем до басейна.

Излязохме навън. Сол бе облечен в бяла риза, прилежно натикана в светлосини панталони за голф. Седнахме на една от масите около басейна. Той извади колода карти и започна да ги разбърква.

— Съжалявам за баща ти, Нед. Но се радвам, че намери време да го видиш, преди да умре.

— Благодаря ти, Сол — отвърнах аз. — Това бе добър съвет.

— Аз винаги съм ти давал добри съвети, синко. — Той подсече картите. — И ти винаги си се вслушвал в тях. С изключение на онова малко изпълнение на покрива на „Брейкърс“. Но тъй или иначе, всичко завърши добре. Накрая всеки получи онова, което искаше.

— А ти какво искаше, Сол — погледнах го аз в очите.

— Справедливост, синко, точно както и ти. — Той бавно раздаде картите.

Не посегнах към тях. Просто седях срещу него и го гледах. После сложих ръката си върху неговата, тъкмо когато се канеше да обърне коза.

— Сол, на никого не съм казал. Дори на Ели.

Сол събра картите си и ги остави на масата.

— За Гом ли? Че съм знаел какво е написано на гърба? Това е добре, Нед. Сега може да се каже, че сме квит.

— Не, Сол — поклатих глава аз, гледайки го право в очите, — ни най-малко. — Мислех си за Дейв. И Мики. И Барни, и Боби, и Дий. Убити за нещо, което никога не са имали. — *Ти си Гаше, нали. Ти открадна Гом.*

Сол ме загледа изпод вежди със сивите си очи, после раменете му се отпуснаха като на хванато в бяля дете.

— Май ти дължа някои отговори, синко?

За първи път си дадох сметка колко много съм го подценявал. Спомних си онзи коментар, който бе направил за Стратън — че се смятал за голяма риба в басейна, но винаги имало някоя малко по-голяма от него.

Гледах го втренчено в очите.

— Ще ти покажа нещо, Нед. — Сол отново остави взетите преди малко карти. — А за мълчанието ти отгук нататък ще ти платя много пари. Цялата сума, до последната стотинка. Онази, който ти смяташе да заработиш, когато отиде при приятелите си. — Опитах се да запазя спокойствие. — Това са един милион долара, Нед, ако си спомням добре. И тъй като сме подхванали този въпрос, какво ще кажеш още един милион за приятелите и още един за Дейв? Това са три милиона, Нед. Не мога да ти платя за онова, което им се случи. Не мога и да го променя. Аз съм стар човек, парите са всичко, което имам... Е, може би не съвсем...

Очите на Сол проблеснаха. Той стана от масата.

— Хайде, ела.

Поведе ме към една част от къщата, в която никога не бях стъпвал. В един кабинет до крилото със спалнята му. После отвори една обикновена дървена врата, за която никога не бих се усъмнил, че

води някъде другаде освен към килера. Зад нея имаше още една врата. А на стената — малка клавиатура.

Сол набра паролата, почуквайки с костеливите си пръсти по клавишите. Изведнъж втората врата се отвори. Оказа се, че това е асансьор. Сол с жест ме покани да вляза. След това набра втора парола. Асансьорът се затвори и ние запълзахме *надолу*.

След няколко секунди той спря и вратите се отвориха автоматично. Попаднахме в малка стая с огледални стени и още една врата, този път от масивна стомана. Сол натисна едно копче и металният щит се плъзна назад, разкривайки малък екран. Той сложи длан върху екрана. За миг проблесна светлина, след това светна зелено, железната врата забръмча и започна да се отваря.

Сол ме хвана за ръката.

— Сега не дишай, Неди. След миг ще видиш едно от последните чудеса на Земята.

Пристъпихме в голяма, елегантно осветена стая с дебели килими. Прекрасни орнаменти по тавана окръжаваха вдлъбнат купол. Единствената мебел тук бяха четирите стола в центъра, всеки от тях обърнат към една стена.

Не можех да повярвам на очите си.

По стените бяха окачени осем картини. *Шедьоври*. Не бях специалист, но познавах художниците дори без да става нужда да надничам в справочници. Рембранд. Моне.

Сцена от Рождеството. *Микеланджело*.

Изображения, запечатали се завинаги в съзнанието ми. Всички до едно безценни.

Едно от последните чудеса на Земята.

— Господи, Сол! — възкликнах аз и се огледах наоколо. — Ама ти си бил адски работлива пчеличка, мамка му!

— Ела насам — хвана ме той за ръката.

На един статив в центъра на стаята видях онова, което до този момент ми бе само описвано. В проста златна рамка. Перачка в сива рокля, пред корито, с гръб към зрителя. Осветяваше я галец лъч светлина. Забелязах подписа в дъното.

Анри Гом.

Навсякъде погледът ми попадеше на шедьоври. Още един Рембранд. Шагал.

— Но защо ти беше тази картина от Гом? — недоумявах аз.

Сол пристъпи към нея и лекичко свали платното. За моя огромна изненада отдолу се появи друга картина. Която моментално познах. Мъж, седнал край маса в някаква градина, изпод бялото му кепе стърчат рошави кичурчета червена коса. Лицето му излъчва мъдрост, но очите му са изпълнени с меланхолия.

— Нед — каза Сол тържествено и отстъпи назад, — запознай се с доктор Гаше.

Примигнах, приковавайки поглед в печалната фигура на мъжа. Бе малко различен от онази картинка, която ми бе оставил Дейв. Но грешка не можеше да има — това бе Ван Гог. Скрит през цялото това време зад Гом.

— Това е *изчезналият* доктор Гаше — заяви гордо Сол. — През последните месеци от своя живот Ван Гог е нарисувал два портрета на Гаше. Този той е дал на своя хазяин и последните сто години портретът е прекарал на един таван в Овер. Накрая привлякъл вниманието на Стратън.

— Прав бях! — промърморих аз и в гърдите ми заклокочи гняв. Брат ми и приятелите бяха изгубили живота си заради този портрет. А той през цялото време е бил у Соли.

— Не аз, а Лиз открадна картината, Нед. Тя разбра за постановката с фалшивия обир и дойде при мен. С нейните родители се познавам много отдавна. Тя имаше намерение да изнуди Стратън. Дори не знам дали е била наясно какво ѝ е чак толкова важното на тази картина. Знаела е само, че Денис я цени най-много от всичко, и е искала да го нарани.

— Лиз ли?

— С помощта на Лоусън. Когато полицията първа отреагирала на алармената инсталация.

Главата ми се замая. Представих си високия детектив, когото Ели бе смятала за човек на Стратън.

— Лоусън работи за *теб*?

— Детектив Върн Лоусън работи за община Палм Бийч, Нед — каза Сол. — Нека просто кажем, че от време на време ми подава по малко информация.

Взирах се в Сол с нови очи. Като в някого, когото сте мислили, че познавате, а след това изведнъж го виждате в друга светлина.

— Огледай се, Нед. Забелязваш ли оня Вермеер там? *Тъкачките*. Смята се, че е изчезнал още през седемнадесети век. Само че не е. Просто се е намирал в ръцете на частно лице. Същото е и със

Смъртта на Исак, оня Рембранд там. Името ѝ е било споменавано само в писма. Никой не е сигурен дали изобщо съществува. Престояла неоткрита в един параклис в Антверпен цели триста години. И точно в това се състои красотата на тези съкровища. Никой не знае, че те са тук.

Нищо не можех да направя, освен да се вирам като омагьосан в картините.

— А онзи Микеланджело там... — Сол закима с одобрение и любов. — Ето, него бе много трудно да открия.

Между Рембранд и Вермеер на стената имаше празно пространство.

— Я ми помогни малко — каза Сол и повдигна портрета на *Гаше*.

Поех го от него и го окачих на стената между двата други шедьовъра. И двамата отстъпихме назад да погледнем по-добре.

— Знам, че няма да го разбереш, синко, но за мен това изпълва със смисъл целия ми живот... Мога да ти предложа старата работа, но тъй като си вече човек с положение, сигурно имаш други планове в живота. Може ли да ти дам един съвет.

— Защо не — свих рамене аз.

— Ако бях на твое място, щях да отида в Кабил Бей Ризорт на Каймановите острови. Там те чака първият ти чек от един милион долара. Докато това тук си остане наша малка тайна, всеки месец на твое име ще пристига чек. Трийсет и пет хиляди долара за пет години на същата сметка. Разбира се, ако ти хрумне нещо друго и полицията открие начин да влезе тук, ще смятаме сметките си за чисти.

След това двамата дълго време не промълвихме нито дума. Просто стояхме и гледахме изчезналия *Гаше*. Извитите мазки на четката, печалните, разбиращи всичко, очи. И изведнъж ми се стори, че видях нещо в тях, като че ли старият доктор внезапно започна да ми се усмихва.

— Е, Неди, какво ще кажеш? — Сол продължаваше да гледа картината, хванал ръце зад гърба си.

— Ами не знам... — наклоних аз глава на една страна. — Малко като че ли е извъртян. Наляво.

— Точно същото си мислех и аз, синко — ухили се Сол Рот.

На другия ден хванах самолета за Джорджтаун на Големия Кайманов остров. Едно синьо такси ме откара до Кабил Бей Ризорт, минавайки по крайбрежния път.

Точно както Соли ми каза, там на мое име имаше запазена стая. Всъщност едва ли може да се нарече стая — едно невероятно бунгало със сламен покрив, на няколко стъпки от плажа, засенчено от високи, лениво полюшващи се палми, с малък плувен басейн в дворчето.

Хвърлих пътническата си чанта на пода и отправих поглед към милионите огледалца, проблясващи в тюркоазносиньото море.

На бюрото, подпрени на телефона, забелязах два плика с моето име.

Първият съдържаше писмо от господин А. Джордж Макуилямс, управителя, който ме поздравяваше с пристигането с кошница плодове и ме уверяваше, че като гост на господин Сол Рот мога да му се обаждам по всяко време.

Във второто имаше разписка от Ройъл Кайман Банк на мое име за сумата от един милион долара.

Един милион долара.

Приседнах на дивана с подкосени колене. Гледах, сверявах написаното име с моето и още не можех да повярвам, че това не е сън. Нед Кели, нямаше грешка. На мое име са открили банкова сметка. Всички тези прекрасни нули.

Божичко, аз съм богат!

Огледах се наоколо — приказната гледка, луксозното обзавеждане, кошничката с банани, манго и грозде, скъпата подова настилка. И сякаш изведнъж ме удари гръм. Та аз можех да си позволя всичко това. Не бях дошъл тук да чистя басейна. Това не бе сън.

Тогава защо не подскачах от радост?

Спомних си моя стар понтиак отпреди две години, след като бях задействал алармите на богаташките домове. Тогава си мислех, че правя най-големия удар в живота си. Мечтаех как ще седим на палубата на някоя умопомрачителна яхта двамата с Тес и ще си

отпиваме от мартинито. Един милион долара в банката. И сега те бяха мои. Мои бяха палмите, заливчето пред бунгалото. Можех да си я купя тази яхта или поне да я наема. По някаква луда игра на съдбата, по някаква нейна ирония, всичко това се бе сбъднало. Можех да правя, каквото си поискам.

А не чувствах абсолютно нищо.

Седнах пред бюрото и точно тогава забелязах нещо, което през цялото време е било пред очите ми, но се бе изплъзнало от вниманието ми.

Нещо, в което всъщност се вирах от известно време насам или по-точно казано, *през* което се вирах, без да отбележа присъствието му. Бе точно до отворените пликове. Колебливо протегнах ръка и го взех.

Беше една от онези стари играчки „Мачбокс“, които правеха умалени копия на различни коли. Само че това не беше точно кола.

Беше мъничък додж микробус.

— Знаеш ли колко трудно е да се намери такова нещо по тия места? — прозвуча гласът на Ели зад мен.

Обърнах се стреснато. Тя стоеше там, хванала прекрасен тен, облечена в дънкова пола и розова блузка. Присвиваше очи срещу слънцето, което залязваше зад гърба ми, и луничките ѝ като че ли подскачаха по цялото ѝ лице. Сърцето ми заби като лудо.

— Последния път, когато се почувствах така, целият ми живот замалко не отиде по дяволите — казах аз.

— Моят също — отвърна тя.

— А защо не дойде да ме посрещнеш?

— Казах ти, че сигурно ще съм извън страната — кимна Ели. — И ето, че не те лъжа.

Тя пристъпи към мен.

— Наложих се да се возя в един двайсетгодишен кадилак с Чамп зад волана, който през цялото пътуване ми се правеше на каскадър. Знаеш ли какво мъчение е това? По-лошо от затвор.

Тя се приближи към мен и въздъхна престорено:

— Бедничкият ми!

Взех микробусчето в шепата си.

— Добре си се сетила — казах, — само дето не може да пътува.

— О, може, Нед — промълви Ели. Сложи ръка върху сърцето си. — Пътува право насам.

Повече не можех да се сдържам. Протегнах ръце и я прегърнах. Притиснах я към себе си с всичка сила, усещайки как сърцето ѝ пърха като малка птичка. Наведох се и я целунах.

— Това май никак не се вписва в Бюрото — пошегувах се аз.

— Майната му! — отвърна Ели. — Напуснах го.

Отново я целунах. Погалих я по косата и притиснах главата ѝ към гърдите си. Искях да ѝ разкажа за Сол. За онова, което видях в къщата му. Неговите шедьоври. Изчезналия *Гаше*. Това, че трябваше да го пазя в тайна, ме убиваше. Ако имаше някой на този свят, който заслужаваше да го знае, това бе Ели.

Но, както Сол каза, полезно е да се вслушвам в съветите му.

— Е, и какво ще правим сега? — попитах. — Ще разчитаме на магистърската ми степен ли?

— Сега ще направим една дълга разходка по плажа и ти ще сториш нещо романтично. Като например да ме питаш дали искам да се омъжа за теб.

— Искаш ли да се омъжиш за мен, Ели?

— Не тук. На плажа. А след това може би ще поговорим малко за това как възнамеряваме да прекараме остатъка от живота си. Откровен разговор, Нед. Без никакви задни мисли.

И така, направихме една дълга разходка по плажа. И я попитах. И тя каза „да“. След което много дълго никой от нас не пророни дума. Просто се разхождахме, гледайки слънчевия залез в това райско кътче на земята.

И в главата ми се промъкна мисълта, че е супер, дето тип като мен се жени за бивш специален агент от ФБР.

Разбира се, давах си сметка, че Ели може би мисли същото за мен. *Бандита*.

ЕПИЛОГ

Две години по-късно...

Звънът на телефона ме хвана точно като излизах през вратата. Държах деветмесечния Дейви и тъкмо се канех да го връча в протегнатите ръце на Бет, нашата детегледачка.

Ели вече бе отишла на работа. Беше се заела да открива галерия в Делрей, където се бяхме установили в малко старо бунгало, на две пресечки от плажа. Беше се специализирала във френска живопис от деветнадесети век и продаваше картините в Ню Йорк и Палм Бийч. В хола над камината дори си бяхме окачили един Анри Гом.

— Нед Кели — казах аз, притискайки слушалката с рамото си.

Бях закъснял за работа. Продължавах да се грижа за басейни. Само че този път бях купил фирмата „Тропик Пуулс“, най-голямата в района. И сега обслужвах най-скъпите, от Бока до Палм Бийч.

— Господин Кели — заговори някакъв непознат женски глас в слушалката, — казвам се Дона Джордан Кюлити. Съдружник съм в „Ръст, Саймънс и Кюлити“.

Ние сме правна кантора в Палм Бийч.

Само с устни успях да кажа на Бет, че Ели ще си бъде вкъщи около 4:30.

— Разбира се — казах аз в слушалката.

— Познавате ли се с господин Сол Рот? — поинтересува се адвокатката.

— Аха — потвърдих аз.

— Тогава със съжаление трябва да ви съобщя, че господин Рот почина.

Усетих, че нозете ми се подкосиха. Седнах. Знаех, че Сол е болен, но той никога не бе гледал сериозно на такива неща. Бях му ходил на гости преди по-малко от месец. Беше се пошегувал, че той и Чамп се стягали да ходят на „Харли Дейвидсън“ събор, някъде около Големия каньон. Задуши ме мъка, сякаш бе починал собственият ми баща.

— Кога?

— Преди около седмица — продължи госпожа Кюлити. — Отдавна знаеше, че има рак. Умрял е тихо и спокойно в съня си. Съгласно желанието му, никой, с изключение на близките му, не трябваше да научава.

— Благодаря ви, че ми се обадохте — казах аз, мъчейки се да потисна празнотата в себе си. Спомних си как двамата стояхме в подземиято му, загледани в картините. Божичко, как щеше да ми липсва този човек!

— Всъщност, господин Кели — продължи адвокатката, — аз не ви се обаждам за това. На нашата кантора бе възложено да се занимае с последните желания на господин Рот, по-точно с неща, касаещи имота му. Там има някои работи, на които той не пожела да се дава гласност. Каза ни, че вие сте щели да разберете.

— Да не би да става дума за сумите, които той превеждаше на Каймановите острови? — Нямах представа защо Сол не иска това да се разгласява. Сега, след като бе починал, смятах, че остатъкът ще бъде изплатен изцяло. — Можете да направите така, както желаете, госпожо Кюлити. Вечно ще съм му благодарен на Сол.

— Всъщност — каза адвокатката след кратка пауза — мисля, че трябва да се видим, господин Кели.

— Да се видим ли? — Аз се подпрях на стената. — Защо?

— Не става дума за никакви суми, а за нещо, касаещо имота му. Тук има една клауза, в която се казва, че трябва да ви го предадем.

119.

Да уцелиш десетката! Нали точно така му виках преди четири години?

Не, това беше нещо адски по-голямо. Дори от джакпота, брато, както би се изразил Чамп. Това бе нещо като удара, който за част от секундата ти носи Суперкупата.

Какво бихте направили, ако най-ценните произведения на изкуството се окажат в ръцете ви?

Най-напред сигурно ще ги гледате дълго време като замаяни. Ще се взирате в тях милиони пъти. Един възрастен мъж с бяло кепе, с леко наклонена на една страна глава, с меланхоличен поглед, седнал зад масата.

Ще се взирате в тях, докато всяка мазка, всяка черта накрая ще ви стане позната до болка. И ще се опитвате да си отговорите на въпроса как едно толкова просто нещо може да таи в себе си такава магия. Или пък как е успяло да попадне в ръцете ви.

Или дали изобщо сте искали толкова много пари.

Може би около сто милиона долара, пресметнаха адвокатите.

След това ще кажете на жена си. За всичко онова, което сте се заклели да не издавате. По дяволите, тайната на Соли вече и без това бе в безопасност.

И след като жена ви се навика, я хващате за ръката и я водите да я види. Тогава в очите ѝ съзирате нещо красиво, промъкнало се покрай първоначалното стъписване, преминало в страхопочитание.

— Боже господи, Неди! — възкликва тя, също като слепец, разбрал най-сетне какво е това цвят. Магическата милувка за очите. Благоговението, в което човек изпада. Секването на дъха.

А след това довеждате десетмесечното си синче пред картината, показвате му я и обяснявате:

— Един ден, Дейви, колко ще разправяш...

Само че няма да имаш сто милиона долара, момче.

Накрая работата винаги стигаше до този въпрос: какво да правиш с картината, която в края на краищата е открадната?

Да извъртиш един голям купон в Палм Бийч? Да си видиш физиономията в *Шайни Шийт*? В *Тудей Шоу*? Да направиш в *Артнюз Алея* на славата?

Взираш се в лицето на Гаше. И виждаш отговора в ъгъла на наклона на главата, в мъдрите, меланхолични очи.

Това не са очите на лекар, седнал там под горещото юнско слънце. А на човека, който го е нарисувал.

И се питаш какво е знаел той? На кого всъщност принадлежи?

На Стратън? На Соли? На Лиз?

Във всеки случай не на мен.

Не, не на мен.

Искам да кажа, че аз съм просто един спасител.

Следващата година...

Двамата с Ели водехме Дейви надолу към морето.

Този ден плажът бе тих и пуст. Вълните тихичко приплисваха. Една двойка отпускари бавно се разхождаха по брега. Възрастна жена, цялата облечена в бяло, нахлупила сламена шапка, търсеше мидички.

С Ели хванахме Дейв за ръцете и го пуснахме да нагази във водата. Ветрецьт разроши русата му коса.

— Ето как се прави това — започнах да му обяснявам аз. Навих един лист на руло и го мушнах в празната бутилка от бира „Коорс“. Любимата марка на брат ми. После сложих отгоре капачката и я притиснах с длан.

— Би трябвало да държи — усмихнах се на Ели.

— Никога не съм го виждала, Нед, но мисля, че на Дейв ще му хареса — одобрително ме погледна тя.

— Ето — подадох бутилката на Дейви. Той я взе и отново приближи водата. — Течението ще я завлече навътре в морето — обясних му аз и му посочих току-що разбилата се вълна, готова да се отдръпне навътре, и викнах: — Хайде сега, хвърляй.

Двайсетмесечният ми син заплете крака през пясъка и замахна с бутилката с всичката сила, която имаше. Тя цопна едва на около три метра, но улови върха на оттеглящата се вълна и подводното течение лекичко я издърпа навътре.

Нова вълна я подхвана и тя се издигна високо, устремявайки се навътре. Нададохме одобрителни възгласи. Няколко секунди по-късно бутилката вече приличаше на малко корабче, успешно спуснато на вода, храбро борещо се с вълните.

— Къде отива, тате? — попита ме Дейви, засенчвайки очи от блестящата повърхност на морето.

— Може би в рая — каза Ели, загледана в танца ѝ върху вълните.

— Какво има в нея?

Опитах се да отговоря, но гласът ми секна и очите ми се навлажниха.

— Подарък — отговори Ели вместо мен и ме хвана за ръката. — За чичо ти Дейв.

В бутилката всъщност бях тикнал вестникарска статия, изрязана от *Ню Йорк Таймс*. През последните няколко дни тя бе препечатана от всички големи световни медии.

Светът на изкуството бе разтърсен във вторник следобед, когато една картина, дарена на благотворителен търг в Палм Бийч, Флорида, за която се смяташе, че е репродукция на изчезнало платно на Ван Гог, за всеобщо смайване се оказа оригинал.

Екип от специалисти, в който влизат историци и куратори от големи търговски къщи, подложи платното на няколкодневно изследване и излезе със заключението, че това е смятаният за отдавна изчезнал втори *Портрет на д-р Гаше*, нарисуван само няколко седмици преди смъртта на големия художник. Доктор Роналд Съклинг от Колумбийския университет, който бе ръководител на екипа, нарече внезапната му поява „неопровержима“ и „смайващо и чудотворно събитие за света“. Той добави, че никой е нямал „ни най-малка представа“ къде е било платното през последните 120 години.

Още по-озадачаващ е начинът, по който картината внезапно се появи. Била е получена като анонимно дарение на фондация „Лиз Стратън“. Това е благотворителна институция в Палм Бийч, предназначена за събиране на средства за пострадали деца. Основана е от покойната съпруга на един финансист от Палм Бийч, която бе застреляна в трагичната серия убийства, разтърсили този модерен курорт преди четири години.

Картината бе част от негласен търг при откриването на благотворителното събитие. Говорителката на благотворителната организация Пейдж Лий Хъфти заяви: „Картината ни бе дарена анонимно. Нито за секунда не сме си помисляли, че може да е истинска“.

Стойността ѝ, възлизаща над 100 милиона долара, я прави едно от най-големите дарения в историята на благотворителността.

„И което прави нещата да изглеждат още по-невероятни, допълни Хъфти, бе бележката, придружаваща дарението. На нея пишеше: *На Лиз. Дано накрая картината донесе добро*. Бележката бе подписана от Нед Кели, най-вероятно далечен намек за легендарния австралийски бандит от деветнадесети век, известен с добрите си дела“.

„Това прилича на някаква луда, щедра и необяснима шега!“, заключава Хъфти. „Но който и да е благодетелят, той е прав — този дар ще послужи за много добри дела“.

— Това ли е раят? — попита Дейв, сочейки към хоризонта.

— Не знам — отвърнах аз, загледан замислено в последните проблъсъци на изчезващата в безкрайната синева бутилка. — Но сигурно е там някъде...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.